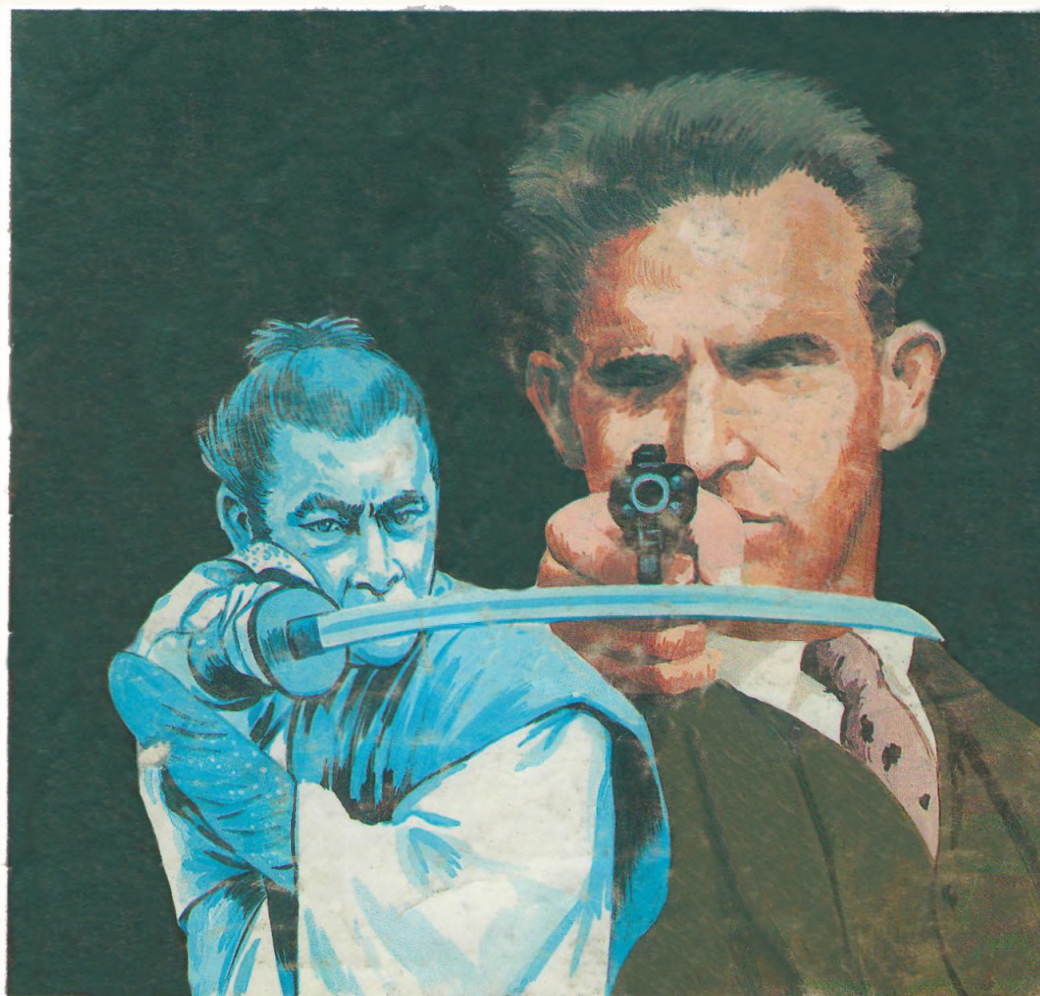


BROJ 116

CENA 2.000 din.

NINJA



IZMEĐU SNA I PAKLA

3,40 DEM 30 ATS 25 SEK 2.600 DEN 150 SIT

Derek Finegan

IZMEĐU SNA I PAKLA



Derek Finegan
IZMEĐU SNA I PAKLA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generelni direktor

Glavni i odgovorni urednik:

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović



1993. DEN PRESS

NINĐA 116 — JANUAR 1993. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246 , lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.



srećna

nova 1993.

Derek Finegan

IZMEĐU SNA I PAKLA

Viši inspektor Mekgregor rezignirano protrlja odavno oćelavelo teme, a potom sasvim razveza kravatu koja mu je ovlaš visila oko vrata. Iako je pokušavao, već čitava dva sata nije mogao da odvoji oči od nekoliko fotografija razbacanih preko ploče njegovog stola u kancelariji gradske policije u San Francisku. Na svim tim fotografijama, a bilo ih je četiri, nalazile su se odsečene glave: dve muške i dve ženske. Svuda oko glava jasno se videla lokva krvi.

— Eh, proklet bio — prošputa inspektor Mekgregor — zar sada, kad mi je do penzije ostalo još samo mesec dana, moram ovo da gledam?

U taj mah telefon na njegovom stolu zazvoni tako iznenada i glasno da iskusni policajac gotovo poskoči sa stolice.

— Šta je?! — dreknu u slušalicu, alj kad prepoznađe glas

prefekta policije on samo huknu. — Slušam, gospodine.

— Džek, mani sad to »gospodine«, nego, čoveče, reci kada će tvoji ljudi da uhvate tog manijaka... glavoseču. Znaš da se izbori bliže, pa mi gradonačelnik ne silazi s leđa — mirnim, gotovo preklinjućim glasom upita ga prefekt policije San Franciska.

Inspektor još jednom huknu.

— Gospodine... Dag... znaš me već više od pet decenija, nekada smo zajedno radili... Čekaj, veruj mi da moji momci poslednjih šest dana nisu videli ni krevet, ni pošten ručak. Nisam ni ja. Samo, znaš koliki je ovaj prokleti grad i koliko nam ljudi neprestano nedostaje? Znaš, dabo-me. Ne brini, javiću ti čim nešto uradimo, znam tvoj kućni telefon... Svakako, javiću ti u bilo koje doba. Hvala ti na razumevanju, Dag.

Polako vrati slušalicu na mesto, a onda ustade i priđe prozoru svoje kancelarije na petom spratu stare kamene zgrade koja je podsećala na tvrđavu. »Takav sam nekada bio i ja sam«, pomisli stari policajac. Nekada, pre trideset i više godina. Od onda se nagledao i naslušao svega i svačega. Međutim, nikako nije mogao da shvati ono što se u njegovom gradu događalo poslednjih dvadeset pet godina. Narkomanija je uzimala sve više maha, a trgovina drogom postala je najunosniji posao. Što je najgore, time se više nisu bavili samo gangsteri... više nije umeo da kaže ko je pošten, a ko ne. Belog praha bilo je toliko na ulicama San Franciska da je prosto mogao da oseti njegov miris.

Koliko je već policajaca isterano iz službe? Koliko uhapšeno i osuđeno, a koliko ubijeno prilikom trgovine drogom?

To da su čak i njegovi ljudi poklekli pred iskušenjem nebrojenih »zelembaća« najteže ga je pogodilo. Jedva je čekao da prođe i ovaj, poslednji, mesec njegovog službovanja, pa da se povuče na malo imanje, gore u Vajomingu, i na miru proživi penzionerske dane.

A sad se dogodilo ovo.

Kada su mu doneli prvu odsečenu glavu, pomislio je da je reč o nečijem strahovitom besu. Ali, već sutradan je stigla druga glava, a posle jednog dana i treća. Četvrtu je dobio juče.

Policijски lekar konstatovao je da su sve glave odsečene oštirim predmetom, sabljom, mačetom ili velikom sekirom — i to jednim udarcem.

— Ubica je ili pravi džin, ili...

— Šta ili?! — gotovo je dreknuo Mekgregor kada mu je koliko juče, lekar objašnjavao svoj nalaz.

— Pa, ili je stručnjak za sečenje glava. A, možda...

Nova pauza u izlaganju sedokosog lekara gotovo izbaci Mekgregora iz ravnoteže.

— Možda je reč o nekom narkomanu... ili ludaku... ili ludom narkomanu — brzo završi lekar, pa bacivši fotografije na sto požuri da napusti pobesnelog inspektora.

Još jednom zazvoni telefon. Dižući slušalicu, Mekgregor baci pogled na stari zidni časovnik. Ponoć je upravo prošla.

— Da, ko je tamo? Ah, ti si, momče. Šta ima novo?

— Ser... mislim da imamo ubicu... U svakom slučaju ovaj je mnogo sumnjiv — brzo je više šapatom nego glasno

raportirao Džoni Gaskojn, mlađić koji je u stanici radio tek drugi mesec.

— Gde je?! Ko je s tobom? Ne daj da ti umakne, inače...

S druge strane nije se čulo ništa više.

— Hej, Gaskojn! Javi se... gde se nalaziš?! — urlao je Mekgregor, ali uzalud.

Učinilo mu se da je kao iz daleka čuo samo kratko »javiću se«, a onda se veza prekinula.

Mekgregor tresnu slušalicu i zari glavu među krupne, čvorovate šake. Nekoliko minuta sedeo je tako nepomičan, a onda iz fioke izvadi dopola ispijenu pljosku irskog viskija.



U onom delu San Franciska koji se nalazi tačno na granici između lučkog dela i dela sa poslovnim zgradama, hotelima i restoranima, vladala je uobičajena noćna vrevica iako je ponoć upravo izbila na velikom časovniku na obližnjoj prezbiterijanskoj crkvi.

U jednoj sporednoj ulici, ipak, sve je bilo mirno. Čak neprirodno mirno. Nije bilo prolaznika. Nikoga. Čak ni zalutale mačke. Pa, ipak, bila je to varka.

Negde između tamnog svađa i prljave ulice vrebala je

stara gospođa u crnom, s kosom preko ramena.

A tu, priljubljen uz sam zid kuće, bio je još jedan sin noći. Njen najopasniji ratnik.

Ninda!

Čovek koga je ninda pratio čitavog popodneva, a potom i sve do ponoći, ušao je s prednje strane neuglednog hotela u pratnji prijateljice noći. Momak je bio pravi orijaš, visok svih 195 centimetara i težak, onako odoka, bar 120 kilograma — bez trunke sala. Pored tih detalja ninda je odmah uočio još jedan: iako je bilo toplo, letnje, veče momak je na sebi imao mantil od balon svile.

Zašto je ratnik noći pratio krupnog momka? Šta je to što je privuklo nindinu pažnju?

Istog dana kada je obelodanjena vest da glavoseća lunja ulicama grada, Leslie Eldridž je krenuo u akciju. Preko svojih kanala uspeo je da dođe i do nalaza policijskog lekara da je i ta prva kao i ostale tri glavne odsečena »nečim oštrim... sabljom, mačetom...«. Odmah je počeo da obilazi retke škole mačevanja, što mu nije ni bilo teško, jer ih je znao napamet. U poslednjoj koju je obišao imao je sreće. Saznao je od svog poznanika senseija Kobura da poslednjih nekoliko nedelja u njegov dođe dolazi

čudan momak divovskih razmera.

— Nije mi se svideo, Lesli. Stalno je namršten, ćuti... emituje samo loše vibracije, a kad trenira nastupa kao furija bez duha, bez sklada. Jednostavno... kao da želi da uništava — rekao je Kobura Lesliju pre dva dana.

Iako je obećao da će odmah obavestiti Leslija ako se neobični momak pojavi — ovaj se više nije javljao.

Vođen nepogrešivom intuicijom i onim posebnim osećanjem svojstvenim samo nindi, Lesli je osetio gde treba da traga. Orijaša je ugledao na izlasku iz kineskog restorana u Kineskoj četvrti, negde oko četiri sati posle podne i više se nije odvajao od njega.

Momak je posećivao zaista neobična mesta: biblioteku, zatim pomorski muzej, dve antikvarnice i klub pomoraca. Tek kada je pao mrak krenuo je u onaj manje lep deo grada i tamo je pokupio neku mulatkinju. Kada je negde pred ponoć ušao s njom u neugledni hotel, ninda je osetio da će se desiti ono najgore.

Na glavna vrata nije mogao, a ne bi imalo ni smisla. Nije znao u kojoj se sobi nalaze momak i prostitutka, a portiru to svakako ne bi rekao. Odlučio je zato da krene na

svoj način. Obilazeći oko hotela spazio je i mladog policajca koji je upravo izlazio iz javne govornice s druge strane ulice.

Pošto je još jednom osmotrio ulicu, ninda brzo pritrčao hrapavom kamenom zidu hotela i, koristeći oluk i udubljenja, počeo da se penje. Taman je stigao do prvog sprata kad začu tihi krik. Žena, jer očigledno je bilo da vrišti neka žena, pokuša još jednom da pozove u pomoć, ali neko čudno krkljanje uguši taj poziv.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina, a onda do ninde dopre naredba.

— Policija... ne mrdaj!

Uzvik je bio praćen istovremeno pucnjem i lomljivom prozorskom okvira i stakla.

Desno od ninde, samo sprat više, ogromno đule izlete silueta krupnog momka.

Istog trena i ninda odskoči i polete prema vlažnom asfaltu. Gotovo bešumno dotakao je još uvek vrelu ulicu.

Onaj momak tresnuo je svom težinom i ninda jasno začu njegov jauk i tešku psovku.

Kad je spazio tamnu siluetu, orijaš se brzo podiže. Obe ruke bile su mu zauzete. U jednoj je držao ninda-to, a u drugoj tek odsečenu glavu prostitutke.

— Šta hoćeš... đavole? — prosikta glavoseča.

— Tebe — jedva čujno uzvрати ninda pogledavši za trenutak prozor kroz koji je iskočio glavoseča.

Gore, u svetlu sobe, pojavi se za trenutak glava i gornji deo tela policajca.

— Hej... ti dole! Stoj... policija! — povika policajac.

— Nosi se — dobaci mu glavoseča muklo, a onda se okrete prema nindi. Hajde, dođi ako hoćeš mene... hajde, imam ovde nešto da ti pokažem — prosikta i zavitla odsečenom glavom.

Iako je pomno gledao u nejasnu tamnu siluetu, glavoseča jednostavno nije shvatio gde je silueta nestala. Besno počeo da se osvrće i gotovo urliknu od straha kad shvati da čovek bez lica, nalik stanovniku pakla, stoji tik uz njega.

Pokuša brzo da zamahne kratkim ninda-to mačem, ali oseti strahovit bol tačno na onom mestu na kome se rebra spajaju u grudnu kost. Sledeći udarac između uva i vrata složi ga na zemlju kao praznu vreću.

Ninda mu nogom gurnu kratki mač iz obamrle šake, a onda brzo počeo da pretresa džepove. U prvom je našao samo kutiju prezervativa i dve izlomljene cigarete, a u drugom

nađe kesicu belog, kristalnog praha. Ninda je brzo strpa za pojas. Skide mantil sa jedne ruke onesvešćenog. Na snažnoj, goloj ruci lako je uočio nekoliko uboda velike igle. I još nešto.

Momak je bio marinac. To se videlo po istetoviranom znaku. Bio je tu i broj jedinice kojoj je pripadao. Ninda tad prvi put ugleda i još jedan znak. Bio je to znak specijalnih jedinica za desantna, specijalna dejstva.

— Hej... stoj... policija! — začu ninda onog policajca kako dovikuje dok je trčao.

Ninda brzo smače kapuljaču i gurnu katana niže, iza leđa.

— U redu je, pozorniće... Mislim da sam uspeo da ga onesvestim — reče Lesli i ustade.

Momak je dotrčao sav zadihan.

— On je... nema sumnje — reče pokazujući na jezivi trofej koji je ležao nedaleko od onesvešćenog. — Ha, tu je i oružje... Mister, mnogo ste nam pomogli... moj šef vam to neće zaboraviti. Evo, sad će i pomoć. Zvao sam patrolna kola — brzo je govorio fiksirajući onesvešćenog glavoseču.

Zavijanje sirena na policijskim kolima bilo je sve glasnije. Ninda se obrati pozorniku.

— Ne želim da se mešam u vaš posao, a još manje da vas njemu učim, samo, zar ne bi bilo pametno da ovog ovde vežete... mislim da mu stavite »narukvice«? — reče prekrštajući šaku preko šake.

— U pravu sve. Malo sam uzbuđen. Znate, ovo je moj prvi, veliki slučaj... — brzo je govorio momak skidajući lisice sa opasača kleknuvši kraj onesvećenog.

Pošto je onesposobio svaki eventualni pokušaj glavoseče da ga napadne kad dođe svesti, momak ustade otresajući prašinu sa kolena.

— Takooo... Sada smo i to završili. Mister, vaše ime...

Momak shvata da priča sam sa sobom. Onog građanina koji je praktično sam savladao glavoseču nije nigde bilo. Policajac prvo pomisli da je čoveku muka pa se pomerio da povraćati... ali nigde u okolini nije mogao da primeti ljudsku siluetu.

— Hej, mister. Gde ste, javite se!

Odgovora nije bilo. Umesto toga kroz mračnu ulicu blesnu svetla reflektora sa patrolnih kola koja se uz škripu kočnica zaustaviše na metar od onesvećenog.

Dva policajca izleteše iz kola s »koltovim« na gotovs dok

je treći u rukama držao »pumpericu«.

— U redu je momci. Ovaj je onesvešćen i vezan — obavesti Džoni Gaskojn svoje kolege osećajući kako mu ponos ispunjava grudi.

*
* *

Inspektor Mekgregor s interesovanjem je posmatrao glavoseču koji je sedeo mirno, kao da ga se ništa pod kapom nebeskom ne tiče i ni gomila policajaca koja se muvala oko njega, ni škljocanje fotoaparata, ni pitanja koja su pljuštala sa svih strana.

— U redu, ljudi, napolje. Gaskojn, ti ostani. Hoću da mi još jednom polako ispričaš sve po redu — pozva inspektor mladog policajca.

Kada su svi izašli, Gaskojn se iskašlja i počeo da objašnjava kako je, ni sam ne znajući zašto, počeo da prati orijaša sluteći da je to, možda, čovek za kojim je danima tragala čitava gradska policija.

— Kada je ušao sa onom jadnicom u hotel, požurio sam za njim. Portir mi je rekao u kojoj su sobi. Lift nije radio, pa sam morao pešice. Možda... da sam odmah skrenuo u pravi hodnik, ali dok sam shvatio da se soba nalazi u drugom hodniku, on je već...

Momak za trenutak učuta. Kao da je ponovo gledao istu sliku.

— Čuo sam krik u trenutku kada sam zalupao na vratima. Žena je kriknula još jednom ... onda sam razvalio vrata. Za trenutak sam video kako držeći odsečenu glavu iz koje je krv još šikljala, a potom se uz ludački krik bacio kroz zatvoreni prozor.

Momak napravi još jednu pauzu. Ovlaži suva usta i uzdahnu.

— Pogledao sam kroz prozor ... Bili smo na drugom spratu ... mislio sam da je morao da se povredi ... da ću uspeti da ga stignem ...

Samo delić sekunde mladi policajac se dvoumio da li da spomene nepoznatog koji je, u stvari, savladao glavoseču. Onda odluči.

— Tada sam video i onog ... onog drugog. Čučao je kraj glavoseče. Požurio sam dole. Nepoznati mi reče da je begunac onesvešćen. Dok sam ja vezivaoubicu ... onaj je ... pa, jednostavno je nestao. Eto, to je sve, ser ...

— Kako to misliš nestao? Nije, bre, to para pa da ispari! — gotovo povika inspektor.

— Nemam pojma kako je nestao. Meni je trebalo tek dva desetak sekundi da vežemubicu ... a momak je nestao u

mraku. I sam sam se pitao kako mu je to uspeo, ali ...

Tihi smeh privuče njihovu pažnju. Okrenuše se na onu stranu gde je, vezan za stolicu, sedeo glavoseča.

— Nestao je u paklu iz kojeg je došao ... eto gde je nestao reče gledajući nekud između dvojice policajaca.

— Šta bulazniš? — obrecnu se Mekgregor. Kakav pakao?

— Bio je to đavo ... sav u crnom ... bez lica ... bez očiju ... samo mrak. Viđao sam ga već ... između sna i pakla — ponovi glavoseča.

Mekgregor huknu, zatim se obrati Gaskojnu.

— Skidaj ga — naredi pokazujući glavom naubicu.

Momak začas strže mantil sa glavoseče, a zatim i prljavu mornarsku majicu.

— Hej, polako ... Da niste vas dvojica topla braća? Mene nećete. Ja volim samo žensko dupe. Uostalom, nije potrebno da budete grubi. Ajde da se dogovorimo. Dajte mi malo praha ... imam još u džepu mantila, pa ću lepo sve da vam ispričam. Važi?

— Ma ispričaćeš, ti meni sve što me interesuje i bez praška i pilula, kunem ti se! — povika Mekgregor.

— Matori, nemoj da se zanosiš. Tamo gde sam ja treniran naučili smo da trpimo i

bol, i struju i injekcije. Zato zaboravi to što znaš. Daj mi prašak i sačekaj pet minuta. Reći ću ti sve... ja više nemam nikakvih obaveza prema armiji... prema ujka Semu... ja sam otpisan, misliš da to ne znam?!

Gaskojn nije čekao da mu inspektor bilo šta kaže. Već je pretresao džepove mantila. Na kraju ih sasvim izvrnu.

— Ovde nema ničeg osim ovoga — reče pokazujući slomljene cigarete i kutiju prezervativa.

— Kako nema?! Ko je uzeo? ON! Da, on mi je to poklonio, a onda mi oduzeo... prokletnik! — vrisnu glavoseća.

Policaјci se zgledaše.

Mekgregor se zagleda u tetovirani znak na ruci uhapšenog glavoseće.

— Vidim da si marinac. Pa lepo, pozvaćemo MP-ovce. Što da se mi bakaćemo s tobom? Oni će sigurno znati kako da te srede.

Pogodak je bio pun. Glavoseća se strese. Oči mu se iskolachiše.

— Ne... ne njih... oni ja... pre ću da umrem — poče da muca tresući se kao u groznici.

— Gaskojn, pozovi mornaricu. Ne želim ni minut više da se bakaćem s ovim ovde — naredi inspektor odlučivši da

glavoseću zaista preda vojnim vlastima.

Natprirodni krik zaustavi i njega i mladog policajca u mestu. Glavoseća skoči sa stolice polomivši je kao da je od trske. Baci kratak pogled prema prozoru, ali kad na njemu spazí debele gvozdene rešetke, skrete pogled na drugu stranu. Kriknu još jednom, a zatim se zalete prema suprotnom zidu. Na pola metra od sivobelog zida zamahnu glavom.

Uz tresak krv šiknu na sve strane a iz naprslog čela po zidu se prosu mozak. Glavoseći je čak i jedno oko izletelo iz duplje od siline udarca.

Inspektor sede na pod promašivši fotelju, a Gaskojn oseti kako mu creva neverovatnom brzinom jure prema ustima. Počeo je da povraća kao nikad u životu.

Vrata se treskom otvoriše.

— Šefe, šta se to... Isuse... šta je to? — naglo učuta dežurni iz hodnika.

Ogromno telo trže se još dva puta, a potom se ispruži čitavom dužinom.

*
* *

Četrdesetpet minuta kasnije mladi poručnik mornarice, u pratnji dvojice vojnih policajaca, pravio je službenu beleš-

ku dok su policajci pakovali samoubicu-glavoseču u plastičnu vreću.

— To je sve, ser? — upita mladi poručnik Mekgregora.

— Da, sinko, to je sve.

Poručnik salutira, a zatim daje znak policajcima da ponesu telo glavoseče.

— Još nešto, inspektore — obrati se mladi poručnik s vrata. — Ovo mora da ostane među nama dok vam se ne javim. Jasno?

Mekgregor htede da opsuje vojnika, ali samo klimnu glavom.

— Svakako, poručniče... svakako.

Dva sata kasnije, u pomorskoj bazi, vojni lekar je s nevericom gledao u nalaz krvi uzetoj iz mrtvog tela.

— Ovo je nešto novo... Narkotik kakav do sada nismo imali. Neka sam proklet ako ovo nije neki eksperimentalni vrug... — pričao je sam sa sobom.

O ovome će nadležni morati odmah da obaveste Pentagon, jer ako je ovaj pokojni marinac imao nepoznatu drogu — onda je svakako još neko mogao da je ima.

Tako je iste večeri u Pentagonu dežurni obaveštajac pročitao izveštaj i na korice sa pirima stavio pečat »Strogo pov.«

Narednog jutra predaće fasciklu starijem oficiru i za nje ga će čitav posao biti okončan.

Nije mogao ni da sanja da je posao, u stvari, tek počinjao.

Spavaća soba pukovnika Dagleasa Herda, odnosno soba nje gove žene Klare-Bauman Herd, kupala se u plavičastim tonovima svetla skrivenog iza nekoliko indijskih paravana i japanskih suncobrana. Težak miris sandalovog drveta kao i sve tih štapića koji su zapaljeni tinjali iz velike posude sa peskom, omamljivali su mladića koji je s čašom u ruci bez daha posmatrao kako se raskošno telo Klare Bauman-Herd mazno tegli preko širokog ležaja.

Crna svileni kućna haljina nije dozvoljavala mašti da mnogo radi. Otvorena sve do struka, odmah je stavila mladiću do znanja da sem glatke i vrele kože ispod svile nema više ničeg.

Kroz poluotvorene, duge, prirodne trepavice Klara je odmeravala simpatičnog crnokosog i crnookog mladića. Njegovo ubrzano disanje potvrdi da je njena mala igra uspela.

— Sviđa ti se ovo što vidiš, a?

Rekavši to ona naglo leže na leđa, podiže visoko duge lepe oblikovane noge, raširi ih, a potom brzo leže na trbuh.

Mladić samo jeknu hvatajući vazduh kad Klara krete u novi napad. Rukom povuče haljinu u stranu i njena zamamna zadnjica blesnu svom svojom lepotom. Mladić još nije uspeo da shvati da li je to senka između zategnutih i oblih polulopti, ili svilenkaste crne dlačice jer Klara je već zauzela drugu pozu...

Mladi pilot ratnog vazduhoplovstva, stacioniran na kojih desetak kilometara od ove raskošne vile, zazvonio je na vrata pukovnikove vile kako bi gospođi pukovnika Dagleasa Herda preneo poruku njenog muža da ga ne čeka ni te noći, ni narednog dana.

— Kako se zoveš, lepotanko? Nisam te do danas videla — zapitala ga je Klara kad je čula poruku.

— Klark... Džim Klark, gospođo — uzvрати vojnički kratko i jasno.

— Ah, Džime, ne moraš da budeš toliko zvaničan.

Nešto u njenom glasu naterala momka na oprez. Da li je to žena njegovog pukovnika bila pijana?

Mladi pilot pročisti grlo i pokuša nešto da kaže, kao da mora da ide... da žuri... ali nije stigao.

— Hajde, dođi... zaslužio si piće. Neka, ostavi tu motor. U ovoj pustinji nema nikog...

čak ni lopova — mazno ga pozva Klara uhvativši ga za ruku.

Momak nije imao kud i nevoljno pređe prag.

Od tog trenutka pa do ovog, kada se s čašom u ruci našao u spavaćoj sobi ove žene raskošne lepote, prošlo je jedva pola sata. Razgovarali su nerвозno o svemu i svačemu.

Ne nije imao devojk... da, voli avijaciju... pukovnik je u redu... da, ostaće čitavog života u vojsci...

— Sviđa ti se moj koktel — upita ga Klara dolivajući mu u čašu s ledom neko neidentifikovano piće čudne ljubičaste boje.

— Da, gospođo... lepo je... Nekako baš leži.

— Opet ti meni gospođo? Zar sam toliko stara da ne možeš jednostavno da kažeš »Klara«?

— Vi stari? Ma nee, samo vi ste žena mog...

— Ja sam samo žena... SAMO ŽENA... to je glavno — reče Klara stavljajući mu mirisnu šaku na usne.

Prolazeći pored njega dodirnu ga sočnim grudima. Ušice se osmehnu kad oseti i sama nešto poput udara elektriciteta.

— Dođi... potreban si mi ovamo — tiho je rekla kliznuvši kroz somotske zavese.

Tako se Džim Klark našao u svetilištu snova, pakla, ljubavnih maštarija i svakodnevice Klare Bauman Herd.

— Hajde, skini se — pozva ga pošto je gotovo neprimetnim potezom sasvim svukla kućnu haljinu pustivši je da klizne pored širokog ležaja. — Kladam se da i ti meni imaš šta da pokažeš!

Džim Klark više nije znao šta radi. Da li je to bila blizina te prelepe žene i njen otvoreni poziv na ljubavnu igru, ili ta nesvakidašnja atmosfera u kojoj se našao.

Bilo kako bilo, tek za tren oka, kao od majke rođen našao se kraj Klare.

— Ah... lepi moj... dečko... znala sam. Osećala sam da si baš ono što mi danas treba — ushićeno uzdahnu Klara ljubeći ga neobuzdano po čitavom telu.

Iako nije bio neiskusan u odnosu sa ženama, mladi pilot morade da prizna da ni u snu nije sanjao da postoji ženka kao što je žena njegovog pukovnika.

»Blago njemu«, pomisli Klark a zatim kroz osmeh dodade, »a blago i meni«.

— Nešto si rekao — prošapta Klara uhvativši ga za muškost koja je već dostigla punu veličinu i snagu.

— Ništa... samo... ti radi...

— Tako je, gospodaru moj... naredi mi. Šta želiš da ti radim? Ovo, ha... ili više voliš ovako... ili...

Svaki put Klara je pravila pokret jezikom, usnama, prstima... pa sve odjednom.

Iako je osećao kako ga strast i pomama obuzimaju svom silinom, Klark se trudio da izdrži što duže kako se ne bi »obrukao«, kako bi igra potrajala što duže.

— Opusti se, dečko... Uživaj. Ne brini. Znaću ja kako da te održim ovako velikog... tvrdog... moćnog.

Kovitlac boja pred očima odnese Klarka negde van vremena i prostora. Osećao je samo blagu vatru koja je pretila da ga sagori, ali nekako mu je baš taj plamen najviše prijao.

Boje pred njegovim očima smenjivale su se od narandžasto-crvene do plavičasto-ljubičaste. Kada je boja konačno postala umirujuće plavičasta, on otvori oči.

Klara Bauman je ležala čitavim telom preko njega i ječala od zadovoljstva. Klark baci pogled na mali skupoceni sat na noćnom stočiću. Bilo je osam uveče.

Bogo moj, zar je prošlo puna dva sata?

Lagano se izvuče ispod usnule žene i sede na ivicu kreveta. Da li je sve ono bio samo san... ili...?

Nago telo mokro od znoja i crvenkasto od stiska njegovih prstiju i zuba svedočilo je o istinitosti »sna«.

Klark pažljivo spusti noge na debeli svileni tepih donesen iz Vijetnama.

— Žuriš... lepi moj dečaće? — trže ga Klarin šapat.

— Ne. Samo, kasno je. Mislim...

— Kasno? Kasno za šta? Možda sam te razočarala? — dobaci vragolasto podižući se i naslanjajući se na uzglavlje.

— Razočarala?! Vi... ti se šališ. Bilo je fantastično — iskreno odgovori mladi pilot.

— Lepo, hajdemo sad do kupatila da te operem.

Ono što je Klark do tada poznavao kao kupatilo nije moglo da se uporedi sa prostorijom u koju ga je Klara uvela.

Čitava prostorija bila je obložena belim kamenom. U samom uglu, gotovo skriven lišćem tropskog bilja, nalazio se mali bazen u koji je voda padala kroz kljunove nekih čudnih ptica načinjenih od plavog i belog mermera.

I ovde je sve mirisalo na nešto nestvarno, nešto što je moglo da se dokuči tek u snovi-

ma. Klara lagano zakorači u mlaku vodu i pruži mu ruku.

Dodir vode natera ga da se strese, ali kad je uronio do brade u prijatnu, mirisnu vodu, Klark oseti kako se opušta. Klara počela lagano da ga masira.



Za to vreme, iza zaključanih vrata svoje kancelarije, pukovnik Daglas Herd nervozno je grizao vrh kratke lule. Njegovi najbliži saradnici i potčinjeni primetili su kako je pukovnik iznenada od pre tri dana postao strašno čutljiv. Povukao se u sebe i sve dnevne poslove obavljao je preko adiutanta.

Svi su se pitali šta je razlog.

Na Klaru nisu sumnjali, jer svi su odavno znali kakav je odnos između pukovnika i njegove prelepe žene.

Novčanè brige? Možda neki poziv iz Pentagona?

Oni koji su pomislili na ovo poslednje bili su najbliži istini.

Naime, poziv je stigao od čoveka koji je do pre mesec dana bio neko i nešto u Pentagonu.

General Čarls Dikon bio je izvor nemira koji se uvukao u pukovnikove grudi.

Ali, kako? Pa general je pre mesec dana iznenada pensionisan, što je značilo da je

negde nešto zabrljao i da ga je trebalo tiho maknuti iz armije i Pentagona.

General Čarls Dikon bio je maltene institucija u Pentagonu. Heroj rata u Koreji, heroj iz Vijetnama, jedan od tvoraca operacije »Pustinjska oluja«. Pa ipak, i pored svega toga, morao je iz armije. Nekome se zamerio svojim dugim jezikom, prostačkim ponašanjem — ili jednostavno zato što nekome nije bio po ukusu. Jedno je bilo sigurno. Vojnicima kakav je bio Dikon prošlo je vreme — prošao im je rok upotrebe.

Dikon je naoko mirno prihvatio sudbinu, ali niko nije znao šta se kuvalo u njegovom mozgu koji je dobro bio načet velikim količinama viskija, a bogme i po kojom injekcijom »praška za bolje razmišljanje«, kako je sam govorio. Tu naviku general je stekao tek u Vijetnamu, mada je nije često koristio.

— Prokleti šupci... Oni će mene tek tako da šutnu, kao ispucanu čauru, bezvrednu krpu... ili isluženu kurvu — besneo je kada se pre mesec dana vratio kući.

Besno je tresnuo o zid još jedno od dvadesetak odlikovanja koja je dobio. Svečanu uniformu je bacio s gađenjem, a zatim je dograbio flašu s viskijem. Pio je ostatak večeri.

Kada je ispraznio prvu, otvorio je drugu flašu.

Iako pod dejstvom velike količine alkohola, njegov mozak je radio začuđujuće bistro.

General je kovao plan kako da se osveti onima koji su ga tek tako odbacili. Za prvi napad skovao je pakleni plan. Udariće tamo gde je armija najosetljivija. Udariće u vojnike.

Kako? Čime?

Još u Vijetnamu shvatio je da je droga najveći protivnik vojske, a ista ta vojska, odnosno »dupeta« iz Pentagona, zatvarala su oči pred tom činjenicom, pa su čak i doturali preko CIA-e sve moguće pilule i »praškove« kako bi zadržali vojnike u džunglama Vijetnama.

— Kada sam se bunio protiv toga rekli su mi da ćutim, da je to deo taktike, da su došla druga vremena i sve te gluposti. Pa, lepo. Sad ću ja da im dam ta druga vremena. Zapamtiće oni mene, a to će biti tek početak — gundao je ispijajući poslednje gutljaje iz flaše.

Čim je skovao plan, odlučio je da krene. Još uvek mu nisu oduzeli sve propusnice, još nije sasvim predao dužnost. Obukao je uniformu i krenuo u štab obaveštajne službe.

Kada se našao u velikoj prostoriji bez prozora znao je

tačno gde treba da traži ono što ga interesuje.

Brzo je iz nekoliko ormara uzeo desetak dosijea i na prvom aparatu za fotokopiranje presnimio ono što je želeo.

Pošto je završio posao, general napusti arhivu i krete u drugi deo zgrade — onaj u kome se nalazio magacin prepun sanduka sa oznakama »Zabranjeno« ili »Strogo pov.«. Ni tu se nije dugo zadržao. Pažljivo je spakovao u tašnu dva paketića uvijena u smeđu, nepromočivu kesu.

Izašao je iz zgrade mirno kao da se vraća sa svakodnevnog posla ne privlačeći na sebe ničiju pažnju. Dežurni oficir ga propisno pozdravi na kapiji i odahnu kad »zverka« napusti parking prostor.

Pukovnik Herd je gotovo ispuštio slušalicu kad je čuo ko se nalazi sa druge strane žice, a gotovo se ugušio kad mu general Dikon pomenu dosije KS-23.

— Dakle, pukovniče, setio si se. Odlično. Znači ne moram mnogo da objašnjavam. Dosta je da ti kažem da ću dosije da dam nekom novinaru koji ne voli Pentagon. Da, da. Vidim da si me shvatio. Sad se pitaš šta želim od tebe? Evo: dobićeš kroz dva dana jedan paket. Gledaj da njegova sadržina završi ili u vodi koju piloti piju,

ili u hranu koju jedu. Meni je svejedno. Imaš rok... u stvari, nemaš nikakav rok. Ne boj se, nije otrov. Želim samo da vidim kako će se momci ponašati pod dejstvom praška za koji kažu da diže moral — nasmeja se general na kraju.

— Droga? — bilo je kratko pitanje.

— Recimo. U svakom slučaju ti ništa ne znaš. Ja ti čak nisam ni telefonirao. Gledaj kad se sledeći put čujemo da mi raportiraš afirmativno.

General spusti slušalicu bez pozdrava.

Paket je stigao u rečeno vre me i svalio se na glavu pukovnika Herda kao velika, monolitna stena.

— Moram danas da iskoristim priliku i sipam prokleti prašak u posudu s vodom u menzi. Onaj ludak će me uništiti ako to ne učinim — govorio je pukovnik sam sa sobom.

Nije znao koliko praška tre, ba da stavi, pa zato odluči da to učini odoka. Brzo je ubacio šaku belog, kristalnog, praša u teglu prateći kako se hemikalija začas rastvara i nestaje bez traga.

*
* *

Lesli Eldridž je konačno analizirao narkotik pronađen u

džepu uhvaćenog glavoseče. Ustanovio je da je reč o mešavini nekoliko narkotika koji su izazivali halucinacije, i to halucinacije koje su nailazile u talasima. Sve su izazivale paranoično stanje onoga ko je bio pod njihovim dejstvom, a paranoja je, terala na akciju — na uništavanje.

— Neko je imao debele razloge ili totalno bolesnu maštu kada je smučkao ovo đubre. Onaj momak je bio vojnik, marinc. Teško nama ako je neki ludak uspeo ovo da ubaci u armiju — objašnjavao je Lesli Sumiko koja je sedela u uglu sobe i pažljivo ga slušala.

— Šta misliš da preduzmeš? — upita kratko.

— Čekaću. Za sada ne mogu ništa drugo da uradim. Mogu da se promovam po podzemlju: pokušam da uđem u trag onome ko ima ovu »robu«, mada mi nešto govori da podzemlje nema ništa slično.

Sumiko podiže glavu.

— Misliš da je to roba iz magacina CIA-e, ili... vojske?

— Sve je moguće, devojčice. Sve je moguće. U svakom slučaju, pozvaću i Pita. Potrebna mi je i njegova pomoć.

Tabasko Pit sa oduševljenjem prihvati poziv prijatelja. Cunjnanje po podzemlju bilo je njegovo omiljeno zanimanje.

Iste večeri Lesli mu objasni

šta i gde treba da traži, opominjući ga da bude krajnje pažljiv.

— Roba je opasna i više nego vruća. Zato dobro otvori oči. Tvoje je da samo nađeš trag — onda nastupam ja. Važi?

Pit namignu Sumiko, a potom uzvрати.

— Razume se, druže. Mi radimo u rukavicama, a sva opasnost je tvoj deo posla. Nama dvojma ostaje jedino briga za tebe.

Međutim, već iste večeri Tabasko Pit uverio se da ni njegov deo posla nije baš bezazlen. Onako visok, izrazito plave, duge kose odmah je privukao pažnju Kineza i Kolumbijaca koji su vršljali lučkim delom grada. Njegov robusni nastup mamio je siledžije, ali su ga ipak ostavljali na miru.

Pit konačno odluči da se odmori u jednoj zadimljenoj kafani čiji su gosti mogli da posluže kao galerija podzemlja.

— Pivo... australijsko... ledeno — naruči Pit kod crvenokose konobarice i nalakti se na šank okrećući joj leđa.

Narudžbina je bila neobična, ali, na njegovo iznenađenje dobio je pravo australijsko pivo u limenki od pola litra. Bilo je sasvim pristojno rashlađeno.

— Nostalgija ili navika? —

upita ga konobarica pokazujući na pivo.

— Navika, curice... navika — uzvрати.

— Onda i nije baš jeftina. Pet dolara!

Ako je crvenokosa pomislila da će njen neobični gost da se pobuni, grdno se prevarila. Pit baci na tezgu novčanicu od 20 dolara.

— Daj mi još jedno, a popij i ti jedno. Ja častim.

Novčanica brzo nestade dok je pogled ridokose, kao i nekolicine gostiju ostao »zalepljen« na svežanj novčanica koje Pit nemarno gurnu u džep farmerki.

Ridokosa vešto podiže pozamašne grudi, povuče majicu sa ramena i zatrese bujnom, prirodno crvenom kosom.

— Vidim da si momak koji zna da uživa i koji ume da se dopadne ženama. Pa ako večeras... mislim kasnije nemaš nekih obaveza, mogli bismo... nas dvoje... zajedno da potražimo pravu zabavu, a?

Poziv je bio više nego jasan. Pit odmeri konobaricu i pomisli kako mora da je bila prava lepotica pre jedno desetak godina.

— Što da ne, devojčice. Hajde, prvo da popijemo neko pivo — uzvрати joj kroz osmeh.

Nikada se ne zna ko će da te navede na trag. Nekad je to

obična skitnica, neki klošar koga niko i ne primećuje. Ponekad to može da bude pijanac za barom — ali, najčešće su to ljudi s druge strane šanka. Oni čuju sve, vide sve, a ostaju po strani.

Posle treće konzerve piva i čitavih pedeset dolara napojnice, konobarica je bila spremna da za Pita učini sve. Čak i da se svuče i poda mu se tu, nasred šanka. Želja u njenim očima postajala je sve očiglednija. Njeni dugi, negovani prsti svaki čas su dodirivali Pitova prsa, snažne mišice ili uvojke na čelu.

— Mogla bi malo i nama da se posvetiš, Džini, Nisu ni naše pare gubave — dobaci joj neki tamnopusi rmpalija streļajući Pita pogledom.

— Čovek je u pravu, devojčice... Momci su sigurno žedni. Hej, ljudi, priđite, ja častim — dobaci Pit ne želeći nikakvu gužvu.

Prisutni zagrajaše i počеше da se guraju oko šanka. No, onaj tamnopusi, izgleda, nije bio za tako miroljubivo rešenje.

— Ko si ti, prikane, da nas tek tako častiš? Šta ako ne želimo tvoje piće? — dreknu.

Pit htede prvo da mu odbrusi, ali odluči da još uvek izigrava miroljubivog momka.

— Pa sad... recimo da imam

razlog. Rođendan mi je, a niko na sopstveni rođendan ne želi da pije sam. Ako ne želite, šta mogu...

— Koji ti je, bre, Džeri? Čovek nas lepo nudi...

— Zaveži, pijanduro! — brecnu se Džeri na omalenog mornara i zamahnu pesnicom da ga smoždi, alj njegova čvornovata pesnica završi u ogromnoj Pitovoj šaci.

— Polako čoveče. Ko hoće da pije sa mnom, neka pije. Ne dozvoljavam da neko zlostavlja moje goste — opomenu još uvek kroz blagi osmeh Pit navalentnog napasnika.

Džeri se gotovo osmehnu srećan što ovaj plavojko konačno pokazuje spremnost da se odupre. Istrže pesnicu iz Pitove šake i odmaće se dva koraka.

— Pogrešio si, momče. Grdno si pogrešio. Sad biraj šta više voliš: nož ili gole šake?

— Ne volim ni jedno, ni drugo. Nož nikada nisam mario, a što se tiče golih stvari... jedino što volim golo to je golo žensko telo — uzvrat i namignu rđokosoj.

Džeri izvuče iz džepa veliki korzikanski nož i, prebacivši ga iz desne u levu ruku, vrhom okrenutim naviše, začas na pravi sebi prostor.

Pit se u trenu sasvim izmenio. Više nije bilo ni vremena ni mesta za priču. Gipko kao

veliki leopard pomeri se u stranu. Napravi ten-kan iskorak, levu ruku ispruži nešto ispred sebe, a desnu podiže do visine ramena dlanom je okrenuvši prema nasilniku. To je bilo sve.

Džeri navali iznenada. Očigledno su kafanske tuče za nje bile način života. Nož sevu i njegov oštri vrh brzinom munje sunu prema Pitovom stomaku. Plavokosi div vešto iskrenu telo i oštrica zviznu pored njega. Džeri nije izgubio ravnotežu, niti je posrnuo. Ovaj, prvi, udarac bio je samo proba. Nož još jednom prelete iz jedne šake u drugu. Sada je fintirao udarac nožem, a, u stvari, napao je pesnicom.

Strahoviti udarac pogodi ga po otkrivenoj slabini i za tren sav vazduh izlete mu iz tog dela tela.

Prisutni s odobravanjem pratiše ovaj potez nepoznatog darodavca. Džeri je i dalje napadao hladnokrvno. Izbegao je dva Pitova udarca — a onda je naleteo.

Pit je, izbegavajući poslednji nasrtaj momka s nožem, tobože posrnuo i Džeri požuri da to iskoristi. Podiže ruku s nožem visoko, gađajući vrat posrnutog protivnika. Džini vrisnu. Osmeh na Džerijevom licu najavi trijumf, ali...

Da, to »ali« bilo je presudno. Družeci se godinama sa nin

dom Pit je mnogo toga naučio. Tako je i ovog puta obmanuo protivnika. Još dok se Džerijeva ruka podizala na fatalni udarac, Pit iz čučnja uputi straheviti udarac levom rukom u mali stomak napadača, zatim se ispravi i potkači ga nogom po bradi.

Džeri jeknu i zaljulja se. Sledeći udarac Pitove noge izbi mu opasno oružje iz ruke. Džeri počeo da otresa glavom povlačeći se. Ali, nije imao kud. Gomila ga jednostavno gurnu nazad ka sredini prostorije. Pit se okrete na levoj nozi, a desnom uputi snažan udarac u glavu, sa strane — i borba je bila okončana.

Prisutni zapljjeskaše, a Džerin odahnu. Kad se Pit vratio za šank, ona mu pruži tek otvoreno pivo i osmehnu se.

— Eh, cakani, baš sam se uplašila, ali ti si momak koji zna da brine o sebi. Još pola sata pa sam... tvoja — procvrkuta i uštinu Pita za mišicu.

— Važi, sačekacu te napolju. Treba mi malo vazduha — dobaci joj Pit, pa, dograbivši limenku sa pivom, napusti kafanu.

Taman je zgužvao ispražnjenu limenku kad mu s leđa priđe omanji momak čije su jagodice i maslinastosmeđa boja

kože odavale Južnoamerikanca, tačnije Kolumbijca.

— Hej, bos, možda bi hteo i nešto jače od piva? — tiho se oglasi momak.

— Ne pijem ništa drugo — odbrusi Pit, iako je znao o čemu dripac govori.

— Nisam ni mislio na piće. Imam ovde dve-tri vrste lepog »snega« sa obronaka Anda. Uz njegovu pomoć možeš da poletiš visoko kao kondor. Šta kažeš? Video sam maločas da imaš dovoljno para da sebi platiš jedan vrhunski »trip«. Šta kažeš, bos?

Pit se tobože oprezno osvrnu oko sebe, a zatim pozva momka da mu priđe.

— Pazi... ako je to stvarno nešto izuzetno... nešto što nisam probao, onda u redu. Ali, ako nije... teško tebi.

— Ne brini, čoveče. Moja roba je prva klasa...

Pit ga prekide.

— Probao sam nedavno neku mešavinu. Mogu da je poznajem po mirisu i ukusu... Ako imaš TO, onda ćeš noćas da se obogatiš — dobaci Pit.

Posle nekoliko minuta, skriveni od radoznalih pogleda, Pit i Kolumbijac izmenjaše dobra. Kolumbijac odmah htede da krene, ali ga Pit dograbi za košulju.

— Bez žurbe, momak... da

vidim prvo šta sam kupio — reče.

Ubrzo se uverio da prah koji je držao u celofanu na dlanu nije bio ni sličan onome koji mu je Leslie pokazao tog popodneva. On ga ipak omirisa i liznu vrhom jezika.

— I ti ovo đubre nazivaš prvoklasnom robom?! — dreknu Pit.

— Čekaj! Hej... pusti me! Upomoć! — povika Kolumbijac.

Pojava trojice sličnih momaka nimalo nije iznenadila Tabasko Pita. Znao je da ovakvi pacovi nikada ne idu sami. Ne ispuštajući prvog momka on dreknu na trojicu pridošlica.

— Brišite dok možete. Inače...

Umesto da se uplaše, trojica pridošlica odlučise da napadnu. Jedan od njih izvuče ispod sakoa velikokalibarski »glok«, navi prigušivač na vrh cevi i iskezi se na Pita.

— Puštaj mog ortaka, inače si mrtav — prosikta.

Pošto se na brzinu uverio da druga dva mangupa nemaju pištolje, Pit odahnu.

— Hej, momci, polako. Možemo da se...

— Dogovorimo? Ne, momak, nema dogovora. Puštaj Čaveza, vrati mu robu... i istresi sve što imaš u džepovima. Brzo!

Pit je reagovao munjevit.

Svom snagom odgurnu dilera koga je držao ispred sebe i odmah odskoči u stranu. Čak ni prigušivač nije sasvim ugušio pucnje. Pogođen sa dva kuršuma diler jeknu i pade u mestu. Pit je već bio blizu drugog Kolumbijca. Zgrabio ga je baš u trenutku kada se revolveraš pribrao i okrenuo cev »gloka« prema njemu.

— Hajde, pucaj! Jednog svog si već sredio... Što se mene tiče, možeš i ovog.

— Huan... nemoj! Dosta je što je stradao moj brat... Stani... pusti ovog ludaka! — zavapi treći momak.

— Zaveži. Srediću to kopile. Šta misliš šta će gazda reći kad sazna kako je tvoj brat poginuo, a ja pustio ovo kopile? Ne dolazi u obzir.

Dok je revolveraš bogoradio pokušavajući da nanišani u Pitovu glavu, ovaj je uzmicao sve dok iza leđa nije osetio drvenu oplatu lučkog magacina. Za delić sekunde skrenuo je pogled i uverio se da se nalazi blizu ugla. Povuče se noseći ispred sebe Kolumbijca kao štit.

Revolveraš prozre njegovu nameru i brzo ispali hitac. Kuršum okrznu živi štit po rame, ali promaši Pita.

Osetivši da je stigao do ugla, Pit ispusti ratni poklič »Ki aiiii« odbaci živi štit i šmugnu

iza ugla ispraćen sa tri brza ispaljena hica. Čim je zamakao za ugao Pit se baci prema gomili drvenih sanduka i limenih buradi. Hici ispratiše ovaj njegov skok odbijajući se o metal. Još jedan skok i Pit je bio u zaklonu.

Pet minuta kasnije ugleda Džini koja se nestrpljivo okretala tražeći ga pogledom. Pit joj priđe otresajući prašinu sa košulje i pantalona.

— Gde si, cakani? Veš sam pomislila da si me ispalio — reče iskreno pripijajući se uz njega čitavim telom.

— Da ispalim takvu curu, pa šta ti misliš o meni? — uzvratiti Pit potapšavši je po zadnjici.

Polu sata kasnije obreo se u maloj, ukusno nameštenoj i na dasve čistoj sobi na kojoj je bio samo jedan prozor.

Džini izvadi iz kese nekoliko limenki piva i Pit je sa zahvalnošću pogleda.

— Popij pivo dok se ja malo uredim. Brzo ću — procvrkuta Džini skidajući još tu, pred Pitom, tesnu minj suknju i bluзу.

Pit morade da joj oda priznanje kad shvati da riđokosa i pored poznih tridesetih godina ne nosi prsluče i da joj grudi prkosno štrče protivеći se sili teže.

Džini je zaista bila brza. Pit

je tek ispraznio prvo pivo kad se Džini pojavila. Skide peškir sa glave i njena gusta kosa prekrji gola ramena. Grudi su joj podrhtavale pri najmanjem pokretu. Oko struka je imala drugi peškir čiji su se krajevi jedva dodirivali. Prišla mu je i u trenutku kada mu je pružila pune usne na poljubac. Peškir sa struka kliznu kraj njenih nogu.

»Ah, kako ova zna da ljubi«, morade Pit da prizna.

Džini ga je ljubila onako kako ljube iskusne žene. Ni na padno, ni sa ustezanjem, ni nežno ni grubo. Njen jezik je palacao u Pitovim ustima kao da želi da se probije negde duboko. Istovremeno je gotovo neprimetno svukla košulju sa Pitovih širokih leđa. Na red dođoše i pantalone i uskoro je njena leva šaka počivala ispod lastiša njegovog intimnog rublja. Kada je napipala ono što je tražila, žena duboko uzdahnu.

Ni Pit joj nije ostajao dužan. Snažnim šakama milovao je po čitavom telu dok je konačno ne dohvati oko struka i podiže uvis.

Džini jeknu kad oseti kako Pit prodire u nju sve dublje i dublje. Nije ništa govorila, samo je ječala ljubeći svog partnera sve strasnije, upijajući se svom silinom u njega.

Iako je u prvi mah krenuo sa Džini osećajući nekako sažaljenje prema toj očigledno pre vremena ostareloj devojci, Pit shvati da je dobio prvu nagradu. Odavno mu jedna nepoznata žena nije pružila toliko nežnosti, divlje strasti, iskrenosti i vatre kao ova ovde.

Kada je po drugi put dostigla orgazam, Dženi jednostavno reče:

— Ne... mogu više... molim te, hajde...

Pit ubrza pokrete i začas do stiže vrhunac.

Ležali su neko vreme bez reči, priljubljeni jedno uz drugo. Džinina glava počivala je na Pitovom stomaku dok iz ruke nije uspuštala oličenje njegove muškosti.

— Kada moraš da kreneš? — upita Džini posle izvesnog vremena.

— Ne vezuje me ništa — sla ga Pit. — Zašto?

— Pa, ako želiš da provedeš noć ovde... bilo bi mi drago. Spremićuti doručak kakav priличи takvom momku — dobaci Džini grickajući mu kožu na trbuhu.

— Džabe ti doručak ako mi izgrizeš stomak — nasmeja se plavokosi momak.

— A ako navalim na ovo? — upita Džini obuhvativši usnama Pitov najosetljiviji deo tela.

Jedno otegnuto »aaahhh« bio je sve što je uspeo da izusti.

Ono što je u sledećih desetak minuta doživeo jednostavno nikada više nije mogao ni da opiše, ni da doživi.

*
* *

Probudio ga je miris pržene ribe i salate. Protrljao je oči pokušavajući da se seti gde se nalazi. Tiho pevušenje odvede ga do vrata susedne prostorije. Ogrnuta kraktom keceljom i sa sandalama na nogama — jedinim delom odeće i obuće — Džini je poslovala oko šporeta. Pit joj priđe bešumno, čula. Beži brzo, inače od rusos ispod zategnute kože na zadnjici.

— Ej, mangupe... nisam te čula. Beži brzo, inače od ručka nema ništa — opomenu ga riđokosa.

Desetak minuta kasnije, između zalogaja, Pit »priznade« Džini da, u stvari, traga za lopovima koji su mu digli skupocenu »robu«. Džini se namršti kad je shvatila da je reč o drogi.

— Luče, da me pogrešno ne shvatiš. Niti trgujem tim đubretom, niti ga koristim. Trebalo je da učinim uslugu tipu kome dugujem, a, eto, neko mi je počistio hotelsku sobu. To

je sve. Onaj momak je opasan, a mislim da čak ni on nije vlasnik »robe« pa i njemu preti nimalo lep kraj ako do sutra uveče ne preda paket. Shvataš?

— Na koga sumnjaš?

— Pa... izgleda da je umešan neki ludi marinac. Očigledno se fiksao robom iz mog paketa. Načisto je šiznuo. Čitala si verovatno u novinama. To je onaj glavoseča što je ubio četvoro-petoro ljudi.

Džini se strese.

— Ta... roba... mora da je neki đavolski otrov?

— Izgleda, srce. Zato sam i odlučio da je nađem prvi i uništim, bez obzira šta će vlasnik da kaže. Eto, to sam odlučio.

Džini ga pogleda s ljubavlju.

— Znala sam da ti nisi od tih dripaca.

— A od kojih sam ja to dripaca?

— Ti uopšte nisi dripac. I, ma koliko mi je teško da to kažem, molim te da čim završimo jelo odeš... bez reči... bez pozdrava. Neka sve ovo ostane moj najlepši san.

Ridokosa je s mukom zadržavala suze.

Pit izgubi volju za jelom. Bilo mu je žao devojke. On ima Leslija, Sumiko... svaku devojku koju poželi. A Džini?

— Devojčice, a šta ako je i za mene ovo nešto lepo? Kako ti reče lep san? Zar ne dozvoljavaš da ga još koji put sanjamo?

Džini zaplaka i pobeže u drugu sobu.

Pit ispi poslednje pivo i napusti stan.



Džim Klark je u polusnu stigao natrag u bazu. Bio je siguran da ga je Klara nečim omamila, ali nije mu bilo krivo. Njegov »suzuki 750« prosto je leteo širokim, pustim, drumom koji je vodio pravo do zgrada u kojima su živeli piloti.

Većina ih je imala izlazak u grad, tako da je soba koju je delio sa četvoricom momaka bila prazna. Svukao se na brzinu i legao željan sna. Klara ga je zaista iscrpela do krajnjih granica.

Noć kao da je proletela. Skočio je kad je u dvorištu odjeknula truba.

— Hej, Džime! — pozva ga mršavi riđi momak. — Kako to da si se prvi vratio? I gde si, do đavola, uopšte bio? Tražili smo te svuda po gradu? Ti danas prvi letiš. Požuri, kažu da je stari nasađen na tri čoška.

Džim Klark požuri da se umije, obrije i obuče. Za desetak minuta već je hitro pistom prema srebrnastom »F-16« oko kojeg su mehaničari još poslovali. Pozdravi ih i uskoči u kabinu.

— Danas letiš naoružan. Ne pitaj zašto. Naređenje starog — dobaci mu mehaničar pružajući mu plan leta. — Srećno!

Klark otpozdravi i, pošto se smestio i navukao šlem, počne da proučava plan leta. Sve je bilo uobičajeno, osim naoružanja.

Oseti neke grčeve u stomaku.

— Bolje da sam lepo doručkovao nego što sam se napio one bajate vodurine iz automata — progundā.

Priseti se da je voda bila nekako bljutavija nego obično. Skrenuće pažnju na to momcima iz kuhinje kad se vrati s leta.

Motori zaurlaše i avion krete preko piste. Klark okrenu letilicu kad je dospeo do kraja poletne piste, udahnu duboko i dade gas do daske. «F-16» zaurla i poput srebrnaste munje pojuri pistom. Uskoro je baza bila ispod njega. Voleo je da leti. Sam na krilima moćne letilice u beskonačnom prostoru. Zavideo je jedino astro-

nautima zbog visina koje su dosežali.

Ponovo oseti grčeve u stomaku, a onda počese da mu trepere svici pred očima. Avion počne čudno da mu poskakuje. Uključi mikrofona.

— Hej... kontrola... mašina mi se čudno ponaša. Mnogo skače — obavesti momke na kontrolnom tornju.

Dežurni brzo podesi radar.

— Klark... kod nas je sve u redu. Letiš sasvim normalno...

— Vraga letim normalno... Jedva održavam visinu... padam!

Radaristi se zagledaše. Na njihovom ekranu avion je leteo potpuno normalno.

— Momak kao da je pijan — reče jedan.

— I ja bih tako rekao da ne znam Klarka. Taj ne pije ni pivo.

— Nešto mi je za repom. Proverite! Ako me napadne, pucaću! — začu se uznemireni glas Džima Klarka.

Ekran je, međutim, bio prazan.

— Klark... nema nikoga iza tebe. Slušaj, vrati se u bazu. To je naređenje! — gotovo povika dežurni oficir.

— Šta se to dešava? — začuše glas pukovnika Herda koji je neprimećeno ušao u prostoriju na tornju.

— Ser, pilot Klark se... čudno ponaša. Žali se na letilicu i kaže da ga neko juri... a na ekranu nema ničega, kao što vidite — raportira dežurni oficir.

Pukovnik se primetno trže. Protrlja bradu, a onda dograbi mikrofon.

— Poručniče Klark, ovde pukovnik Herd. Naređujem ti da se iz ovih stopa vratiš u bazu! Ponavljam... odmah se vraćaj!

Neko vreme u kontrolnom tornju vladala je napeta tišina. Svi su bez pokreta posmatrali ekrane radara.

— Imam ga na nišanu! Prevario sam ga... Krenuo je prema vama! Trudiću se da ga stignem pre nego što vas dohvati — brzo, kao u groznici, govorio je mladi pilot.

Pukovnik Herd oseti kako mu sitne kapi znoja polako cure preko obrva, a potom se slivalu niz slepoočnice.

— Ser, kao što vidite, poručnik je gore sam. Nema drugih aviona. Šta da radimo ako... ako ne posluša? — javi se dežurni oficir.

— Pokušaćemo da ga ubedimo da sleti... a ako postane neposlušan, ili opasan... skinućemo ga — glasio je kratak odgovor.

Prisutni se brzo zagledaše. Zar je moguće da će pukov-

nik srušiti sopstvenog čoveka i uništiti letilicu vrednu više od 100 miliona dolara?!

Ridokosi pilot, koji je tog jutra probudio Klarka, uđe u prostoriju. Tako je čuo presudu koju je njegovom drugu izrekao pukovnik Herd.

— Ser, poručnik Džošua Gilbert. Molim vas da mi dozvolite da uzletim... možda ću gore... uspeti da ubedim Klarka da sleti.

— Odbijam! — skoro dreknu pukovnik.

— Ali, ser, ja bih...

— Ništa ti ne bi. Voljno, poručniče. To je naređenje!

Ridokosi momak htede još nešto da primeti, ali, naučen na disciplinu, samo salutira i napusti toranj.

Za to vreme, uma pomućenog opasnim narkotikom, poručnik Džim Klark jurio je nevidljivog neprijatelja. Palac mu je već lebdeo iznad crvenog drugmeta za ispaljivanje raketa.

U jednom trenutku um mu se razbistri. Uzalud je tražio letilicu koja se nalazila samo u halucinaciji.

— Nestao je... Kako? Šta se to sa mnom događa? — dopreše njegove reči do kontrolnog tornja. — Muti mi se pred očima... vidim neke čudne šare... ah NEEEEEE... eno

ga leti pravo na hangar. Pazite... pucam...

Klarkov »F-16« sada je bio vidljiv golim okom. Tako su sa zemlje jasno videli kada je ispalio raketu ispod levog krila. Ostavljajući za sobom beli trag, raketa sunu prema hangaru na kraju polja. Na sreću, bio je to napušten hangar u kome su se nalazile dve stare letilice spremne da budu odvučene na groblje aviona.

Snažna eksplozija uzdrma okolinu.

— Ha... ha... ha... jedan je gotov... ali... do đavola, pa njih ima još! — začu se histerični glas Džima Klarka.

— Šta taj ludak radi?! — povika Herd. — Brzo... skidajte ga po svaku cenu!

— Ser... ko će da ga skine?

— Kako ko? Je li ovo vojni aerodrom? Zar ovde sede babe ili izvežbani ratni piloti?! — dreknu pukovnik, a zatim upita. — Ko leti sledeći?

— Poručnik Džoša...

— Onaj od malopre? Odlično. Tražio je da uzleti. Preнесите mu moje naređenje. Neka odmah uzleti i skine onog ludaka!!!

Džoša Gilbert brzo je dostigao željenu visinu. Brzo je uspostavio vezu sa svojim sobnim drugom.

— Džimbo... to sam ja. Džoš... sada sam desno od

tebe... Više nisi sam, momče... pomoći ću ti. Daj mi znak kad me budeš video ako ne možeš da govoriš.

Poruka je stigla u jednom od trenutaka kada je nesrećni poručnik bio pri svesti.

— Džoš... vidim te! Šta se to događa? Jel' ono dole bila neka eksplozija? Nešto se čudno dešava sa mnom. Kao da gubim razum. Čas vidim neprijateljske avione... a posle... Džoš... šta se dešava? — gotovo je zavapio Klark.

Džoša proguta nevidljivu knedlu.

— Džimbo... sve će biti u redu. Nešto ti se desilo... Imaš simptom neke bolesti... možda si zatrovan... ali, ne brini. Samo se drži mene. Hajde vodiću te, druže. Ne brini, sve će biti u redu.

Klark klimnu glavom i okrete »F-16« kako bi »ušao« u rep svom vodiču.

Dva minuta kasnije jeziva grimasa izobličila mu lice.

— Mene si mislio da pređeš... Džoša, ha? Misliš da sam naivan! Džoša je dole u kantini... a ti, ma ko da si, kopile, zapamtićeš me — počeo brzo da govori podižući ponovo poklopac ispod kojeg se nalazio okidač.

Poručnik Džoša Gilbert imao je vremena da vidi raketu kako otpada iz držača i kre-

će prema njemu. Istovremeno je kriknuo i pritisnuo dugme za automatsko izbacivanje sedišta na kome je sedeo. Avion je eksplodirao u trenutku kada je on, katapultiran, odleteo kojih petnaest metar uvis. Pritisak posle eksplozije teško ga pogodi i on za trenutak izgubi svest. Na sreću, nije ga pogodio nijedan od komada usijanog metala koji je posle udara rakete letelo na sve strane.

Kriknuo je i Klark. Da li je shvatio šta je učinio, ili je bilo u pitanju nešto drugo, tek mladi pilot povuče palicu i avion vertikalno krete ka tamnoplavom nebeskom svodu.

Zanemeli od onoga što su upravo videli i čuli, okupljeni u kontrolnom tornju posmatrali su ekran radara.

Uskoro sićušna tačkica pokazala da je sedišta sa pilotom izbačeno iz pogođenog aviona.

— Ser, momak je, izgleda, uspeo da izbegne najgore — raportira dežurni.

Pukovnik ne reče ništa. Nije skidao pogled sa druge tačke koja se sve brže bližila ivici osvetljenog ekrana.

— Ser — oglasj se dežurni ponovo — ako nastavi ovom brzinom za pet minuta stići će u kritičnu zonu...

— Da... sinko. Znam to i sam. Neka se Bog smiluje tom momku. Da mi je znati šta se

to zbilo sa jednim od mojih najboljih letaca — tiho izusti pukovnik.

Međutim, znao je dobro šta se desilo. Sam je video momka koji je popio nekoliko čaša vode koju je on lično »začinio«. Ne čekajući da vidi kraj nesreće, on bez reči napusti prostoriju.

— Hej... Klark! Javi se, momče! Sredi se... Pokušaj da ispraviš mašinu! Imaš još malo vremena! — počeo dežurni da viče u mikrofoni. — Javi se... Džime... javi se!!!

Samo za tren do ušiju prisutnih dopre ludački krik mladog pilota.

To je bio poslednji put da su čuli glas Džima Klarka.

Njegov »F-16« eksplodirao je kada je preleteo kritičnu visinu...

*
* *

Istog dana komandant specijalnih desantnih jedinica u jednoj od manje poznatih baza na Floridi čupao je kosu slušajući kapetana koji mu raportira.

— Čoveče... znaš li šta si mi rekao? Ha? Moj desantni čamac napao naš razarač i ošteti ga. Hej, govoriš o MO-JIM ljudima!!!

— Ser, na žalost tako je. Čamac vas čeka...

Uskoro je, teran sa dva snažna motora »Dženeral motor-sa« patrolni čamac jurio rut pučine. Još izdaleka komandant je ugledao dim.

— Gde se nalaze... napadači? — upita kapetana.

— Prema poslednjem izveštaju krenuli su prema Kubi ser.

— Zaustavite ih... po svaku cenu! Neka krenu naši avioni.

Kapetan salutira i požuri do radio-stanice. Pet minuta kasnije dva »harijera« u niskom letu preleteše preko patrolnog čamca i razarača.

Na torpedno-desantnom čamcu vladala je prava zbrka. Svi vojnici, njih sedmorica, bili su drogirani ne svojom voljom. Kako su u različito vreme zatrovani tako su se i napadi narkotika na njihove mozgove odigravali u različitim intervalima.

— Šta sad? Koga sledećeg napadamo? — vikao je ogromni crnac.

— Čoveče... ti si se odjurtos opet dobro ufiksao. Kakav napad, vraćamo se u bazu — uzvрати mu plavokosj momak kratko ošišane kose.

— U bazu? Posle napada na razarač? Čoveče mi smo mrtvo meso! Eto šta smo mi —

— MRTVO MESO!!!

Sedmorica nesrećnika blenu-lo je neko vreme u horizont.

— I, šta sad?

Odgovor na to pitanje stigao je u vidu dva »harijera«.

— Eno... neprijatelj! Brzo mitraljez — zaurla crnac koga je droga ponovo napala.

Još trojica uleteše istovremeno u krizu.

Mitraljezac počeo da se okreće na pokretnoj stolici i ispaljuje rafal za rafalom.

Mlaznjaci naglo skretoše i pod ostrim lukom kidisaše na čamac.

Pogođen raketom čamac eksplodira, a njegova posada nestade u obliku raskomadnog mesa. Nešto kasnije uvek gladne ajkule dojuriše privučene mirisom ljudske krvi.

*
* *

Tišinu predvečerja u logoru specijalaca iznenada prekide rafal ispaljen iz »M-16«. Dežurnj MP dogradi »kolt« iz futrole i potrča prema mestu sa kojeg je odjeknuo rafal.

Gotovo je nagazio na dva momka koja su se previjala u lokvi krvi. Njihove zelene majice prosto su bile izrešetane na grudima i stomacima.

— Gospode... Šta je to? Ko je...?

Umesto odgovora vojni po-

licajac oseti udar zrna visoko po levom ramenu, a onda začu i pucanj.

Skriveni strelac nalazio se desno od ranjenog momka, u senci gomile buradi.

Policajac skide voki-toki sa ramena i poče da zove u pomoć.

— Pazite! Ludak je naoružan! Ko zna šta još ima uz pušku. Opkolite ga! — upozoravao je one koji su kretali u pomoć.

Skriveni strelac drhtao je u groznici. Krupni momak koga su svi u jedinici voleli, iznenada i bez nekog vidljivog razloga, jednostavno je poludeo. U sobi je jednim zamahom zaklao svog najboljeg prijatelja, a potom dograbio pušku i krenuo u dvorište. Dvojicu vojnika ubio je pre nego što su i reč mogli da izuste. Isto tako automatski pucao je i na vojnog policajca. Sada, dok mu se svest polako vraćala, blenuo je u vojnike koji su se uzmuvali i kretali oko njega.

Polako je ustao kao da želi nešto da kaže. Međutim, zabravio je da odbaci oružje i posle dve-tri opomene. Poče da se trese kao pajac na konopcu kada kuršumi neumoljivo stadoše da mu kidaju meso.

Taman se bura oko ovog neobjašnjivog ponašanja jednog do pre nekoliko sati normal-

nog momka stižala, kad na drugom kraju dvorišta, tamo gde se nalazio arsenal, odjeknu strahovita eksplozija.

Dvojica drogiranih, dve nove žrtve, jednostavno su pobili stražare, otvorili vrata i, pucajući u sanduke s municijom, napravili pakao koji je progutao i njih same.

Pukovnik Pol Skofild držao je tri izveštaja o događajima u tri različite vojne jedinice. Iako je nekoliko puta pročitao gusto ispisane redove — ništa mu nije bilo jasno. Pre jednog sata pozvao ga je general Švarcenhof, pružio mu koverat sa naznakom »vrhunska tajna« i rekao kratko.

— Pukovniče, ispitajte stvar i izvestite me čim nešto otkrijete!

Obdukcija tela pripadnika specijalnih jedinica pokazala je da je momak bio pod uticajem »znatne količine neidentifikovanog narkotičnog sredstva«...

— Šta rade ti komandanti? To je specijalna jedinica, ti momci su podvrgnuti svakojakim testiranjima bar jednom nedeljno. Kako je moglo da se dogodi da je momak bio »ufik-

san«? — pričao je pukovnik sam sa sobom.

Ista stvar bila je i sa pilotom, i sa onim mornarima...

— Nešto tu smrdi... i to opako — zaključio sedokosi pukovnik Skofild.

Nešto kasnije pozva svog ađutanta i pruži mu tri zapečaćena koverta.

— Eliote, neka momci odmah krenu na posao — reče kratko pružajući ađutantu kovertu.

Ovaj baci kratak pogled na imena na kovertima i samo klimnu glavom u znak razumevanja.

»Ako neko može da sazna šta se dogodilo — onda su to ovi momci. Sam sam ih odabrao, školovao i osposobio za najkomplikovanije i najteže poslove — mislio je pukovnik gledajući kroz prozor svoje kancelarije u istočnom krilu Pentagona.

Tri dana kasnije, stojeći gotovo na istom mestu, stiskao je telegram koji je dobio pre nekoliko minuta.

Njegova tri momka — bila su mrtva.

Jednog, onog koji je pošao u vazduhoplovnu bazu u Arizona, ubio je drogirani mehaničar, a drugu dvojicu ubili su nepoznati počinioči.

Zebnja koju je osetio još prvog trenutka, kada je pre

nekoliko dana čitao izveštaje dobijene od generala Švarcenhofa, pretvorila se u noćnu moru.

»Na šta sam to naleteo? Ko je taj ko se okomio na nas i kako uspeva da ostane nevidljiv«, pitao se Skofild.

Noć je odavno pala, ali pukovnik nije ni pomišljao da krene kući.

Noć.

Nevidljivi neprijatelj...

Iznenadna misao ozari lice iznurenog čoveka.

— Možda... on... da ON to može da reši — gotovo uzviknu i brzo napusti kancelariju.

*
* *

Nekadašnji poručnik Šad Perkins, komandir voda specijalaca poznatih kao »Vod smrti«, sačeka da prođu dva automobila. Kada ulica u kojoj se nalazio već čitav sat ostade pusta, brzo šmugnu prema ulaznim vratima zgrade čiju je adresu znao napamet.

Pre nego što je pokucao na vrata okrete se još jednom. Sem udaljenog žamora saobraćaja u glavnoj ulici udaljenoj čitav blok odavde — nije se čulo ni videlo ništa.

— Generale, javljam se po vašem naređenju — pozdravi

i raportira vojnički kad ugleda poznati lik.

General Diken otpozdravi na isti način i pozva gosta da uđe. Tek što se smestio na dvosjed, general mu već pruži čašu.

— Viski? Čist, zar ne?

Pošto su nazdravili, Šad u nekoliko rečenica izvesti svog nekadašnjeg komandanta, a sada poslodavca, o rezultatu akcije koju je po njegovom nalogu preduzeo pre tri dana.

— Naši momci su subjekte iz Pentagona eliminisali tiho, bez svedoka i bez problema. Trećeg je ubio neki ufiksani vojnik. To je sve, ser.

— Odlično, Perkinse. Odlično. Ti i momci znate šta znači izvršiti zadatak. Gde ti se nalaze ljudi?

— U skrovištima, ali ne brite. Mogu da ih okupim u roku od tri sata, pod punom spremom. Ako treba mogu da nabavim i avion za transport...

General podiže ruku i uču-tka gosta.

— Znam, Perkinse, znam. Pitao sam tek onako. Imaš li još kakvog posla u planu? No, svejedno. Ja plaćam sve troškove. Ti i tvoj vod bićete pod mojom komandom sledećih nekoliko meseci. Drži sada ovu kartu i reci mi kako misliš da osvojiš ovaj teren...

Sledećih sat i po njih dvojica su nešto tiho razgovarali. Perkins je uverio generala Dikena u svoje poznavanje tak-tike, a general je, sa svoje strane, tek u grubim crtama nago-vestio budući zadatak.

Dva sata kasnije, uz novu flašu viskija, general iznenada zapita.

— Ako se ne varam, ti si dole, u Salvadoru i Nikaragvi, sklopio i određena, hm... kako da kažem... poznanstva?

Perkins se nasmeši.

— Mislite na vezu sa narko mafijašima? Jesam, generale. Ti ljudi dobro plaćaju, a uvek mogu da budu korisni. Mislite da i u vašim planovima može da se nađe potreba za...

— Da, Perkinse, baš to sam mislio. Trebaće nam malo njihove robe. Znam, možemo to i ovde da dobijemo... možda čak i iz naših magacina, alj želim malo da zamutim stvari. Neka se oni šupci dobro ozno-je pre nego što i naslute šta ih i ko pogađa. Zeznuli su i mene i tebe. E, pa, mislim da je red da sada malo plaćaju...

— U redu, ser, srediću to u najkraćem roku.

*
* *

Pukovnik Pol Skofild dugo je šetao bulevarom Džordža

Vašingtona u Vašingtonu DC pre nego što je odlučio da uđe u jednu usamljenu telefonsku govornicu. Kako je bilo ono doba između večeri i noći, kad poslednji pregaoci žure kućama, a noćobdije se tek spremaju za izlazak, bulevar je bio relativno pust. Na čitavih stotinu metara od govornice, i s jedne i s druge strane, pukovnik nije mogao da vidi živo biće, ako se ne računa nekakav pas lutalica koji je samo onjušio telefonsku govornicu da bi se ubrzo izgubio u prvom ćorsokaku.

Posle trećeg ponovljenog zvočenja pukovnik začu jedno metalno »klik« i glas devojke koji je obaveštavao da je broj OK, ali da trenutno nema nikoga da primi poruku osim trake.

— Ovde Skofild... Pol Skofild. Momče, hteo bih da te čujem. Bojim se da imam nešto što ne mogu sam da rešim — počeo pukovnik tihim glasom...

Nije čuo kada je Leslie, s druge strane linije, na drugoj strani SAD, podigao slušalicu.

— Recite... prijatelju, slušam vas.

— Ah... ipak si tu. Baš mi je drago. Ne znam da li...

— Možete slobodno. Moj telefon radi preko ispravljača koji ne »podnosi« prisluškiivanje. Samo napred. Recite šta

vam je na srcu — ohrabrij Leslie Eldridž svog sagovornika.

Sledećih nekoliko minuta čuo se samo glas Pola Skofilda. Na kraju sedokosi pukovnik reče:

— To je sve što znam. Bojim se da u ovom času više ne mogu ni da saznam. Trojica mojih najboljih ljudi su već stradali na ovom poslu. Jednog je ubio vojnik za koga kažu da je iznenada poludeo. Gde se to desilo? U bazi za specijalne jedinice, a druga dvojica su zvanično nestala na zadatku. Ti dobro znaš da na ovakvim poslovima momci ne nestaju. Znam da su pobijeni. Ne mogu više da pošaljem nekog od momaka kad ni sam ne znam gde i protiv koga ih šaljem. Možda ovo zvuči grubo... mislim to što zovem tebe, ali ti si... mislim...

Leslie ostavi starog prijatelja da se nekoliko sekundi muči, a onda mu kroz smeh reče.

— Sve je u redu, pukovniče. Verovali ili ne, moj prijatelj i ja smo već krenuli ratnom stazom. Da... da... dobro ste čuli. I ovde se desilo nešto neobično, bar na prvi pogled. Sada znam bar ponešto. Neko je vojsci uvalio opasnu drogu. Jedino ne znam u kojoj meri i u kojim sve jedinicama. Vi kažete za sada u tri. Daj bože da se na tome i

završi. Da skratimo priču. Su-
tra mi na post-restaurant pošalji-
te sledeće stvari...

Pukovnik Skofild je imao iz-
vanredno pamćenje tako da
nije morao da se bakće traže-
ći olovku i papir. Uostalom ni
Lesli nije mnogo tražio.

— To je sve prijatelju. Ako
morate nekome da raportirate,
onda recite da ste angažovali
svog čoveka iz rezerve... hm,
pa, recimo zbog najstrože kon-
spiracije. Javiću vam se.

Bio je to kraj razgovora.

Pukovnik Pol Skofild odah-
nu. Imao je utisak da su sve
njegove brige oko nesvakidaš-
njih događaja rešene. Bar do-
brim delom.

— Momče, ako ti ovo ne re-
šiš onda niko neće — prošapu-
ta napuštajući telefonsku go-
vornicu.

*

* *

Još uvek pod utiskom svega
onoga što se dogodilo za pos-
lednjih nekoliko dana, pripad-
nici vazduhoplovnih snaga ba-
ze u Arizoni nisu mogli potpu-
no da se predaju svakodnevnim
poslovima i obavezama. Čini se da je pukovnik Daglas Herd bio najteže pogođen. Nje-
gov potčinjeni ga nikada nisu
videli u takvom stanju. A ka-
da je, kako su oni mislili, u
nastupu besa ispraznio maga-

cin »kolta« 45 u veliku stakle-
nu posudu sa vodom, shvatili
su da je u zaista teškom psi-
hičkom stanju.

To je svakako primetio i le-
kar.

— Dag, mislim da bi bilo
najbolje da se neko vreme po-
vučeš... Kreni u planine na
pecanje, recimo jedno dve ne-
delje. Ovako, bojim se nećeš
daleko — posavetova ga njegov
stari prijatelj major doktor Pri-
nston.

— Šta ti znaš kako mi je i
šta mi treba — brecnu se pu-
kovnik na dugogodišnjeg, pro-
verenog prijatelja. — Šta bilo
ko od vas zna!

Sedokosi major Prinston ski-
de šapku, baci je nemarno na
pukovnikov sto, zapali cigare-
tu i, pošto je povukao nekoli-
ko dimova, zagleda se u pu-
kovnika Herda.

Pognute glave, lica zariven-
og u snažne šake, Daglas Herd
je ličio na čoveka kome su sve
lađe potonule.

— Dag, kako je Klara? Na-
dam se da je prebrodila... onu
krizu — upita lekar iznenada.

Pukovnik Herd samo odmah-
nu rukom.

— Pusti sad Klaru, ona mi
je poslednja briga.

— Kako poslednja briga?
Koliko znam, tebi je veoma sta-
lo da se taj brak očuva. Činio
si toliko toga...

— Da, činio sam. Zato sada plaćam — gotovo prošaputa Herd.

Major Prinстон nije najbolje čuo i zato pogrešno protumači pukovnikove reči.

— Znači, ipak je Klara u pitanju, a?

Kao da ništa ne shvata, Daglas Herd se zagleda u majora. Oči su mu bile nekako prazne. Kao da nije video čoveka koji je sedeo u platnenoj stolici na samo metar i po udaljen od njega.

— Znači, pogodio sam? Šta ti sada radi ta... ta... uf, da nije TVOJA žena znao bih šta da kažem. Opet se drogira, zar ne?

Herd je neko vreme ćutao. Onda ustade i krene prema prozoru. Zagleda se u rumenilom zalazećeg sunca obojen nebeski svod.

— Bože moj, već sam zabravio kada sam bio tamo gore, sa momcima iz eskadrile... Moraću uskoro da poletim sa nekim od njih.

— Dag, čoveče, priberi se! Pitam te kakve probleme imaš kod kuće? Tvoje ponašanje je u najmanju ruku čudno. Ja kao lekar odgovaram za zdravstveno stanje svih pripadnika baze. SVIH! To znači i tvoje... pre svega tvoje!

Duga pauza ispunj vreme. U maloj kancelariji koja je miri-

sala na sredstva za dezinfekciju, dim cigarete i tanani miris viskija ukotvi se mrtvilo.

— Pukovniče Herd, smatrajte se od ovog časa oslobođeni dužnosti. Pozvaću kapetana Hopkinsa da preuzme vaše dužnosti — poče major Prinстон zvaničnim tonom.

— Pite, onaj momak... onaj pilot Klark, bio je tako mlad... Pa onaj mehaničar i ostala tri vojnika. Šta se to događa u bazi? — gotovo plačnim glasom prekide ga Herd gurajući u duboku podsvest odgovor koji mu je bio i te kako poznat.

— Nemam pojma, stari moj. Nemam pojma. U svakom slučaju pojaviće se već neko da sve to ispita — uzvratit major Prinстон vraćajući se prijateljskom tonu.

A nekako u isto vreme, dve stotine i nešto metara dalje, kraj portirnice na ulasku u bazu zaustavio se vojni džip. Stražar ugleda oznake na plavoj uniformi i požuri da salutira.

— Kapetan Dženkins, vojniče. Tražim komandanta baze, pukovnika Herda — predstavi se pridošlica u uniformi ratnog vazduhoplovstva sa oznakama kapetana na epoletama.

— Da, gospodine, poslednja baraka s desne strane, dole iza jarbola sa zastavom. Da vas najavim?

— Nije potrebno. Nego, zar nećeš da pogledaš moju legitimaciju, vojniče? — upita kapetan oštrim glasom?

— Vašu legitimaciju? Zašto? Pa vidi se da ste...

Kada je shvatio da priča gluposti, vojnik brzo pruži ruku i gotovo istrže pruženu legitimaciju optočenu nepoderivom plastikom.

— Unutrašnji poslovi? To je verovatno zbog »onog« — kao za sebe prokomentariša stražar.

— Zbog čega »onog«? — upita kapetan.

— Ništa, kapetane... možete da nastavite.

Lesli Eldridž, jer to je bio on, ubaci menjač u brzinu i otvoreni džip poskoči pre nego što je pojurio blistavo čistom asfaltnom stazom.

Nekoliko minuta kasnije Lesli oštro zakuca na vrata na kojima je stajala tablica sa imenom Dagleasa Herda. Tek pošto je ponovio kucanje vrata se otvoriše i Lesli ugleda prijatno lice majora Prinistona. Odmah salutira vojnički oštro i predstavi se.

— Izvolite, kapetane. Dag... pukovniče imate posetu — reče lekar i, pošto se osmehnu Lesliju, napusti kancelariju.

Samo jedan pogled bio je dovoljan Lesliju da shvati da se čovek pred njim nalazi u teškoj psihičkoj krizi.

— Gospodine, kapetan Dženkins. Poslat sam po specijalnom nalogu Pentagona da ispitam događaje od pre nekoliko dana — reče ninda oštro, posmatrajući reakciju oronulog pukovnika.

Kao da ga je neko ošamario, Herd se trže.

Ustade sa stolice i kao da je tek tada shvatio da pred njim stoji stranac.

— Rekoste specijalni nalog Pentagona?

— Da, gospodine. Dobio sam nalog od pukovnika Skofilda, odeljenje unutrašnjih poslova Pentagona, da ispitam događaje od pre nekoliko dana. Mislim na čudno ponašanje i smrt pilota Klarka, kao i na gubitak dve letelice. Tu je, zatim, i ubistvo jednog od naših ljudi, kao i još nekoliko obolelih vojnika.

Svaka reč koju je Lesli izgovarao pogađala je Herda kao novi šamar. Gotovo se povio u struku.

Lesli napravi malu pauzu. Držeći šapku ispod leve miške čekao je da se pukovnik Herd pribere i eventualno ga ponudi da sedne. Umesto toga Herd je prišao prozoru, naslonio se na okvir i zagledao se u red uredno parkiranih, blistavih letelica. Ovog puta pauza potraja go tovo pet minuta. Lesli konačno odluči da prekine tišinu.

— Ser, ako ste umorni možemo sutra da nastavimo naš razgovor. Ja u svakom slučaju moram ovde da ostanem bar onoliko dugo koliko je potrebno da ispitam sve okolnosti — reče.

— Da... da... Svakako, kapetane. Svakako. Neka vas sme ste, pa ćemo sutra da obavimo sve što treba — uzvratí Herd.

U taj čas začu se kucanje, a odmah potom u sobu uđe visoki momak kose boje peska. Lesli bací pogled na oznake na košulji pridošlice: kapetan, zaključí po oznakama.

— Šta je, kapetane? — upita pukovnik pridošlicu.

Ovaj prvo pogleda Leslija, klimnu mu glavom, pa tek onda odgovori.

— Ser, major Prinстон mi je rekao da treba da vas zamenim zbog odmora — uzvratí pridošlica.

— Da zameniš mene? Zašto?

Očigledno je da je pridošlica bio u neobranom grožđu. Ipak, brzo se snašao.

— Nemam pojma ser, tako mi je rekao sam major Prinстон.

— Voljno, kapetane, a sa majorom ću lično da raspravim tu stvar oko mog odmora.

Kapetan pozdravi, okrete se na peti i napusti prostoriju.

— Pukovniče, ako dozvolite, možda je major u pravu. Vi

stvarno izgledate premoreno — reče Lesli namerno, očekujući da vidi reakciju nervoznog pukovnika.

— Ne, ne dozvoljavam... a major nije u pravu! — gotovo povika pukovnik Herd i pritisnu dugme ispod ploče stola.

Nepunih tridesetak sekundi kasnije u sobu upade stariji narednik, ogromni crnac.

— Smesti negde kapetana, a onda se vrati ovamo — naredi pukovnik oštro i okrete se kao da Lesli više nije prisutan.

— Ser, ovuda — pokaza veliki crnac Lesliju rukom prema izlaznim vratima.

Deset minuta kasnije Lesli je bacio na krevet putnu torbu, skinuo kaput, olabavio mašnu i tek onda se opružio preko jednog od tri ležaja u čistoj, jednostavno nameštenoj sobi. Bila je to soba za posetioce.

Šta je to što je pukovnika Herda bacilo u raspoloženje u kome ga je zatekao? Sigurno da nije mogao da ostane ravnodušan posle gubitka nekolicine ljudi i dva skupocena aviona, ali gubici su u vojsci, čak i u miru, relativno normalna stvar. Mora da je posredi još nešto.

To »nešto« Lesli je čvrsto odlučio da sazna šta je, i to što pre. Vazduhoplovna baza bila je tek prvi stepenik na teškom usponu otkrivanja onoga

što se dogodilo na tri različite strane, u tri različite vojne baze.

Vreme do večere Leslie iskoristi da se dobro naspava i, kada je u čistoj košulji i pantalonama, izašao u krug baze bio je odmoran i spreman na sve moguće napore.

Kao da je samo njega čekao, odnekud iz senke obližnje barake pojavi se onaj grmalj od crnog narednika.

— Ser, oficirska kantina je onamo — reče pokazujući rukom preko ramena.

Lesli htjede da odbije jer je više voleo da pođe u kantu u kojoj su jeli piloti i obični vojnici — znao je da će tamo pre saznati ponešto od onoga što ga je interesovalo, ali nije želeo da se ponaša neočekivano.

Crnac ga samo pogleda, salutira i ode svojim poslom.

Žagor, iako ne preterano glasan, sasvim zamre kada se Leslie pojavi u kantini. Vest da je momak iz Unutrašnjih poslova stigao među njih proširila se bazom brzinom šumskog požara. Dvadesetak oficira brzo je ocenjivalo pridošlicu.

Lesli potraži slobodno mesto. Ugledao ga je za jednim stolom, za kojim je sedeo mladi poručnik Džošua Gilbert, najbolji drug pokojnog Klarka.

Momak se brzo oporavio od bombardovanja sopstvenog avi-

ona, ali nikako nije mogao da zaboravi ono što se dogodilo njegovom drugu.

— Poručniče, nadam se da ne smetam? — obrati mu se Leslie.

— Svakako da ne. Izvolite, kapetane. Ja ne znam ni da li ću da večeram — uzvрати momak pomalo odsutnim glasom.

Lesli zauze mesto i počeo da posmatra ljude za okolnim stolovima. Sve su to bili mahom mlađi ljudi, tu negde do tridesetih godina i većina ih je nosila letačke oznake na bluzama i jaknama.

Lesli je još razmišljao da li da zapodene razgovor sa svojim kompanjonom za stolom kad ga poručnik preduhitri.

— Čujem, kapetane, da ste došli da ispitajte šta se to zbilo sa mojim ortakom i ostalim momcima. Sigurno da nije ništa uobičajeno, a još manje slučajno. Klarka sam poznao kao sebe samog, tako da mogu da vam kažem, bez obzira šta neko rekao, Džimbo nije ni pio kako valja, a kamoli da se fiksao ili nešto slično. Neko mu je gadno smestio...

Poručnik Gilbert naglo ućuta. Poslednje reči je izgovorio glasnije nego što je želeo i nekolicina najbližih ljudi okrete glave u njihovom pravcu. Kad im Leslie uzvрати pogled, oni brzo nastaviše da večeraju.

— Zašto mislite da mu je neko, kako rekoste, gadno smetio? I zbog čega?

— To je ono što i mene interesuje. Ne mogu da verujem da je to učinio »stari«...

— Stari?

— Mislim pukovnik Herd. Saznao sam, naime, da je Klark išao kod pukovnikove žene da joj odnese pukovnikovu poruku. Pa... kako da kažem, gospođa pukovnika Herda nije anđeo, znate šta hoću da kažem? Ako se mali i povatao sa njom i ako je to »stari« nekako saznao... pa mislim, nije to bio razlog da smesti Klarku. Tim pre što je pukovnikova žena i ranije imala... hm, poneki izlet. Ali... ne. Jednostavno ne mogu da poverujem da je to mogao da bude povod — zaključiti poručnik kao da raspravlja sam sa sobom.

Lesli je ćutao. Imao je sreće već na prvom koraku. Čim je čuo da pukovnik ima »veselu« ženu, odlučio je da joj posveti malo više pažnje. Ali, pre toga moraće da pritisne pukovnika, makar morao pri tome da koristi sve one tajne koje je poznavao uključujući tu i hipnozu.



Ridokosa konobarica Džini odsutno je šarala pogledom po

nekolicini ljudi koji su zauzeli stolove po uglovima dok je automatskim pokretima brisala čaše. Gosta koji je ušao u bar registrovala je tek površno. Čim je momak, srednjih godina, prilično širokih ramena i sa možda desetak kilograma više nego što mu je trebalo, zauzeo mesto za šankom, upita ne dižući pogled:

— Šta želite?

— Za početak jedan mali, makar najmanji pozdrav, a ako uz to dobijem i osmeh — pa najveća želja biće mi ispunjena — progovori čovek hrapavim glasom dok je palio cigaretu.

Džini se trže.

Taj glas... »Bože, zar je to zaista on«?, pomisli, a glasno reče.

— Tome, zar si to... ti?

Pridošlica skide bejzbol kapu sa glave i gusta crna i kovrdžava kosa pade mu preko čela.

Džini poče brzo da ga procenjuje. Da, tri godine ostavile su vidljive tragove na licu, a pre svega u očima Toma Geršvina, njenog bivšeg muža.

— Pa, devojčice, kako si mi? Moram da priznam da izgledaš... kao bomba. Nisi se mnogo izmenila — reče Tom dok mu se usne raširiše u prijatan osmeh.

— Ti... ti si se izmenio, Tome. Nekako si stariji. Šta se zbilo s tobom ovih godina? — upita Džini pružajući mu čašu sa bakardijem.

Momak uzdahnu, osvrnu se oko sebe, pa, pošto ugasi tek nešto više od pola popušene cigarete, izvadi drugu i zapali je.

— Dogodio mi se... život... devojčice. Dobio sam ono što sam tražio. To je sve. Nego, da ne pričamo o tome i svakako ne ovde. Ako se slažeš, sačekaću da završiš smenu, pa, ako si slobodna, idemo negde na večeru i na prijateljski razgovor. Važi?

Džini klimnu glavom pre nego što je uopšte razmislila o predlogu.

Proživela je sa Tomom Geršvinom godinu i po dana u stvarno dobrom braku. Tom, doduše, nije imao stalan posao, pogotovu što je bio izbačen iz vojske »zbog neposlušnosti«. Nije mnogo žalio zbog toga, narednička plata i nije bila bogzna kolika. Radio je povremeno kao radio-mehaničar, bar u početku. Onda je sve češće izostajao »zbog sudara sa bivšim drugarima iz vojske« i devojka je primetila kako su mu džepovi posle tih sastanaka bili nabijeni parama. Navikla da joj Tom o svemu priča, nije žurila da sazna odakle mu toliki novac. Konačno, pošto je

momak ćutao, ona zatraži objašnjenje.

— Lutkice, zar je to važno? Pare su pare. A, ako baš moraš da znaš, Šad nas je okupio, mislim nas »neposlušne« i sada radimo pod njegovom komandom.

— Kakav je posao u pitanju?

— E, to već nije za tvoje lepe uši. Molim te da me više ne pitaš — za tvoje lično dobro. Stvari su ovakve kakve su i ja nemam nameru da ih menjam. Imam prijatelje, imam pare — i tebe i za ono što ja zovem »sreća«. Nije mi potrebno ništa više.

Džini je ćutala mesec-dva dana sve do jedne noći kada se Tom vratio kući sa tri sveže rane na leđima i zavojem preko čela. Nije želeo da kaže nijednu reč o tome gde je to zaradio.

— Rekao sam ti da je ovaj deo života samo MOJ. Ti moraš da ostaneš po strani. Ako ne želiš, onda... da se lepo rastanemo — uzvratio je Tom grubo na sva njena pitanja.

Džini je nekoliko dana plakala ne mogavši da shvati da se Tom toliko promenio. Onako ranjen napustio je njihov stan i nestao.

Pojavio se mesec dana kasnije, omršaveo, zarastao u bradu, upalih očiju i gotovo mr-

tvog pogleda. Postavio je samo jedno pitanje.

— Da li želiš da živimo zajedno, ali da me NIKADA ne pitaš o mom poslu, o tome gde odlazim i kada ću da se vratim?

Sva uplakana, Džini mu je objašnjavala da to nije život koji je očekivala, da joj njena ljubav ne dozvoljava da živi na takav način. Molila ga je da se predomisli, da se presele u neki drugi kraj, drugu državu, da sve počne iz početka...

— Devojko, ja sam odlučio. Pošto ne možeš da me pratiš, onda se rastajemo — odgovorio je ne gledajući je u oči i pružio joj dokument. — Sa Glasnost za sporazumni raskid braka.

Od tog dana protekle su tri pune godine.

I sada, kao grom iz vedra neba, Tom se pojavio u baru u kome je radila poslednje dve godine.

Iste noći, uz večeru, a kasnije i kod nje u stanu, čula je mnogo toga iako nije ništa pitala.

— Sada shvataš da je bolje što sam otišao. Šta bi ti radila sa avanturistom kao što sam ja? Nisam te pitao, ali pretpostavljam da imaš nekog. Ha? Nisi udata — to vidim, ali takva lepotica ne može da živi

sama — navaljivao je Tom kroz šalu.

»I te kako može sama ako ne želi da se kurva, da leti iz kreveta u krevet i konačno završi na ulici«, pomisli Džini, ali ništa ne reče.

— Nemam nikog, Tome. Ne mam vremena za to — uzvratiti tiho.

Tom se trudio da je razveseli, šalio se i na kraju počeo da je mazi. Malo-pomalo, pod navalom uspomena, Džini se prepusti bivšem mužu i njih dvoje završiše noć u krevetu. Jednog trenutka crvenokosa uporedi bivšeg muža sa plećatim plavušanom Pitom i zaključio da poređenje ide na štetu Toma Geršvina.

Posle ljubavne igre Tom zapali obaveznu cigaretu, i počeo da govori, iako je Džini ležala ćutke u polumraku sobe.

— Sada, kada veza sa mnom više ne može da ti šteti, mogu da ti kažem da je naša družina postala opaka ekipa. Bili smo u Salvadoru i u Nikaragvi. Kroz Kolumbiju smo protutnjali nekoliko puta. Radimo za svakog ko može da nas plati. Izvodimo čisto ratne operacije. Šad je glava i motor ekipe. On pregovara, naplaćuje i komanduje. Svi smo zadovoljni. Imam para više nego što mi treba. Evo, uskoro idemo na nov posao. Za dva dana sasta-

jemo se u Laredu. Tu će Šad da nam saopšti šta se radi. Mislim da to ima neke veze sa poslicem koji smo obavili nas trojica pre nekoliko dana. Ovde sam na proputovanju, pa sam pozeleo da te vidim. Ostaviću ti nešto para, jer osim tebe nikog živog nemam na svetu. Ne, nemoj da me odbiješ. Ja ionako ne mogu da potrošim sve to...

Tom je pričao još ponešto, ali je Džini sve to čula kao kroz san.

— Jedino ne volim mnogo poslove sa kokainom i tim sranjem, ali i to je deo posla...

Za trenutak Džini otvori oči, ali nije nšta rekla.

Kada se probudla, Tom je već bio otišao.

Na stočiću, kraj njenog uzglavlja, ležala je Tomova slika u maskirnoj uniformi, snimljena negde u džungli — i po deblji smotuljak stotki.

Iste večeri, tek što je počela da radi, ugleda na vratima malog bara Tabasko Pita. Momak joj veselo mahnu rukom i priđe šanku. Čim je pogledao u oči on se uozbilji.

— Šta nije u redu, lepojko?

— Zar nešto nije u redu?

— pokuša Džini da zabašuri sopstveno duševno stanje.

— Pa, samo neko ko je slep, ili neko kome nije stalo do tebe, ne može da vidi tugu u

tvojim lepim očima. Dakle, šta je u pitanju? — upita Tabasko Pit.

Džini se saže pod šank, izvadi dve konzerve australijskog piva i, pošto nali dve čaše, pogleda Pita.

— Ništa nije u redu, dečko. NIŠTA. Najmanje je u redu ovaj pasji život. Ponekad se pitam vredi li uopšte živeti?

Pit iskapi čašu, obriša usta i nežno uhvati riđokosu za brađu.

— Sa tim pitanjem sudarao sam se često pre mnogo godina, dok nisam sreo prijatelja... čak dvoje njih. Vredi živeti, devojko, jer uvek negde postoji neko kome je stalo do nas, do naše sreće. Upamti to. A, kada ti ponestane snage, onda živi iz inata. Tako je. Iz inata svima onima koji nam ruše iluzije, ubijaju volju za životom i na sve načine pokušavaju da nas obeshrabre.

Pit učuta. Odavno ni sa kim nije razgovarao na ovaj način. Sam je odlučio da živi i planira od jutra do večeri — i to ako mora. Za sve ostalo, kako je sam govorio, sređivao je život.

Džini se zagleda duboko u Pitove oči.

— Gde si bio pre tri godine... kada sam bila... bila...?

Nije završila. Brzo obriša suze, iskapi pivo i pođe da ope-

re čaše. Pit je čekao na istom mestu. Vratila se nekoliko minuta kasnije pošto je poslužila nekoliko gostiju. Međutim, kad se vratila, Pit nije gledao u nju. Naslonjen leđima na šank gledao je u dvojicu Kolumbijaca koji su se muvali po baru.

Bio je siguran da su odmah otkrili ono što su tražili.

Njega!

— Mene tražite, kompanjerosi? — upita s podsmehom u glasu.

Kolumbijci ga pogledaše s mržnjom u očima, ali bez reči napustiše lokal.

— Da li stvarno tebe traže, ili samo tražiš kavgu? — začu Džinin glas iza leđa.

— Mene traže, devojčice. Me ne.

— Zašto uvek moram da naletim na momka kome život ništa ne znači? Zašto? — prošaputa Džini okrećući se.

Mislila je da Pit nije čuo njene reči, ali se prevarila. Ta basko je dohvati za mišicu i privuče je.

— Devojko, stalo je meni do života, i to mnogo. Zato sam onaj ološ i izazivao, da znaju da ja ZNAM da mene traže. Da im pokažem da se ne bojim. Sa njima mora tako. Inače...

Džini se otrže.

— Idi onda i pokaži im ka-

kav si. Posle njih doći će drugi, a za ovima opet isti takvi! — gotovo povika.

»Gospode, pa ova me je zavolela«, prolete Pitu kroz glavu. Znao je on da ga žene »vole«, ali ovo je bilo nešto više. Ovo je bio izraz prave ljubavi.

Htede još nešto da kaže, ali se predomisli. I sama Džini krete na drugi kraj šanka. Pit baci novčanicu na šank i krete prema izlazu. Kod samih vrata priđe mu stariji čovek u mornarskoj majici i mornarskom kaputu.

— Prijatelju... oni te čekaju. Desno od vrata iza gomile sanduka. Imaju noževe.

— Hvala, prijatelju — uzvрати Pit i htede da nastavi.

— Ti, koliko vidim, ne nosiš oružje. Drži ovo — zaustavi ga stari mornar još jednom i utrapi mu drvenu palicu sličnu onoj koju koriste igrači bejzbola. Ova je bila nešto kraća i čvornovata.

Pit zastade nešto dalje od vrata bara, sačeka da mu se oči priviknu na mrak, a potom krete pravo prema zasedi. Onu motku zadenuo je s leđa ispod kaiša.

— Hajde, momci, vreme je za zabavu. Zaradite svoje dolare! — pozva ljude iz zasede.

Kolumbijci se brzo pogledaše. Bili su iznenađeni, a želeli su oni njega da iznenade. Iza-

šli su bez reči. Noževi dugih sečiva, zalački postavljeni, jasno su govorili o tome kakvi ljudi se nalaze pred Pitom.

Napali su bez reči. Vešto i uigrano. Pit izbeže napad blokirajući jednog napadača nogom, a drugog podlakticom. Međutim, shvati da golim rukama neće moći dugo da odoljeva. Zato kod drugog napada udari nogom, a odmah potom poteže toljagu.

Sudar čvornovatog i tvrdog drveta sa ljudskom koskom bio je strahovit. Jedan od napadača, pogođen po ramenu, kriкну od bola i ispusti nož.

— Šta je, momče, ne sviđa ti se moja »igračka«? — podsme hnu mu se Pit prateći pogledom oborenog.

Taj luksuz umalo nije platio glavom. Tek životinjski refleks izvuče ga ispod oštrice noža koja, umesto da mu se zarije duboko među plečke, samo kliznu i zaseče mu tkivo na leđima dobrih petnaestak centimetara.

Kao ranjeni tigar Pit se okrete i, koristeći ono čemu ga je Lesli naučio, kružnim udarcem jednostavno smrska teme podlom napadaču. Okrenuo se taman na vreme da vidi kako je onaj prvi borac s mukom ustao i dohvatio nož, levom, zdravom rukom.

Pit odbabci palicu i, besan

zbog olako zadobijene rane, prosikta.

— Dodji, vaško! Tebe ću golim rukama da sredim! Hajde!

Pokazalo se da momak ume da se služi levom rukom isto tako dobro kao i desnom, koja mu je sada visila i klatila se nekontrolisano. Mora da je osećao strahovite bolove, ali to nije pokazivao.

Tek iz drugog pokušaja Pit uspe da mu izbije nož iz ruke i da mu odmah zatim snažnim udarcem vrhom stopala smrska jabučicu.

Negde u daljini zaurla sirena policijskih kola sve više se približavajući.

Kad na uglu mračne aleje ugleda rotirajuća crveno-plava svetla, Pit brzo šmugnu u mrak. Kada je izbio iza sledećeg bloka zgrada, odjednom odluči na koju će stranu.

Pola sata kasnije, pošto je bez po muke obio bravu, nađe se u prijatnom stanu riđokose konobarice Džini. U kupatilu strže isečenu i okrvavljenu majicu. Baciivši pogled na veliko ogledalo spazi na leđima ranu. Posekotina je, na sreću, bila plitka — oštri vrh noža zasekao je kožu i tek naćeo mišićna vlakna. Krv je mećutim tekla, i to prilićno.

Pit pokupi uloške koje je našao u ormanćiću, poređa ih preko širokog zavoja, odmeri

položaj a zatim leže preko svega. Začas je veoma spretno obavio zavoj i čvrsto ga utegao. Na taj način zaustavio je krvarenje. Iscrpljen, leže na devojčin krevet i uskoro zaspa.



Činjenica, do koje je Lesli došao još sledećeg jutra, da više niko već četiri dana nije pokazivao znake iznenadne poremećenosti značila je samo dve stvari: ili je napadač odustao, ili je izvor nedaća iznenada presušio.

Ninđa je bio sklon da ni u jednu ni u drugu mogućnost ne poveruje do kraja. Znao je da je reč samo o zatišju, možda i neplaniranom.

Taman se spremao da krene do kancelarije pukovnika Herda kad ga na širokoj pisti presrete crni narednik i obavesti da ga pukovnik očekuje.

Ovog puta pukovnik Herd bio je daleko prijatniji. Odmah je ponudio »kapetana Dženkinsa« da sedne i pružio mu šolju tek skuvane kafe.

— Ni sam ne znam kako da vam pomognem, kapetane. Ono što se ovde dogodilo teško me je pogodilo. Ne znam šta bih dao da mogu da saznam ko je krivac — počne pukovnik.

Možda bi nekog ove »iskre-

ne« reči utučenog pukovnika i prevarile. Lesli je, međutim, znao da sluša duhom, a ne ušima. Tako je osetio onaj prizvuk laži, nameštenosti i straha u pukovnikovom glasu.

— Ne znam, kažem, ni kako da vam pomognem ni šta da vam savetujem odakle da počnete.

— Od vas, pukovniče — reče Lesli sasvim običnim glasom fiksirajući pukovnika Herda.

Herd se vidno trže. Desno oko mu nekontrolisano žmirnu, a ruka u kojoj je držao šolju s kafom zadrhta.

— Od mene? Kako... zašto od mene? — gotovo viknu uplašenim glasom.

Lesli se osmehnu.

— Od vas, pukovniče, zato što ste vi glava ove baze. Sve što se događa NE SME da pro makne vašoj kontroli. Zato bih vas zamolio da mi ispričate sve što se desilo u poslednjih sedam dana. SVE, pukovniče.

— Nadam se da ne moram da vam pričam šta sam radio kod kuće — obrecnu se pukovnik.

— Rekao sam sve, pukovniče, i vi ćete mi to rado ispričati — nastavi Lesli sugestivnim glasom.

Ninđa, kome je kobudera bila poznata kao čitanje i pisanje, nije imao mnogo proble-

ma da »uđe« u pukovnikovu dušu. Obična hipnoza začas će mu prokrčiti put do cilja.

Herd poče da se znojí. Šolja s kafom ispade mu iz ruke.

— Dakle, pukovniče, da čujemo šta se događalo...

Nekoliko puta, tihim, prijateljskim glasom, Leslie je ponovio pitanje. Uskoro, savladan hipnozom, pukovnik Douglas Herd sruči se u stolicu.

— Ona... Klara... ja bez nje ne mogu... a ona mi sve što za nju činim vraća... ružnim...

— Klara? Ko je Klara, pukovniče?

— Moja žena. Ona je divna... lepa je... ume da udovolji muškarcima... Ja više ne mogu, a ona ima prohteve...

— Kako je Klara kriva?

Pukovnik Herd se strese kao u groznici.

— Bila je drogirana. Ubila je majora Šulca. Nekako sam to prikrrio, ali ON je to iskopao i sada me proganja.

Naglo bledilo obli prvo čelo, a zatim i lice hipnotisanog.

— Ko je on? Gde se nalazi i kako vas proganja? Hajde, recite.

Pukovnik poče da drhti. Sve češće stezao je rukom levu stranu grudi.

— On je... opasan. Niko ne zna koliko je opasan. Osvetiće se svima. Ja sam prvi na spis-

ku... ali i ostalo je njegovo delo. Znam sigurno...

— Njegovo ime, Herde... njegovo ime — nastavi Leslie.

Priđe pukovniku i opipa mu puls. Ono što je osetio nije mu se svidelo. Brzo prekinu hipnotičko stanje i Douglas Herd klonu preko ploče stola.

Leslie je možda mogao i sam da interveniše, ali nije želeo da se eksponira te glasno pozva adutanta.

— Lekara, brzo! Pukovniku je pozlilo!

Brzo, čak veoma brzo, u kancelariju dojuri major Princeton. Čim ugleda boju lica i drhtanje ruku, on otvori torbu i izvadi injekciju.

— Bože moj. Bože moj... to ga sam se i bojao. Zato sam mu i savetovao da pođe na odmor — govorio je lekar dok je prazio špric u venu na levoj ruci polusvesnog pukovnika.

Za trenutak, pukovnik otvorí oči. Zagleda se u majora, pa zatim u Leslija. Lice mu je postajalo sve modrije. Snažan grč gotovo mu izobličí lice i on teško jeknu.

— Prinstone... ona nema veze ni sa čim! Ona je nevina. Ja sam... on me je naterao... ja...

Krkljanje koje dopre iz dubine grudi pukovnika Douglasa Herda označi i kraj njegovog života. Nekoliko trenutaka ka-

snije major Princeton izjavi da je pukovnik preminuo usled posledica infrakta.

— Nešto ga je jako potreslo — reče major zagledavši se u Leslija.

Lesli uzvratiti pogled.

— Samo sam mu postavio nekoliko pitanja u vezi sa događajima u bazi. Izgledao je sasvim normalno. Kada sam primetio prve promene na njegovom licu pozvao sam vas. To je sve.

Njih dvojica napustiše kancelariju prepuštajući pripadnicima sanitarne službe da se po brinu o posmrtnim ostacima pukovnika Herda.

— Neko treba da saopšti onoj... njegovoj ženi.

— Ja ću. I tako sam namestavio da je posetim — ponudi se Lesli.

Major mu dade adresu i okrećući se promrmlja taman toliko glasno da ga je Lesli čuo!

— Ta kučka je kriva za sve...

A »kučka« i ovog puta u svilenj kućnoj haljini, samo druge boje, otvori vrata nepoznatom oficiru. Lesli se osmehnu, pozdravi je i predstavi se.

— Kojim dobrom, kapetane Dženkins, je l' tako? — procvrkuta Klara već zagrejana izvesnom količinom kokaina i pića.

— Bojim se da nije dobro

— uzvratiti Lesli i prođe pored namirisane lepotice.

Pošto je zatvorila vrata za sobom, Klara posadi posetioca na kauč i sede tik pored nje. Čim prekrsti noge svilenj haljina kliznu niz meku kožu butina otkrivajući ih sve do crne podvezice koja je služila kao ukras — i mamac.

Lesli shvati koga ima kraj sebe. U nekoj drugoj prilici ne bi sebe lišio uživanja u lepom telu raskošno lepe žene, ali ovako...

Nakašlja se i reče:

— Gospodo, bojim se da se vašem mužu desilo nešto... fatalno. Naime, umro je pre jednog sata u svojoj kancelariji. Infarkt!

Klara podiže obrve dok joj je zavodnički osmeh polako iščezavao. Iako je ušmrknula nešto praha i popila dva-tri koktela, još uvek je mogla da se ponaša normalno. Spusti čašu na stočić, prikupi haljinu i uzdahnu.

— Dag... mrtav?

Lesli samo klimnu glavom. Očekivao je napad histeričnog plača, kakav dolikuje ucveljenoj supruzi, ali morade da oda priznanje ovoj lepotici.

Bila je sasvim mirna. Tek nešto bledila probi se kroz šminku na licu — i to je bilo sve.

— Jadni Dag... baš nije imao sreće. Čak ni sa mnom

nije znao da uživa. Šta ćete, kapetane, takav je život. Nadam se da će momci iz baze da se pobrinu o svemu.

— Hoće, gospodo. Vi recite za sahranu...

— Što pre. Ne ostaje mi se više u ovoj pustinji. Vratću se u Evropu... Nadam se da je Dag imao osiguranje i ušteđevinu...

Lesli odluči da ipak obavi posao zbog kojeg je prvenstveno došao. Klara je bila još lakši »pacijent« nego njen muž. mozak načet drogom davno je izgubio volju da se odupire. Za nekoliko minuta Lesli je sa znao sve o životu Klare Bauman-Herd, o njenom braku sa pokojnim pukovnikom, o -nje nim navikama da uživa narkotike i menja muškarce.

— Dag je bio srce. Sve mi je nalazio... i onda je sve prikrivio. Ubila sam onog groznog čoveka, ali je Dag sve sudio.

— Ko je bio neprijatelj vašeg muža?

— Neprijatelj? Pa, Dag nije imao neprijatelja... on je bio dobar čovek...

— Ipak, setite se. Neko ga je naterao ovih dana da učini nešto strašno — nastavi Lesli.

Klara se namršti. Poče da odmahuje glavom.

— Dag... nije imao neprijatelja... bio je tako... dobar.

Lesli mahnu rukom i prekinde seansu.

— Ja sam... zadremala?

Bilo je to više konstatacija nego pitanje.

— Nikad mi se nije dogodilo da zadremam u društvu lepog muškarca. Bar ne PRE. Šta si mi uradio, ti nevaljalče? — mazno reče pripijajući se uz Leslija.

Lesli se vešto izvuče i gledajući na sat ustade.

— Moram da pođem — reče.

Ustade i Klara. Potezom jedne ruke odveza haljinu i svila kao izdresirano živinče kliznu na pod.

— Zar moraš... kapetane?

Lesli se samo osmehnu i napusti sobu. Dok je zatvarao ulazna vrata, u ušima mu je odjekivao smeh Klare Bauman-Herd. Smeh vesele udovice.

Istog popodneva »kapetan Dženkins« napustio je bazu i zaputio se prema prvom aerodromu. Njegova sledeća stanica bila je pomorska baza na obali Floride.

Sa aerodroma se samo javio Sumiko, tek da je uveri da je sve u redu, a onda požuri na avion.

*
* *

Džini otključa vrata koja je Pit posle obijanja zaključao, zbacivši cipele sa visokom štik-

lom i upali svetlo u sobi. Gotovo je kriknula kad je ugledala momka na krevetu. Lice mu je bilo bledo, a preko grudi belasao se široki zavoj.

— Pite, šta je bilo? Govori!
— povika kleknuvši kraj ležaja.

Tabasko Pit otvori oči i kad prepoznađe riđokosu, nasmeši se. Pokuša da ustane ali ga bol na leđima podseti na događaj od pre nekoliko časova.

— Ranjen si. Proklet da si... Zašto si došao ovamo?

Pit oseti razočarenje zbog ovih reči. Stisnu zube i uspravi se.

— Izvini... nisam imao kud. Daj mi nešto da navučem i odmah se čistim — reče kroz zube.

Džini je stajala kraj stola i grizla usne.

— Ah... proklet da si... sedi tu. Da vidim šta si »zaradio« — dodade sad već blažim, zabrinutim glasom.

Nekoliko minuta kasnije rana na Pitovim leđima bila je očišćena.

— Pozvaću Suzi. Ne brini, ona zna da čuti... a zna i oko ovakvih povreda. Sad će ona — reče Džini kad je shvatila da rana na leđima njenog momka nije baš naivna.

Sat kasnije rana je bila stručno ušivena i previjena. Pit izvadi pet stotinarki i pruži ih

Suzi. Ova brzo pogleda u Džini.

— Ne treba. Džini je moja prijateljica... ja sam to...

Pit je ućutka i ugura joj novčanice za pojas suknje.

— Devojko, samo uzmi. Zaslужila si svaki cent — dodade namignuvši joj.

Kada su ostali sami, Pit obgrli Džini oko ramena.

— Riđokosa, ako mi sad ponudiš pivo i zalogaj one tvoje čarobne hrane... pa mogao bih i brak da ti ponudim — reče gricnuvši je za uvo.

Umesto da je tim rečima odobrovolji, Pit postiže suprotno. Džini se otrže i odmače.

— Hej, šta sam to ružno rekao? Stvarno sam mislio...

Džini mu pokaza rukom na sliku koja je još uvek stajala na istom mestu.

— Vidiš onog tamo? To je moj... bivši muž. Bio je kao i ti. Sam protiv svih. Bez straha... bez obaveze... Vi ste isti. Dodete, uzmete šta vam se svidi i odete ne osvrćući se. Hvala ti, Pite, i ako si iskreno mislio. Jedan ONAKAV brak mi je sasvim dovoljan.

Pit se zagleda u sliku Toma Geršvina. Odmah je prepoznao ratnika.

— Danas bolje da nisam izlazio iz kreveta — reče kao za sebe i trže se kad Džini počeo glasno da se smeje.

— Ti si stvarno lud. Da, nema drugog izraza za tvoje ponašanje. Pojaviš se, poremetiš me, pobiješ se s ko zna kakvim gadovima, zaradiš tešku ranu, upadneš mi u kuću — a onda kažeš kako bi bilo bolje... ah, dođi ovamo, ludače moj.

Ubrzo Pitova glava završi među bujnim grudima riđokose lepote. Kad je Džini počela strasno da ga ljubi, on se tobože uplaši.

— Hej, polako, inače će ona tvoja prijateljica morati ponovo da me krpi.

Džini se ipak obuzda.

— U pravu si. Ranjen si, a izgubio si i dosta krvi. Zaboravićemo večeras na ove igre. Idem da spremim nešto da pojedеш, a onda na spavanje.

Pit se pokaja što je pomenuo »krpljenje«, ali bilo je kasno.

Dok je Džini petljala oko šporeta, on dohvati Tomovu sliku. Dugo je posmatrao lik na fotografiji. Momak sa slike je mnogo toga preturio preko glave, to se jasno videlo. Izgubljeni pogled, međutim svedočio je o unutrašnjem nemiru, nezadovoljstvu sobom i svetom. Pit je dobro poznavao i takvu vrstu osećanja i takvu vrstu ljudi. Vratio sliku, a onda ugleda i novac. Brzo ga prebroja. Čitavih pet hiljadarki.

Posle dobre večere i tri kon-

zerve piva Pit se pomeri da napravi mesta Džini. Časkali su o svemu i svačemu, ali Pit nije izdržao da se ne raspita o Tomu.

— On je veliko dete, kao i ti. Avanturista koji ne shvata da život teče pored njega. Ima para i misli da radi ono što voli... samo nisam sigurna da je zadovoljan. Bojim se da je ta njegova družina i taj vođa Šad... Šad Perkins... pravo društvo za njega.

— Misliš da je reč o nekoj bandi?

— Ne. To je neka privatna vojna jedinica. Tom kaže da Šad pregovara o poslovima, naplaćuje ih i plaća momke. Ovih dana treba da se nađu u Laredu, zbog novog posla... Hej, sad se setih da je Tom pomenuo kako povremeno petljaju nešto i sa drogom i da je to jedini posao koji on ne voli. Još ćete vas dvojica, kakve sam sreće, da se sukobite jednog dana, jer i ti... na neki način petljaš sa drogom...

— Ali, Džini, rekao sam ti kako sam se u to upetljao. Ja nisam...

Džini mu stavi prst na usta.

— Znam, VI nikada niste krivi. VAMA uvek nekako ispadne da se umešate. Eto, i posao o kome je Tom pričao... ponešto sam zapamtila. Nešto petljaju sa nekim visokim

oficirom... neka osveta ili tako nešto... ah, bolje da sve to zaboravimo.

Pit zavuče ruku pod njenu spavaćicu i poče da je pipka.

— Smiri se, inače ne odgovaram za svoje ponašanje — opomenu ga riđokosa.

— Ma ko te pita za ponašanje... nisam ja baš toliko krvi izgubio, devojko — promrm-lja Pit gurajući glavu ispod ča-ršava.



Jutro je taman počelo da boji okolne šume pamukovca kad je Leslie Eldridž stigao nadomak pomorske baze. Obližnji grad napustio je jedan sat posle ponoći. Dok mu je ljubazni momak na benzinskoj pumpi punio rezervoar, kontrolisao gume i brisao stakla, Leslie je saznao i gde se baza nalazi i koji je najkraći i najbolji put do nje. Odmah potom, dok je jednom rukom držao volan, a drugom bogat, svež sendvič, Leslie nastavi vožnju. Poslednja tri sata vozio je drumom kao strela. Put je jednostavno bio prosečen kroz nepreglednu šumu pamukovca. Miris močvare i te kako se osećao u svežem jutarnjem vazduhu.

Čitave noći ninđa je osluškivao zvuke močvare, zvuke

koji su običnom čoveku zvučali kao nerazgovetni žamor. Ninđa je u tom haosu uspevao da razazna riklu lovaca od krikova ulovljenih. Klepet kri-la od grebanja kandži. Šum lišća i grana na vetru od lomljenja krošnji i žbunova.

Tu, u divljini, tačno se zna-lo ko je ko. Zakon je bio samo jedan i važio je za sve.

Bio je to zakon snage i veštine.

Samo najjači i najveštiji mogli su da računaju na opstanak, bar za neko vreme. Svi ostali morali su da računaju na sreću i brze noge.

Ovde na asfaltnom drumu koji je spajao naselja i civilizaciju sve je bilo mnogo neizvesnije. Zakoni su ovde za nekog važili, a za druge nisu. Neko je mogao da pljačka, ubija, otima — i da se izvuče, a neko je plaćao i za najmanju sitnicu.

Pukovnik Herd je mogao da skriva strasti svoje žene, da prikrije i zločin, da izmakne ruci zakona. Pa, ipak, platio je onom drugom, nepisanom zakonu. Zakonu ONOGA ko sve gleda i prati.

Ninđa je bio na samom pragu da sazna ko je taj čovek iz senke koji je pritisnuo Herda, a verovatno i ljude u druge dve baze. Na nesreću, infrakt je bio neumoljiv.

Potruga se nastavljala.

Druga stanica na putu do cilja bila je pomorska baza kojoj se približavao. Na šta će tu naići? Ko je tu sve umešan u ponašanje nesrećne posade desantnog čamca?

Jedan, ako ne i oba preostala momka Pola Skofilda nestala su baš u ovoj bazi. Ko je ih sredio i kako?

Bilo je mnogo pitanja na koja je trebalo naći odgovor.

Negde oko pola osam ninda ugleda tablu na kojoj je pisalo »Pomorska baza Tajfun-Flo nida« 10 milja.

Lesli dodade gas. Iznenadio se kada je sa jedne blage uzvišice ugledao naselje koje se nalazilo gotovo neposredno pred ulaskom u vojnu bazu. Međutim, kad se spustio u centar male naseobine sve mu bi jasno.

Tu su živjele porodice članova baze, a uz njih i trgovci, zanatlije i svi oni koji su neophodni svakom naselju.

Lesli zaustavi džip ispred restorana na kome su upravo ugasili neonsko svetlo i, privučen mirisom sveže kafe, odlučio da uđe i okrepi se.

U restoranu je još bilo pustito. Stolovi su još uvek bili na gomili sa stolicama podignutim uvis.

— Dolazim odmah, ser, samo da operem ruke — začu

Lesli glas starijeg čoveka negde iza šanka.

Lesli ugleda telefonsku kabinu odmah pored ulaza i uđe unutra. Brzo je okrenuo željeni broj. Već posle prvog zvonjavi javi mu se Sumiko. Izmenjaše nežne pozdrave, a onda mu devojka saopšti da je Pit kod nje.

— Zdravo, Les, kako napreduješ? Ponešto i ja radim — brzo nastavi i ne sačekavši da čuje odgovor na postavljeno pitanje. — Naleteo sam, hm, preko jedne devojke, na neku privatnu vojsku. Petljaju nešto i sa drogom, a sada rade za nekog oficira, kao pomažu mu oko neke osвете...

— Polako Pite, polako. Hajde redom — zaustavi ga Lesli.

U sledećih tri minuta saznao je sve što je želeo da zna.

Nešto u njemu zatreperi dok je slušao kraj Pitovog izveštaja. Da li je njegov verni prijatelj naišao na trag?

Ninda je osećao da je to baš to.

— Pite, čeka te važan posao. Pakuj se i kreni za Laredo. Biće ti teško da nađeš momke, ali uzdam se u tebe. Znaš već gde treba da ih tražiš. Privuci njihovu pažnju na sebe, a posle — kako znaš. Ja ću brzo da završim posao ovde i uskorom ću ti se pridružiti. Sumiko će nam biti veza.

Dogovor je bio okončan.

Posle dve šolje dobre kafe i sveže pite od jabuka, »kapetan Dženkins« sede u džip i odjuri put baze.

Ovde su ga dočekali mnogo hladnije nego u vazduhoplovnoj bazi. Mogao je čak da oseti neprijateljstvo i mržnju već na prvom koraku, pri susretu sa prosedim kapetanom na ulazu u bazu.

— Samo ste nam nedostajali vi pametnjakovići iz Pentagona — pokaza kapetan otvorenu netrpljivost prema »čovjeku« iz Vrhovne komande.

Lesli mu odgovori mirno, svestan da će mu ova mržnja više koristiti nego štetiti.

— Kapetane, svako od nas obavlja svoju dužnost.

Dežurni kapetan samo frknu kroz nos, a zatim preko internog telefona javi komandantu baze da je stigao »dupeglavac« iz Pentagona.

Komandant baze bio je general sa jednom zvezdicom. Omanji čovek sklon gojenju, kose koja je davno izgubila i koju i sjaj, dočeka kapetana iz Pentagona nekako sa visine. Samo jedan pogled bio je dovoljan Lesliju da zaključi kako je ovaj čovečuljak samo fasada, a da se pravi gazda baze nalazi među njegovim potčinjenima.

Jedno je bilo jasno: ovaj ko-

mandant — Semjuel Džon Harli — nije bio sposoban ništa da učini. On je bio tu da sedi u dubokoj skupocenoj fotelji, puši havana cigare i tu i tamo popije poneki burbon. Njegovi potčinjeni pisali su izveštaje, vodili vojnike — jednom reči komandovali životom baze.

Ali, baš zato što nije bio sposoban da išta uradi, generala sa jednom zvezdicom, i to nedavno »zarađenom«, davao je široko polje i neograničene mogućnosti svakom pod njegovom komandom da radi šta mu je volja.

— Kapetane, mene još nisu obavestili da dolazite. Još manje znam zbog čega dolazite. Moraću zbog toga da proverim vaše navode. Za to vreme smestiću vas negde — govorio je čovečuljak unjkavim odbojnim glasom.

— Svakako, ser, imate sva prava. Ne znam, doduše, kako će moj šef u Pentagonu to da shvati, mislim na generala Švarcenhofa... ali ne verujem da će prema vama da bude grub... kako on to već ume — nije odoleo Lesli da bocne čovečuljka. — Recite gde da sačekam, ser.

General Džon-Harli proguta nevidljivu knedlu. Siđe sa posolja na kome je do tada stajao, pa kad shvati da ga kape-

tan nadvisuje za pola metra brzo se vrati do fotelje.

— General Švarcenhof kažete? Pa da... znam generala. Ako radite za njega, onda...

— Ser, samo vi proverite, navikao sam ja na to. Uostalom, gde bismo stigli kad bismo verovali svakom ko nam dođe, zar ne?

Prijatan Leslijev glas umiri generala i on se pretvori u suštu predusretljivost. Ninda tada odluči da odmah ispita i moć hipnoze nad generalom kako bi skratio put do saznanja ko je, u stvari, pravi gazda u bazi. Trebalo mu je samo nekoliko minuta.

— Major Holms je... on u stvari nije fer... ja sam mu dozvolio da preuzme na sebe deo mojih poslova, ali on se osilio. Počeo je da se ponaša kao komandant... Ja to neću više...

Seansu prekide naglo otvaranje vrata. Bez najave, bez kucanja.

Lesli mahnu rukom, probudi generala Džon-Harlija i okrete se da vidi ko je upao. U stvari, znao je da mu se iza leđa nalazi čovek koga je general upravo pomenuo.

Lesli salutira po propisu i sačeka da bude oslovljen.

Čovek pred njim ličio je na pticu grabljivicu, konkretnije

na lešinara. Dug tanak vrat oko kojeg je kragna košulje lelujala, istaknuta Adamova jabučica koja je neprekidno šetala gore-dole, kukast tanak nos špicastog viha i dva blizu i duboko usađena oko upotpunjavalu su sliku 188 centimetara visokog majora Holmsa.

— Kojim poslom ste ovde, kapetane? — upita začudo dubokim, čak prijatnim glasom.

— Već sam raportirao generalu, majore. On će vam sve objasniti ako nade za shodno — uzvрати Leslie namerno drsko.

Major Holms se trže kao da je dobio šamar. Crvene pege osuše mu obraze i on se naglo okrete prema generalu. Ovaj prvo sleže ramenima, a zatim, setivši se da je prisutan i neko sa strane, brzo objasni.

— Sve je u redu, majore. Kapetan Dženkins je poslat iz Pentagona da ispita šta se zbiло sa posadom desantnog čamca...

— Mi smo to već ispitali i sastavili izveštaj. Zar ga VI u Pentagonu niste još primili? — obrati se Holms Lesliju.

— Majore, nisam upoznat ni sa kakvim izveštajem vaše baze, ali to ništa ne menja. Dobio sam jasno naređenje i ja ću obaviti posao zbog kojeg sam poslat ovamo.

Major se još jednom trže.

Hteo je da odbrusi nešto nevaspitanom kapetanu, ali nešto u izrazu lica, ili su to bile oči kapetana Dženkinsa, spreči ga u tome.

— Svakako, kapetane, svi mi imamo svoja naređenja. Pođite da vas smestimo, a večeras ćemo se sastati ovde sa generalom i ostalim oficirima, pa ću da vidim kako da vam pomognem.

Dakle, sve je bilo jasno. Lesli je odmah na samom početku istrage u bazi otkrio ko je glavni gazda.

Čim su ga smestili u jednokrevetnoj sobi, podalje od baraka u kojima su živeli vojnici, Lesli se dade na posao. Za nepunih desetak minuta otkrio je dva skrivena mikrofona i začas ih neutralisao, tako da je izgledalo kao da su otkazali sami od sebe.

Protivnik će sada morati da upotrebi oči i uši da bi ga pratio — a to je i želeo.

Večernji sastanak bio je kratak i — nekoristan. To je, Lesli i očekivao. Zato se zahvali na pomoći i pravdajući se umorom, vratio se u sobu.

Kada je povećerje odavno poslalo vojnike na počinak, Lesli brzo formira lutku na svom ležaju, pa u kostimu ninđe kao senka kliznu preko prozora u zadnje dvorište.

U toku dana osmotrio je sve

važne orijentire u krugu baze i sada je žmureći mogao da se kreće po njemu. Odlučio je da prvo poseti kapetana koji je bio dežuran i dočekao ga onako »prijateljski«.

Nebo je mahom bilo prekriveno oblacima tako da je ninda bez problema stigao do prvog cilja. Soba kapetana sa kapije bila je okrenuta moru i od litice koja se okomito spuštala pravo do talasa bila je udaljena tek tridesetak centimetara. Ninda odluči da krene baš tim putem, jer to niko ne bi očekivao.

Koliko je kapetan bio samouveren potvrdila je činjenica da je sa svojim gostima, bilo ih četvoro, razgovarao glasno, bez ustezanja.

— Sutra nam stiže velika pošiljka, tako da nam je dolazak onog njuškala iz Pentagona prava mora. Moraćemo nekako da ga eliminišemo.

— Da ga sredim kao onog momka, ili ...

Lesli za trenutak reskira i pogleda u pravcu glasa. Odmah je ugledao grmalja ošišanog do glave. Momak je bio školski primer psihopate.

— Ne, Hag, to nećemo ... bar za sada. Imam već neke planove za sutra. U međuvremenu, smisliću nešto. Naime, ako eskivira to što mu spremam, onda će Čip da mu po-

nudi ludu zabavu sa **jedno** dve-tri kreolke. Nadam se da momak nije topli brat, mada...

U sledećih desetak minuta ninda je saznao da kapetan očekuje pošiljku od tri kilograma kokaina koji je već unapred prodao po trostruko većoj ceni.

— Hej, Barte — oslovi onaj psihopata kapetana — kaži, majke ti, jesi li ti sredio momke sa desantnog čamca? Mišlim je l' to bila naša roba, ili...

— Hag, zar se nismo dogovorili da radiš i čutiš. Nije to bila naša roba, ali, ako te baš interesuje, jesam im »pomogao«. To je bila jedna moja stara obaveza. Zaboravi to — objasni Bart psihopati siguran da je ovaj već zaboravio i šta je pitao i šta je čuo. Ostali nisu baš pokazali preterani interes za pomenuti događaj. Njih je više okupirala dobit od sutrašnjeg posla.

— Ako sam dobro izračunao, kapetane, delimo skoro milion dolara, zar ne? — upita poručnik maslinaste boje kože.

— Tako nekako, Hulio, mada nisam još izračunao. U svakom slučaju dobijamo tri puta više nego što smo prošli put uložili.

Dogovorili su se da Bart, kao i obično, sam preuzme tovar

i dogovori se sa kubanskom vezom šta i kako dalje.

Sastanak je bio završen.

Narednog jutra, odmah posle doručka, kapetan Bart priđe Lesliju.

— Kapetane, za pola sata počinjem trening sa nekolicinom odabranih momaka. Nadam se da vi u Pentagonu takođe vežbate. Pa, ako ste raspoloženi, pridružite nam se — reče lažno ljubaznim tonom.

— Šta vežbate kapetane? Džoging, basket odbojku...?

Bart odmahnu rukom s grimasom prezira.

— Bah, to su sportovi za civile i devojčice. Shvatate šta hoću da kažem? Ne, gospodine moj. Momci i ja vežbamo karate, kung fu, džiu džicu... Dakle?

— Paa, tu vrstu sporta ste mislili. Pa, ako baš insistirate, mada odavno nisam trenirao...

Jedno je bilo tačno. Lesli je već nekoliko dana odustao od svakodnevnog vežbanja, jer prosto nije imao vremena. Sve ostalo bilo je u magli...

Kada je četrdesetak minuta kasnije ušao u veliki hangar, prisutni ga dočekaše sa zadovoljstvom. Kapetan im je ponudio »sveže meso« i jedva su čekali da dupeglavcu iz Pentagona puste krv.

— Vidim da nemate opremu.

Eno tamo, pozadi onih sanduka, je moja torba. Iste smo visine, pa možete da uzmete moju trenerku — ponudi ga Bart nestrpljiv da izvrši zamišljeni plan.

Lesli se brzo obukao i pomalo nespretno zakorači preko izlizane površine tatamija.

Bart pljesnu rukama i pozva dvojicu momaka da gostu pokažu šta i koliko znaju. Bila je to blago rečeno beda od pojma borilačkih veština. Bila je to tuča dvojice siledžija koje nisu znale da je osnova borilačkih veština duh ratnika, a ne njegove mišice.

— Pa, kapetane, hoćete li da probate? Evo, ja ću da radim sa vama — ponudi se Bart dok njegovi puleni prapratije ovu ponudu uz glasan smeh.

— Ako obećate da me nećete povrediti...

Bart je žurio, i to mu je bila prva greška. Druga, ona veća nije bila njegova. On jednostavno nije mogao ni da sanja da pred sobom ima najopasnije živo oružje kontinenta.

Brzopleto i traljavo izveden pokušaj bacanja završi se tako da je »dupeglavac« ostao da mu visi na leđima zakačen kao grgeč na udici.

Bart ga pusti i Lesli tobože teško pade na tatami.

— Uf, kao da sam ispao iz helikoptera. Nisu nas obučili ni u Akademiji ni u Pentagonu za ovakve situacije — reče Lesli trljajući leđa.

— A šta su vas to učili? upita Bart čekajući novu priliku?

— Pa... krenite lagano na mene. Pokušaću da vam pokažem.

Kad je u deliću sekunde trenuo o tatami, Bart je imao utisak da ga je neko bacio bar sa trećeg sprata. Jedva je povratio vazduh. Niko od njegovih ljudi nije uspeo čak ni da registruje potez koji je načinio kapetan Dženkins.

Bart se nekako podiže i bez najave krete da udarcem noge naplati cenu malopredašnjeg poraza. Međutim, kao da nije dobro ocenio, jer onaj trapavko pred njim jednostavno ostade van domašaja. Ponesen sopstvenim zamahom, kapetan Bart pade na pod.

— Hag! — urliknu on. — Nastavi, povredio sam zglob!

Hag se nasmeja idiotski i krete na Leslija.

Međutim, nekoliko puta uspeo je samo da uhvati vazduh rukama i napravi promaju svojim stopalima veličine 53. Malo se primiri, a potom krete još žešće. Ni ovog puta niko od prisutnih nije uspeo da vidi udarac koji je ninda plasirao između divovih rebara. Tek

momak urliknu od bola i pade kao oboren hrast.

— Mora da je izgubio vazduh... nepravilno disanje... valjda — prokomentariša Leslie i napusti borilište.

Međutim, nije otišao daleko od hangara. Vratio se posle nekoliko koraka i prišunjao prvom otvoru. Taman na vreme da čuje kapetana Barta.

— Onaj je ili ludo srećan... ili... u svakom slučaju od večeras ga pratite na smenu. Čak i u klozet. Jasno?

Ton njegovog glasa bio je takav da su momci bukvalno shvatili da došljaka iz Pentagona ne smeju da ispuste iz vida ni minuta.

— Večeras ne želim da mislim na njega. Posao koji me čeka već je asm po sebi ozbiljan, tim pre što su oni iz obalske straže pojačali nadzor zbog imigranata — završi Bart.

Veče je obećavalo vedru noć punu zvezda i sjajne mesečine.

Bart zbog toga nije bio oduševljen, ali nije imao kud.

Ninđi je bilo svejedno. Više mu je odgovarala potpuna tama, ali sinu noći, nevidljivom čoveku, ninđi svaka noć bila je saveznik. I tako, čim je Bart krenuo prema napuštenom molu, on krete za njim. Pratio ga je na pet-šest metara, ali je svaki put, kada bi se Bart okrenuo, uspevao da se

stopi sa okolinom i ostane nevidljiv. Pre nego što se ukrcao na gumeni čamac s motorom, Bart se osvrnu poslednji put. Uхваćen na čistini ninda nije želeo da reskira i baci se na tle. Jednostavno stisnu ruke uz telo, glavu spusti na grudi i ostade kao drveni direk. Bio je toliko ubedljiv da se u Bartovom napetom mozgu nije pojavio ni trun sumnje. Isto tako Bart nije bio svestan da ninda pliva zakačen za kraj gu menog čamca.

Razmena je obavljena veoma brzo. Dok je Kubanac brojao pare, ninda se u obliku talasa približi drugoj strani motornog čamca i zakači mu dve mine sa tempiranim upaljačem.

— Muj bien, amigo, asta la vista — reče Kubanac Bertu i dade znak kompanjonu da pokrene čamac.

Bart umota plastičnu kesu u nepromočivi papir, dobro sveza paket kanapom i stavi ga kraj sebe. Ni sada nije bio svestan da za sobom vuče čoveka senku. Pola sata kasnije učini mu se da je negde na horizontu čuo nešto nalik eksploziji, ali nije bio siguran. Za njega je bilo bitno da je okončao posao.

Kada je izvukao čamac na obalu, jedan glas iz tame mu se obrati.

— Kapetane, je l' sve u redu. Došli smo za svaki slučaj javi se Hag.

— Ko motri na kapetana Dženkinsa, do đavola?! — prigušeno vrisnu Bart.

— Ah, dečko spava kao anđelić. Čip je ostao da ga čuva da se negde ne bi izgubio — uzvрати drugi glas.

Uskoro ninđa ugleda još dve siluete. Sa Bartom bilo ih je ukupno četvorica.

Kapetan Bart krete, a onda, kao da ga je munja ošinula, stade u mestu.

— Šta je bilo, kapetane? — ogłosi se Hag.

— Stub... gde je stub? Kada sam prolazio, ovde, evo baš na ovom mestu, nalazio se nekakav stub...

Reči mu zastadoše u grlu.

Kao da je iznikao iz betona, pred njim se pojavi stub.

Postajao je sve veći i veći.

Ali »stub« odjednom poprimi čovečje obličje. Bart je lepo mogao da vidi noge, ruke... glavu. Jedino što nešto nije bilo u redu s glavom.

Naime, glava pred njim nije imala lice, nos usta... oči...

— Šta, do vraga...?

Tog trenutka Bart ugleda i dva oka. Smeo je da se zakune da je u njima video plamen.

Bile su to oči pakla u koji će uskoro otputovati.

Kapetan Bart pokuša da vi-

kne, ali mu iz usta izleteše tek jedva čujne reči:

— Hej, kapetane, ko je to s tobom? — javi se Hag ništa ne shvatajući.

Tek kad Bart konačno dođe do glasa i poziva u pomoć, nje gova tri momka pojuriše da mu pomognu. Usredsredivši se na klizavo i vlažno tle za tren izgubiše siluetu iz vida.

— Kapetane, šta je to bilo? Gde je sad? — upita Hag držeći u ruci sve popularniji »Rambo« nož.

Bart je drhtao čitavim telom. Jedva je uspeo da potegne kolt sa prigušivačem.

— Ne dajte... pazite... tu je — mucao je.

— Gde, čoveče? — javi se drugi glas.

— Ovde — začu tik uz sopstveno uvo.

Htede da se okrene, ali ga neka nevidljiva sila zaustavi usred pokušaja. Više nije mogao ni da govori, ni da se pokrene. Ninđa pojača pritisak palca na centar odmah iza uva i čovek se samo skljojka.

— Šta se dešava? Hej, Lari, gde si? Što si pao? — opet se javi Hag videvši kako se njegov ortak ruši.

Nije video nikog više.

Lari nije odgovorio. On je već bio na putu za večnost.

Ni sledeći noćobdija nije znao ni ko, ni šta ga je pogo-

dilo. Osetio je samo u kratkom trenu neku vrelinu ispod grla, a onda se bez glasa stropoštao. Oštro sečivo tanto noža preseklom mu je vrat sve do vratnog pršljena.

Hag i Bart ostadoše sami.

— Kapetane, ja nikog ne vidim, a ona dvojica su pali. Šta se dešava? — javi se Hag.

Bart nije bio u stanju da mu odgovori. Odjednom je osetio ledeno sečivo noža koja mu zaseče kožu tačno na onom mestu na potiljku gde počinje kičma. Istovremeno, nečija snažna ruka stegla mu se oko pasa kao kovačka klešta.

— Govori! Ko je smestio momcima iz desantnog čamca? Čija naređenja si izvršavao? — čuo je uz samu ušnu školjku glas koji kao da je dolazio iz dubine zemlje.

— Ko si ti? Ja ništa ne znam — prošaputa Bart.

— Kapetane... ne čujem te dobro. Šta si rekao? — povika Hag približavajući se s velikim pištoljem u ruci.

— Govori... imaš još dve sesunde — javi se glas.

— Ne... mogu... ne smem... ON je sama smrt... kad se okomi na nekog... ja... Hag, pucaj! — dreknu Bart skupivši u poslednjem trenutku života svu snagu.

Hag, koga nije krasila neka posebna inteligencija, počeo da

povlači oroz pogadajući kape-tana. Nije shvatio u koga puca sve dok mu mrtvo telo kape-tana Barta ne ulete u naručje.

— Kapetane! Ja nisam... mislio sam... onaj... ono...

Pokuša da zadrži teško telo, ali oseti kako ga nešto oštro ubada u ogromni trbuh i kako mu sadržina trbušne duplje na glo oslobođena, ispada pred noge.

*
* *

Dok je sutradan trajala zabuna, a nesrećni, minijatrini general Džon-Harli trljao čelo znojeći se, kapetan Dženkins saopšti generalu da je njegov posao okončan i da on, komandant, ne treba ništa da brine.

— Da ne brinem? Kažete da ne brinem. E, moj kapetane, da ste samo videli majora Holmsa, da ste ga samo čuli. Kapetan Bart bio mu je prvi saradnik, dugogodišnji prijatelj...

Lesli se trže. Gotovo je zaboravio majora Holmsa. Ne zato što je načinio grešku, već jednostavno zato što je, uništivši Barta, i najveći deo njegovog tima bio ubeđen da je okončao posao.

— Kad pomenuste majora, gde je on? Imao sam i za njega nekoliko pitanja — reče Lesli osetivši kako se u tom

trenu neko zaustavlja ispred vrata.

Taj neko, međutim, nije ušao. Stajao je i osluškivao.

— Mislim da je u ovoj situaciji bolje da ništa ne pitate, majora. To vam je moj savet. Uostalom, i tako ste rekli da ste okončali vašu istragu. Kapetane, tvrdim vam da je major Holms ispravan vojnik, sta rešina na koga uvek mogu da računam sto odsto — brzo je govorio general.

Lesli ga je jedva slušao. Pokušavao je da dokuči misli i ponašanje onoga ispred vrata.

Ni trenutak nije sumnjao da je reč baš o majoru Holmsu. O tome je svedočio i miris lošiona koji je major koristio, a koji je ninda osetio i kroz vrata.

— U pravu ste, generale. Uostalom, ako zatreba, eto mene opet ovamo. Ta niste vi na kraj sveta. Krećem iz ovih stopa.

Završetak njegovog govora proprati udaljavanje nogu koje su do tada stajale na samom otiraču ispred generalove kancelarije.

Lesli strpa torbu na zadnje sedište, skide šapku i krenu na put. Znao je da će na prvu prepreku naići čim bude napustio naselje ispred baze.

Tako je i bilo.

Drvo koje je preprečilo put nije palo ni usled oluje, jer je nije ni bilo, ni usled starosti, jer su mu grane bile jake i prekrivene lišćem.

Lesli se osmehnu, Zaustavi džip tako blizu oborenog stabla da su grane dodirivale vetrobran. Praveći se da odmerava veličinu stabla, Lesli je pažljivo osmatrao levo i desno. Prošao je onaj kritični trenutak kada je trebalo da odjekne prvi hitac i Lesli shvati da major, ipak, želi prvo da čuje šta je momak iz Vašingtona otkrio, pa tek onda da ga likvidira. Lesli zato napusti vozilo i sme sti se na oborenom deblu koristeći jednu razgranatu granu kao suncobran. Osetio je približavanje majora još pre nego što je čuo prigušeni bat njegovih koraka.

— Dobro je da ste se pojavili majore, ionako sam se raspitivao za vaše zdravlje kod generala — zaustavi Lesli majora usred hoda.

— Zašto vas interesuje moje zdravlje, kapetane, i šta radite tu na tom deblu? — uzvra ti major Holms povrativši se od iznenađenja.

— Vaše zdravlje me interesuje samo zbog nalaza lekara koji bude vršao autopsiju, a ovde sedim zato što ste me zaustavili. Dakle, da čujem ja vas — odseče Lesli kratko i po

gleda nadobudnog majora svojim ostrim pogledom.

— Lekar... autopsija... Šta bulazniš, čoveče? Zar nisi sve-
stan da si mrtav. Moji ljudi te
drže na nišanu! — vrisnu.

— Misliš na ona dva momka
desno? Ona dva što jedva če-
kaju da im daš znak?

Major Holms se ponovo trže.

— Kako znaš? Pa i ja ih ne
vidim.

— Eto, ja znam, a i vidim
ih. Dakle?

Major se pomeri sa zamišlje-
ne vatrene linije, pa krete di-
rektno.

— Jesi li ti ubio Barta i
ostale? Ako jesi, onda znaš či-
me su se bavili, zar ne?

— Pobila ih je njihova po-
hlepa i glupost, majore. A, ako
misliš na drogu, da, znam da
su bili dileri za tvoj i Bartov
račun. Mene je interesovalo
ko je naterao posadu desantn-
og čamca u ludilo. To sam do-
šao da otkrijem.

— Znači, nisi... bio na mom
tragu? — izdade se major. Ta-
ko dakle. Žao mi je, shvataš
da ipak moram da te ubijem
— dodade i krete da skine šap-
ku.

Istog trena Leslie polete uvis
i u veličanstvenom skoku pre-
lete preko zapanjenog majora.
Tren kasnije stajao mu je iza
leđa. Dohvati ga za teme i bra-
du i naglo povuče na dve raz-

ličite strane istovremeno. Jed-
no »krc« i major Holms posta-
de žitelj sveta senki.

Tada odjeknu i prvi hitac.
Lesli se zavrte ukrug kao da
je pogođen, raširi ruke i pade
na zemlju. Blagovremeno je
odmerio tle oko sebe i sada je
pao pored samog debela. Uz mi-
nimalni pokret mogao je da se
nađe u udubljenju ispod debe-
log stabla. Brzo iz džepa izvadi
metalnu cevčicu koja kao ča-
rolijom poraste za dobrih dva-
desetak centimetara. Odmah po-
tom Lesli na njen kraj ugura
majušnu strelicu čiji je jedan
kraj bio omotan vatom a dru-
gi, onaj oštar kao igla injekci-
je, bio je umočen u jak otrov
proizveden davno, davno u da-
lekoj Kini.

Strelci se nisu odmah poja-
vili i nisu krenuli zajedno. Bio
je to prvi znak da su dobro o-
bučeni.

Da, bili su to momci koji su
prošli specijalne treninge. Sa-
mo, na žalost, niko ih nije na-
učio šta da rade kad sretnu
nindžu.

Prvi se pojavio momak sa
»rejban« naočarima. Puška
»M-16« ležala mu je u šakama
kao da je sastavni deo njego-
vog tela. Bio je to rođeni stre-
lac. Pomno je pretraživao oko-
linu tražeći pogođenu žrtvu.
Ojednom se trže i opsova. Ko
marac ga je ujeo ispod samog

uha. Dobro ga je pecnuo. On krete rukom da se počese i dohvati majušnu strelicu. Morao je jako da cimne kako bi je izvukao ali nikada nije saznao kako je izgledala.

Otrov je delovao trenutno.

Lesli mu skide šlem i naočari, stavi ih sebi na glavu, dohvati pušku i namesti se taman tako da drugi strelac može da ga ugleda.

Nekoliko minuta kasnije, po što se strelac nije pojavljivao, Lesli ispali kratak rafal u zemlju. Pucnjava još nije sasvim utihnula kad Lesli začu korake sa svoje leve strane.

— Jesi li ga najzad sredio, Čik?

Jedno nejasno »aha« stiže kao odgovor, ali strelac nije ništa posumnjao. Priđe Lesliju na dva koraka i zagleda se u zemlju.

— Pa gde je, do đavola?

— Ovde — odgovori Lesli.

Istovremeno je skinuo naočare i šlem. Momak s puškom uzviknu od iznenađenja i brzo podiže pušku. U stvari, pokušao je da je podigne. Lesli ispruži nogu i puška odlete čitavih pet metara iznad glave zapanjenog strelca. Ovaj se povuče iznad i odmah poteže nož iz sare čizme. Prvo se ukopa u mestu kad vide da kapetan ima pušku nadomak ruku, ali kad mu ovaj krete u susret ne oba-

zirući se ni na pušku ni na nož koji je strelac držao, momak se zlurado osmehnu.

— Gadno si pogrešio kape-tane, mnogo gadno — reče.

— Manje od tebe, sinko. Ti si napravio fatalnu grešku uzvрати Lesli.

KIIIIIAAIII — odjeknu pustom šumom. Kao eho odgovori mu graktanje i pijukanje ptica iz močvare.

Momak s nožem stajao je paralisan i Lesliju bi gotovo ne prijatno da ga ubije. Međutim, zakon ninducia je bio neumoljiv. Ninda eliminiše sve prepreke, a najveća prepreka je neprijatelj. Udarac u grudnu kost koju je zadao jednim stopalom već je sam bio dovoljan. Iza njega sledio je i udarac drugom nogom iz spirale, posred slepoočnice.

Napadač je bio mrtav još dok je padao.

Lesli se vrati do vozila odveze se do dela stabla koji je bio najtanji i jednostavno pretera kola na drugu stranu.

Posao u Floridi bio je okončan.

*

* *

Tabasko Pit se brzo spremio za put. Tek nešto malo garde-robe, pribor za brijanje i čekovna knjžižica. Jasno, u džep je stavio i priličnu sumu go-

tovine jer je mrzeo piskaranje i čekanje ispred šaltera u bankama. Kupio je kartu do Lareda i spremio se za dosadan let. Ovog puta mislio je na rikokosu Džini toliko intenzivno da se prsata stjuardesa uvredila što je uopšte nije ni primetio.

»Znaš gde da ih tražiš. Kad ih nađeš, nekako ćeš već da se snađeš za dalje«, rekao mu je Lesli.

Usamljeni pansioni, manje ugledni hoteli, možda neki tiši bar — to su bila mesta koja bi i sam odabrao kada bi želeo da ostane neprimećen.

— Da, tako ću da uradim — reče glasno.

— Nešto ste rekli, mladiću — obrati mu se sedokosa žena koja je sedela do njega.

Pit se trže, ali se brzo osmehnu.

— Kažem baš je lepo leteti ovako udobnim avionom — reče.

Da bi izbegao dosadnu konverzaciju, on se okrete na drugu stranu i uskoro zadrema.

Posle dvočasovnog leta stjuardesa najavi putnicima da se približavaju aerodromu u Laredu. Neka pogase cigarete, vežu pojaseve i urade sve ono što sledi pred sletanje.

Izlazeći iz aviona Pit joj se osmehnu, ali ona samo frknu kao nezadovoljna mačka.

— Šefe, vozi me u neki miran hotel sa pristojnom hranom reče taksisti u čija kola je ušao.

Ovaj ga odmeri, proceni brzo putnu torbu koju je Pit uneo u automobil, pa tek onda reče:

— Dva putnika u jednom danu koja traže miran, odnosno jeftin hotel, nisu baš znak dobrog poslovanja — promrmlja sebi u bradu.

Pit ga je dobro čuo i zato reši da se malo poigra sa drskim vozačem. Praveći se da ne vidi kako ovaj svaki čas baca pogled na retrovizor i prati nje gove pokrete, Pit izvadi smotuljak novčanica i počeo da ih prebrojava, iako je dobro znao koliko novca drži u kom džepu.

Vozač pohlepno iskolači oči i jezikom ovlaži usne.

— Do đavola, nemam ništa sitno. Hej, šefe, hoće li biti frke zbog ovoga? — reče Pit pokazujući vozaču stotku.

— Ništa ne brinite, gospodine, razmeniću ja novac čim stignemo u hotel. Samo, da li sam vas dobro razumeo? Tražili ste tih hotel sa dobrom hranom. Znači samo da...

— Samo da bude tih. Nije mi stalo do »Hiltona«. Hoću mir, a za cenu ne pitam — uzvрати Pit mrzovoljno, iako je želeo da se nasmeje vozaču u brk.

Taksi je prosto leteo prema

gradu. Vozač nađe stanicu koja je dvadeset četiri sata dnevno emitovala kantri muziku, pa i sam poče da zvižduće.

— Hej, šefe, je l' mora ta dosadna svirka? Nadi nešto drugo. Može i Barbara Strej-send.

Vozač je bio uvređen do srži. Da nije video one silne pare oterao bi putnika do đavola, možda bi ga čak izbacio iz kola. Ovako samo uzdahnu i isključio radio.

— Žao mi je, ovde ne puštaju često tu... Strejsend.

Pred hotelom predusretljivo otvori putniku vrata i krete za njim u hol hotela. Na maloj portirnici Pit razmeni stotku i zapanjenom vozaču dade samo pola dolara napojnice. Dok je ovaj kipteo od besa, Pit ode smeškajući se. Kad ga momak dovede do sobe, on mu pruži ostatak kusura od stotke i zatraži pivo. Momak odjuri. A kako i ne bi kad mu je onaj plavokosi grmalj dao napojnicu u visini njegove nedeljne plate.

Dok je čekao pivo, Pit izvadi iz džepa sliku Toma Geršvina koju je kriomice uzeo iz Džininog stana. Momak je bio zaista markantan i samo slepac ne bi mogao da ga prepozna ako ga slučajno vidi.

Kad se dečak vratio sa korpicom u kojoj su povezane ležale konzerve s pivom — dva

puta po četiri — Pit ga upita kako posao, ima li dosta gostiju, da li stranci često navraćaju...

— Vi ste danas treći u mojoj smeni. Još jedan gospodin me je ovako kraljevski častio... Ne baš kao vi, ali, fijuuuuu.

Pit ga pomilova po kovrdžavoj kosi i otprati iz sobe.

Dva stranca pored njega. Da li je bar jedan od njih neko ko će ga odvesti na pravi trag.

Pošto je ispio četiri konzerve, Pit odluči da siđe i prošetati ulicom.

Htede da vikne od sreće kad ugleda poznato lice u hotelu. Fortuna je bila na njegovoj strani.

Pred njim, tek nekoliko koraka dalje, stajao je glavom i bradom Tom Geršvin.

Pit brzo iziđe na ulicu i pređe na drugu stranu. Sad je samo trebalo da bude oprezan i pažljiv. Tom će ga svakako odvesti do ostalih.

Počelo je praćenje. Tom je dva-tri puta ulazio u barove kraj kojih su prolazili, zadržavao se kratko — a Pit je mirno čekao negde u senci nekih vrata, skriven iza drveta ili parkiranog voznila.

Tom najzad krete na pravi cilj. Bila je to jednospratna zgrada sa velikim prozorima u prizemlju. Iznad ulaznih vrata jasno je bilo ispisano »BILL-

JAR«. Pit opet pusti momka da uđe. Sačeka desetak minuta, a zatim krenu i sam.

U sali je dim leteo u oblaci-
ma ispod same tavanice, vu-
čen jakim ventilatorima. Naj-
jače svetlo bile su lampe iznad
stolova sa zelenom čojom. Šan-
k je bio dugačak kao kraća
ulica i valjda zato je bila za-
uzeta tek jedna trećina. Pit
priđe, naruči pivo i naoko ne-
zainteresovano počeo da šara
pogledom po sali. Ugledao je
Toma u društvu još dvojice
momaka. Sedeli su u samom
uglu prostrane sale.

— Hej, prijatelju, može l'
jedna partija? U siću. Tek da
ubijem vreme — pozva ga glas
sa strane.

Pit odmeri tipa. Bio je to
tipičan bilijarski pacov. Možda
je znao i dobro da igra, a mo-
žda je bio tek mamac. Svejed-
no, Pit odluči da krene u ak-
ciju.

Polu sata kasnije njihovom
stolu, za kojim je Pit gospoda-
rio, priđe grupa od petorice lo-
kalnih momaka.

— Šta je, Henk, opet si na-
leteo, Hej, mister, možemo li
nas dvojica da zaigramo, ha?

Glas je pripadao momku u
kožnom odelu koji se trudio da
liči na Elvisa iz filma »Zatvor-
ski rok«.

— Što da ne. Ionako nemam
šta da radim — uzvрати Pit.

Njegov protivnik je postajao
sve nervozniji, jer je brzo sh-
vatio da Pit izvanredno igra i
da nije naivko.

Posle nekoliko krugova Pit
baci štap na sto.

— Momče, duguješ mi pet
stotinarki. Voleo bih da vidim
boju tvojih para — dobači su-
parniku.

— Videćeš ih. Igramo dalje.

— Ne. Prvo pare, pa ću tek
onda da odlučim da li igram.

— Milte! — dreknu momak
u kožnom. — Milte, ovamo!

Momak koji se odazvao na
ovo ime mogao je isto tako da
se zove trokrilni orman, dres-
sina ili manja poštanska kočij-
ja. Glava koja se caklila kao
bilijarska kugla počivala je na
tako kratkom i debelom vra-
tu da to nije bilo vredno po-
mena. Grmalj se dogega do
stola i pogleda momka u kož-
nom. Ovaj pokaza glavom na
Pita i naceri se.

— Reci njemu da nećeš da
igraš — reče pakosno.

— U redu. Slušaj, vole uštro-
jeni. Neću da igram! Želim svo
je pare — reče Pit dovoljno
glasno da bi mogli da ga čuju
Tom i njegovi ortaci.

Milt se nasmejao kao dete
koje je upravo dobilo novu i-
gračku, podiže pantalone i, ge-
gajući krete ka Pitu. Ovaj sko-
či sa stola, pa kad mu Milt
priđe dovoljno blizu, zamahnu

iz sve snage nogom i pogodi grmalja između nogu. Div počeo da bleđi, zatim da dobija crnu boju u licu i lagano počeo da pada na kolena. Nije jaknuo. Samo se čulo kako mu vazduh izbija između zuba i to pod velikim pritiskom.

— Moje pare — reče Pit opasno tiho, hvatajući bilijarski štap.

Dvojica mu istovremeno skočiše na leđa. On se nije ni osvrnuo na to, već štapom raspali malopredšnjeg suparnika u igri. Drvo puče, ali se isto tako rascvetaše čelo i nos drznika. Pit dohvati dve bilijarske kugle i zamahom unazad poraz bija glave onoj dvojici koji su ga zajašili.

U napad su krenuli i ostali... Bilo ih je još četvorica-petorica.

Pit ih brzo proceni, a potom baci pogled prema Tomu i nje govom društvu.

— Napred zelembaći, dođite da vidite kako se bori veteran! Hajde, bebice, šta čekate? — izazivao je napadače.

Uspeo je u međuvremenu da iz stalka izvuče dva štapa i sada je vrteo njima kao krilima vetrenjače. Obožavao je kendo, a imao je jednog od najboljih učitelja na svetu. Iako štapovi za bilijar nisu bili baš najprikkladniji u njegovim rukama

ovog puta bili su ubitačno oružje.

Kad je uleteo među napadače, oni počeoše da padaju kao muve.

— Pih, taman sam se obrađovao da ću uživati u malo akcije, a ono... — reče kad vide kako oni koji nisu bili onesvešćeni beže prema vratima.

Pit otkide pocepani rukav sa košulje i pod bleđim svetlom ukaza se tatuaža — oznaka specijalnih jedinica iz Vijetnama.

Plavokosi priđe šanku i upita jednog od šestorice barmena gde je vlasnik.

— Ja sam vlasnik — začu iza leđa dubok, kao somot mek ženski glas.

Pit se brzo okrete. Pred njim je stajala dobro očuvana žena neodređenih godina i upitno ga gledala.

— Prvo da vas zamolim za izvinjenje zbog ove gužve. Moćci su se preračunali i malo zaleteli — reče smeškajući se.

— To vidim i sama. Dalje?

— Pa, gospodo, ja nisam baš neki parajlija, ali imam nešto ušteđevine i, kako ne volim da ostajem dužan, hteo bih da plaćim štetu.

Žena se osmehnu pokazujući kao biser bele porculanske zube.

— To retko čujem, gospodine. Bile, napravi račun gospodinu. Mislim PRAVI račun i ponudi mu piće. Kuća časti.

Žena mu se nakloni i nestade iza somotske zavese.

Pit izbroja nekoliko novčanica na ime štete i prihvati ponuđeno piće. Nasloni se na šank i poče da ispija veliku kriglu domaćeg piva. Bilo je stvarno dobro.

Ispod oka je video kako Tom i njegova dva pajtosa kreću. Kada su prolazili pored njega, jedan od njih zastade i zagleda se u crtež na njegovoj mišici. Gurnu laktom Toma i onog drugog, pa i oni osmotriše crtež.

— Veteran iz Vijetnama, ha. Specijalac. Brat po oružju oglašasi se jedan od njih.

Pit se okrete i osmehnu kao da je video rod rođeni.

— Brat po oružju? Momci nadam se da ne zavitlavate jednog umornog ratnika? — reče.

— Mi nemamo vremena za zavitlavanje — reče Tom i priđe. — Kelner piće.

Posle prve ture Pit naruči još jednu, zatim se i Tomovi pratiloci pokazашe kavaljeri i — umalo da počne jedna od onih teških pijanki koje počinju uz ono čuveno »hoćemo li još po jednu«. Tom je, međutim, bio najrazboritiji.

— Tražiš posao? — upita Pita.

— Pa baš se ne rasturam od traganja za njim — uzvрати Pit.

— Mislim, pravi posao... naš posao — reče Tom i pokaz prstom kao da drži revolver u šaci.

— Hoćeš da kažeš... posao za ratnika?

— Aha!

— Čoveče, pa ja sanjam. Mislio sam da u ovoj zemlji više nikom ne treba iskusan ratnik, momak koji voli pokret, miris baruta... i ti me pitaš da li to tražim. Da, tražim — samo, nema ga.

— E, vidiš — ima ga. Doduše ne mnogo i ne za svakoga, ali za momka kao što si ti...

Uskoro su njih četvorica krenula prema drugom kraju grada. Tom mu objasni na kom principu njihov vod, »Vod smrti«, radi, opisa mu u nekoliko crta Šada Perkinsa i njegov način komandovanja.

Pit je neprekidno trljao ručke, i uzvikivao: — Ljudi, ne igrajte se sa mnom... pa to je super!

Konačno shvati da ne treba da preteruje i učuta. Morao je na Šada kao i na ostale, da ostavi dobar utisak.

— Maločas sam video da ti borilačke veštine nisu strane — reče Tom kad su stigli blizu jedne usamljene kuće.

— Pa... tako. Znam da se odbranim.

— A da napadaš?

— Kad treba... Znam nekoliko dobrih udaraca. Do sada su uvek palili.

— Znaš, mi mahom koristimo hladno oružje i automatike. Ovo te pitam zato što ja mnogo volim borilačke veštine, a jedini među nama koji je i tu majstor je Šad. Trebalo bi da te na vreme opomenem: iako nikad nije o tome pričao, ja mislim da on ima crne pojaseve bar u tri borilačke veštine.

Pita smestiše u jednu sobu i ostaviše ga sa jednim momkom, a Tom sa ostalima ode u drugu prostoriju. Posle nekog vremena Tom ga pozva.

Šad Perkins je zaista delovao impozantno. Iz njega je zračila snaga, ali i mirnoća i odlučnost. Dugo je gledao Pita pravo u oči. Tek kad plavokosi momak izdrža ovaj ispit psihicke stabilnosti, Šad progovori:

— Čujem da si raspoložen da radiš?

Pit klimnu glavom ispravljajući se u svoj svojoj veličini.

— Isto tako, kažu momci, čujem da umeš da se braniš.

Pit ovog puta sleže ramenima i blago se osmehnu. Šad baci pogled na njegove velike šake i zglobove na korenu pr-

stiju koji su od dugih treninga bili zadebljali, okoštali. Šad to nije komentarisao.

— Meni su uvek potrebni pravi momci. Mogu li da pogledam tvoju »sličicu« na mišici?

Pit pride i okrete ruku tako da je svetlost lampe sasvim osvetljavala znak specijalnih jedinica.

— Vijetnam 1968, zar ne? — konstatova Šad. — Bio sam i ja tamo, ali godinu dana pre. U redu, vojniče, mogao bih da te iskoristim. Ima samo jedna sitnica. Ja ljude primam samo jednom i niko me nije napustio. Imaćeš sve osim prava da odeš kad ti dosadi. Jasno?

Pit razmisli nekoliko trenutaka, a zatim potvrdno klimnu glavom.

— Ja nemam ni gde ni kome da pođem, pa, prema tome, nema ni razloga da mislim o odlasku. Takvi momci kao vi uvek su bili moja jedina porodica. Možda bih ostao u vojsci zauvek da nije...

Ućutao je. Šad je poštovao njegovu volju i samo mu pokazao da je voljno. Tom ga izvede iz sobe i pokaza mu gde da se smesti. Pit se dobro čuvao da pita ima li trenutno posla i, ako ima šta, treba da se radi.

Tako je prošao ostatak dana, a zatim i čitava noć.

Sledećeg jutra Pit, kao svaki dobar vojnik, upita Šada za dozvolu da telefonira. Ovaj mu pokaza telefon koji je stajao na samom prozoru i htjede da se udalji.

— Nije potrebno, poručniče... Ovo je samo jedna prolazna veza... Želim da je okončam. Brzo ću — zaustavi ga Pit i počeo da okreće brojeve. Međugradska... ne brini, platiću — dobaci, jer je bio siguran da Šad broji koliko je brojeva okrenuo.

Kad je telefon na drugom kraju zazvonio i kad je čuo poznati glas devojke koju je voleo kao rođenu sestru, on reče.

— Halo, devojčice. Ja sam, Pit. Znam, besna si što sam otišao tek tako... Ne, nije važno gde sam sada. Slušaj, sa tobom je bilo divno. Pozdravi brata i ne ljutite se na mene. Samo da ti kažem da sam našao ono za čim sam tragao... poslednjih godina. Nemoj da me zaboraviš... ja tebe neću.

Spusti slušalicu, zviznu otegnuto i namignu poručniku.

— Vojniče, to je zaista bilo kratko i efikasno — pohvali ga Šad, a zatim se zagleda u mapu koju je držao na stolu.



Sutradan je u usamljenu kuću stigao i ostatak »Voda smrti«. Sada ih je na okupu pod komandom eks-poručnika Šada Perkinsa bilo ukupno dvadeset dvojica. Svi su bili iskusni borci, usamljenici spremni da na svaki mig Šada Perkinsa krenu u vatru i u vodu. Ništa nisu pitali, govorili su veoma malo. Tek bi se povremeno našalili. O poslu ni reč.

Tabasko Pit oseti divljenje prema tim Lobosima. Nekoliko puta u toku dana mislio je o tome kako bi i sam najverovatnije završio u ovakvoj nekoj družini da nije sreo Leslija.

Sećanje na prijatelja nateralo ga da razmsili o tome dokle je Lesli stigao sa svojim istraživanjem, da li je uspeo da otkrije trag...

Momci iz Voda su ga brzo prihvatili. Čak su im se svideli i njegove šale, priče o lutanju obalom.

Pa i pored svega toga znao je da će kad-tad, najverovatnije uskoro, morati da se sukobi sa ovim momcima i to ga u neku ruku žalosti.

Negde oko podneva Šad Perkins, obučen u džins i kratku kožnu jaknu, pozva Toma i nešto mu tihim glasom naredi.

Odmah posle toga seo je u bezlični stari »ševrolet« i nekud odjurio.

Vratio se tek posle dva dana. Nikome ništa nije govorio i sve je izgledalo sve kao onog dana kad je otišao. Osim jednog detalja: sa sobom je donio kožnu torbu srednje veličine i nije je ispuštao iz ruku sve dok nije stigao u svoju sobu.

Taj detalj nije promakao Tabasko Pitu. Plavokosi momak odluči da svakako sazna o čemu se radi.

Prilika mu se pružila iste večeri. Šad je pozvao društvo na večeru i piće u grad, a jednog ridokosog momka ostavio da čuva trenutno skrovište. Pit se ponudi da pravi društvo momku pravdajući se time da nije baš u najboljoj formi. Šad mu odobri ostanak i sa ostalima ode u grad. Usput, ipak, tiho, upita Toma Geršvina šta je sa novim momkom.

— Ma, momak je u redu. I juče je bio nešto odsutan, kao da ga nešto muči. Ali, verujem O. K. Ako se pokaže drukčije — ja sam ga doveo i ja ću ga likvidirati — reče Tom.

Šad zadovoljno klimnu glavom i put nastaviše u tišini.

Za to vreme onaj ridokosi i Tabasko Pit sedeli su na tremu kuće i ćutke pušili. Onda Pit reče:

— Pošto sam nov, reci mi kako se stražari, na smenu ili da podelimo teren.

Momak se prvo nasmeja, ali onda reče.

— Bolje da podelimo teren. Evo, ja ću da motrim na ulicu, dvorište i prizemlje, a ti na ostalo.

— Važi, idem da obidem sprat, a potom ću da se smestim gore, na krovu.

Tako je i bilo. Jedina muka je bila ta što je soba poručnika Perkinsa bila u prizemlju i to sa zadnje strane kuće.

— Pošto se družim sa ninđom ovolike godine valjda sam nešto naučio — promrsi Pit kroz zube i krenu na stražarsko mesto.

Pomno je pratio momka koji je prvo nekoliko puta obišao senovite delove dvorišta, a onda, kada mu je to dosadilo, zauzeo mesto ispred glavnih vrata, seo i zapalio cigaretu. Pit mu se javi tihim glasom i istog trena šmugnu na drugu stranu. Brzo, koristeći oluk i izbočine na drvenoj građi od koje je kuća bila napravljena, stiže do prozora poručnikove sobe. Dobro je osmotrio unutrašnji deo i zahvaljujući tome ugledao komadić selotejpa koji je bio jednim krajem zaljubljen za staklo a drugim za drveni okvir. Nezvani gost je

tako morao da ostavi traga svo je posete.

Za nepun minut Pit je bio u sobi. Kožnu torbu ugledao je na prvi pogled. Stajala je na poručnikovom krevetu. Tru deći se da je gotovo uopšte ne pomeri Pit uskoro otkri njenu sadržinu.

Kokain! Bilo ga je otprilike pet kilograma. Bio je spakovan u plastične vrećice od po dvesta grama.

Tabasko Pit ostavi sve kako je bilo i priđe prozoru. Zalepi selotejp na isto mesto, a zatim izađe kroz vrata.

Pet minuta kasnije, koristeći sporedne stepenice, ponovo stiže na krov. Pozva stražara i uveri se da je momak na istom mestu. Sve je izveo na najbolji mogući način.

Toliko kokaina vredelo je čitavo bogatstvo. Kome li je bilo namenjeno? Ulici svako ne. Ovo su bili ratnici, a ne dileri narkotika. Ako je droga bila namenjena akciji... onda...

Pit je brzo sabrao dva i dva. Onaj glavoseča koga je Leslie sredio bio je marinac-specijalac. U tri baze stradali su nedužni vojnici. Ova grupa ovde trenutno radi za nekoga ko želi da se sveti, seti se on Džininih reči. Dakle?

Lesli što pre mora da sazna šta je otkrio. Samo, kako da

mu javi. Da li je ninda već primio poruku od Sumiko? Hoće li odmah krenuti ovamo? Da li je ostavio dovoljno jasnu poruku?

Sva ta pitanja nagomilaše se odjednom i Tabasko samo huknu.

*
* * *

Treća poseta kapetana Unutrašnjih poslova Dženkinsa — Leslija Eldridža, ovog puta bazi specijalaca, bila je kraća od prve dve. Naime, za manje od tri sata Lesli je naleteo na trag, ali se glavni svedok toliko uplašio da je samom sebi presudio.

Intendant brigade specijalaca, Sem Ozbron, živeo je u pravom paklu posle razgovora sa generalom Dikonom, pogotovu kad je svojim očima video kakvo dejstvo je imala ona prokleta droga. Sada, kad je stigao ovaj kapetan Dženkins sa onim svojim ledenim očima, intendant je shvatio da je stigao na kraj puta. Pošao je u magacin i jednim hicem kroz usta samom sebi razneo glavu.

Dok se komandant baze čudio — Lesli se samo zahvali na pomoći i napusti bazu. Sada je vozio prema najbližem aerodromu. Na sreću, stigao je na vreme i prosto uskočio u

avion koji je bio spreman da uzleti.

Sumiko je vrisnula od sreće kad se Leslie pojavio na pragu njihove kuće. Ali, čim je prošlo prvo oduševljenje, devojka se seti Pita i njegove poruke. Uključi automat i Leslie odsluša poruku.

— Bravo dečko, bravo — reče Leslie tiho, a onda, pošto s ljubavlju pomilova Sumiko po kosi, reče da mora odmah na put.

— Ali... pa tek si došao. Umoran si...

Leslie joj zatvori usta poljupcem, a onda požuri u kupatilo. Pola sata kasnije izgledao je kao da se odmarao čitavu noć.

Sumiko mu pruži putnu torbu, uz nju i jednu duguljastu torbu od nepromoćivog, svilenog platna.

Leslie bez reči uskoči u »forda« i ponovo se odveze prema areodromu sa kojeg je došao pre kratkog vremena.

Ovog puta našao je mesto u delu za nepušače i odmah je utonuo u okrepljujući san. Do Lareda će, kako je stjuardesa saopštila, leteti oko dva sata — taman dovoljno da se odmori.

To što nije znao gde se Pit i »ono za čim je tragao« nalaze, nije ga mnogo zabrinjavalo. Nekako će već uspeti da ih

pronađe. Ako, pak, družina krene dalje, znao je da će Tabasko Pit naći načina da se javi Sumiko — i veza će opet biti uspostavljena.

U Laredu ga dočeka prijatan, sunčan dan. Čim je napustio taksi u centru grada, on krete lagano tražeći gde da se smesti. Tako ugleda i jednu tablu koja svojim natpisom privuče njegovu pažnju. Na njoj je, naime, pisalo: »Nekretnine, iznajmljivanje kuća, poslovnog prostora...«. Leslie bez dvoumljenja uđe u omanju kancelariju. Primi ga sekretarica izbledele kose, sa naočarima velike dioptrije. Imala je neprijatan, kreštav glas.

— Interesuje me kuća u mirnom delu grada, organizujem...

Sekretarica ga neućtivo prekide.

— Mi ne radimo sa nekretninama na periferiji. Naš je centar i novogradnja. To što vas interesuje možete da potražite u zapadnom predgrađu — odbrusi i ode u drugu prostoriju.

— Zapadno predgrađe — reče vozaču.

— Neki određeni deo, ser, ili bilo koji?

— Iskreno da vam kažem, ni sam ne znam. Negde gde mogu da se raspitam o iznaj-

mljivanju neke kućice u mirnom kraju.

— Imate sreće, moj rođak drži firmu koja se bavi tim poslom, a nalazi se u zapadnom predgrađu.

— Jednu takvu iznajmio sam pre neki dan nekim poslovnim ljudima, ali naći ćemo nešto slično — obavesti ga malo kasnije taksistin rođak trljajući zadovoljno ruke.

— Možda su to baš moji poslovni prijatelji. Molio bih vas da mi date adresu — zaustavi ga Lesli.

Čovek izgubi nadahnuće shvativši da od posla verovatno nema ništa i Lesli požuri da iz džepa izvadi nekoliko novčanica.

— Evo, adresa je ovde, a imam i telefon — dobaci čovek i, pre nego što je Lesli uspeo bilo šta da kaže, počeo da okreće brojeve.

Očigledno da se niko nije javljao na telefon, jer vlasnik počeo da se premešta s noge na nogu.

— Čudno, nema nikog.

— Nije važno. Imam adresu, a oni su možda nekud izašli. Vi mi u međuvremenu nađite nešto slično, jer možda to nisu oni koje ja tražim — uteši ga Lesli i baci na pult dve stakle dolara.

Taksista, koji ga je sve vreme čekao, pokaza mu traženu

kuću još izdaleka. Lesli ga odmah zaustavi, isplati i otpusti. Uđe potom u mali restora nekoliko metara dalje i počeo da osmatra kuću. Činilo se da u njoj više nikoga nema.

U brzini, vlasnik firme je zaboravio da proveri do kada je važio najam. Da je pogledao, znao bi da je najamnina istekla baš tog jutra.

A, žitelji kuće, »Vod smrti« poručnika Perkinsa je prošle noći napustila i kuću, i Laredo.

Lesli nađe sobu u obližnjem hotelu i odmah zatraži od telefonistkinje da mu da broj u San Francisku.

— Devojčice, ja sam. Da... da. Evo ti broja hotela u kome se nalazim... da pod pravim imenom. Pit se nije javio? U redu, čim se javi obavesti me. A, sad mi reci nešto lepo...

Nekoliko minuta dvoje večito zaljubljenih izmenjivalo je nežnosti. Lesli najzad prekide i ponovo se posveti odmaranju. Kada se dobro odmorio pokušao telepatiskim putem, koristeći sve tajne kobudere i svu svoju mentalnu snagu, da dopre do Tabasko Pita. Jednog trenutka osetio je neodređene vibracije, ali nedovoljno jasne i jake. Zato odustade i prepusti se snu.



Tabasko Pit je sa Tomom Geršvinom i još šestoricom ljuđi sedeo na udobnim sedištimā ovećeg »ćiroki-džipa« nove karoserije i zatamnjjenih stakala na prozorima. Jedino što je znao o predstojećem poslu to je da idu negde na granicu Arizone i Novog Meksika. Vozili su ćitavu noć i tek kada je, narednog jutra, rumenilo tek roćdenih sunćevih zraka obasjalo okolinu, Tom skrete sa glavnog puta i krete vijugavim zemljanim putem prema nekakvoj udolini.

»Ćiroki« se zaustavi uz blago škripanje guma po šljunku i u oblaku prašine. Pit izade i začudi se kad shvati da ostala tri vozila nisu tu.

— Hej, Tome, gde su ostali momci? — upita dok je pokušavao da se istegli i »probudi« ukoćene mišiće.

— Ne brini, i oni su negde stali. Vreme je da se »ispraznimo« i zatim okrepimo — uzvratī Tom i krenu sa ostalim ratnicima.

Posle obilnog dorućka i kvalitetne kafe, Tom naredi pokret. Platīo je za sve i prvi krenuo. Još dok su dorućkovali Pit je pogledom tražio telefon. Sada je znao da se aparat na-

lazi u najdaljem uglu restorana.

Već su posedali u kola kad Pit povika.

— Hej, Tome daj mi samo minut. Mora da sam ozebao... a zaboravio sam da još nešto uzmem. Eto me za minut — reće dok je iskakao iz vozila.

Još s vrata narući karton piva, kutiju gume za žvakanje i požuri ka telefonu.

Jedva je uspeo da dobije vezu.

— Sumiko... Pit... slušaj dobro: idem negde na granicu Arizone i Novog Meksika... To je sve što znam. ON će valjda uspeti da zaključī kuda ćemo. Ako uspem, javiću se još jednom — reće i ne saćekavši da devojka bilo šta każe, spusti slušalicu.

Kad je naćinio dva koraka ugleda nećiju senku na ulaznim vratima. Brže dohvati zip na šlicu i tobože poće da ga povlaći naviše.

— Uhhhh, ovo je baš bilo na vreme. Evo me, momci, ne brinite! — povika prema senci na vratima.

U letu baci nekoliko novćanica na tezgū, dohvati smeđu kesu sa kupljenim stvarima i potrća prema vozilu. Nije mu promaklo kako onaj momak koji je krenuo za njim odmahuje rukom u pravcu Toma Geršvi-

na dajući mu tako na znanje da je sve u redu.

Momci se obradovali pivu i žvakama i put se nastavi u dobron raspoloženju.

Uskoro su se vozili pravom pustinjom. Isprva velike stene najrazličitijih oblika i visina počele da se proređuju nestajući prema horizontu, a umesto njih zemljište se pretvori u hrpe razbacanog kamenja i nepregledne količine sitnog kamenja i peska.

Jedino rastinje bili su kaktusi među kojima se isticao »saguaro« kaktus svojom visinom.

Put je bio prav kao strela i gubio se u sve vrelijoj izmaglici.

— Hej, Tome, da te malo zamenu — ponudi se Pit.

Ovaj klimnu glavom i Pit se progura do prednjeg sedišta. Nisu se ni zaustavili ni kočili. Drum je bio prav, a ni Tom ni Pit nisu »juče« počeli da voze. Tom zapali cigaretu, a Pit strpa u usta tri žvake odjednom.

— Nisi me pitao gde idemo — reče Tom iznenada ali tiho, tako da niko iza njih nije čuo.

— Zašto? Pa gde idete vi, idem i ja. Svejedno je gde ćemo.

Toma ovaj odgovor zadovolji i on počeo da govori.

— Ni sam ne znam detalje, ali »stari« je, izgleda, angažovao

Šada, odnosno nas, da izvedemo baš jebenu akciju. Čuo sam da se radi o silosima u nekoj bazi na granici. Čoveče, to će stvarno da bude nešto. Znaš one jurnjave dole po Nikaragvi... Salvadoru ili Venecueli... pa to ti je bilo sranje. Oni kao bajagi gerilci... ma to su ti, brajko moj, obični buvoseri. Ništa ne znaju o ratovanju. Ginu k'o muve. Ovo će da bude nešto...

Tom ućuta, a Pit se nije usuđivao da odmah nešto kaže.

— Šta je, nisi baš impresioniran?

Pit pogleda momka kraj sebe, a onda se osmehnu.

— Kako da nisam, čoveče? Zamisli rakete! Zvezdani rat!

— Samo se ti zezaj. Ja predošćam nešto veliko... jedno strašno »BUUUM«!

Pit ponovo ućuta, ali posle nekog vremena tiho upita.

— Tome, taj naš poslodavac... sigurno ima veliku lovu kad hoće da zagriže u... silose, ha?

— Ko? »Stari«? Ma ti me zezaj! General ima svoje planove, a što se para tiče siguran sam da ćemo lepo da zaradimo. Sad dosta. Povedi računa o drumu — reče i pogleda na brojčanik sa kilometražom. — Pazi, kad pređeš novih sto milja, probudi me — i ne moj da mi izigravaš Senu, ovde je policija mnogo nezgodna.

Tabasko Pit samo klimnu glavom i čvršće uhvati volan.

Saznanje da akcija ima neke veze sa silosima skrivenim ispod zemlje naglo mu je podigla adrenalin.

Bože moj, šta ako nije reč samo o uništenju silosa?

Šta ako je taj »stari«, taj general, odlučio da nekako okrene rakete...

Pit se uplaši sopstvenih misli.

»Ma, ko bi bio toliko lud?«, pomisli.

Pa, ipak, nikako nije mogao da se otrgne mislima da će nji hova akcija, ako je neko ne zaustavi, negde da napravi pakao. Već je video rakete kako niču iz podzemnih skloništa, kako uz tutnjavu, dim i plamen kreću lenjo put neba; kako dobijaju na ubrzanju i visini i nestaju put nekog naseља... put neke druge države.

Pit otrese glavom kao da će tako uspeti da istera ove vize je pakla iz sopstvene glave.

— Hej, dodajte mi jedno pivo ako ne mislite da vas odvezem do prve bandere — obrati se momcima iza svojih leđa kako bi prekinuo moru u koju je uleteo.

Neko mu gurnu pivo preko ramena i on u jednom dahu isprazni limenku.

Lesli... Lesli mora da ga nađe... On sam mora da javi

gde se nalazi. Napad na silose mora da se spreči... M O R A!!!

Sto milja na brojčaniku prošlo je relativno brzo. On uspori i gurnu Toma laktom.

— Znači, stigli smo? — reče ovaj i brzo pogleda po okolini. — Pazi da ne promašimo, put skreće pod pravim uglom sa leve strane puta... eno, onde — pokaza rukom.

Pit proverio da li ih neko prati, pa kad shvati da je drum čist naglo smota volan na levu stranu. »Čiroki« poskoči i naglo skrete na sporedan put.

— Dobro je. Stani ispod one velike stene — pokaza mu Tom povisoku gromadu kojih pedesetak-stotinu metara niže od drumu.

Čim su se zaustavili, momci napustiše vozilo. Tom baci pogled na sat.

— Sad će i ostali. Najkasnije za dvadesetak minuta. Mora da si vozio oštro — upita Tabasko Pita.

— Samo do dozvoljene granice — sleže Pit ramenima.

— Dajte i meni neko pivo, pa da uništimo dokaze. Znaate da poručnik ne voli kad se piće pred akciju — zatraži Tom piće i uskoro poslednje limenke nestadoše ispod hrpe kamena.

Kao da je gledao u neku čarobnu kuglu Tom je pogodio kada će se pojaviti ostali.

Poručnik Šad brzo proveri u kakvom mu je stanju ekipa, a onda pozva Toma da pogledaju mapu.



Posada silosa broj II, jednog od deset raketnih postrojenja, na samoj granici Saveznih Država Arizone i Novog Meksika, daleko u pustinji, upravo je obavila večernju smenu kada je stražar sa kapije javio da je u iznenadnu kontrolu došao jedan kapetan iz Pentagona. Dežurni oficir nije bio oduševljen, tim pre što mu niko nije najavio bilo kakvu posetu. Ipak, kad se lift sa površine zemlje spustio do njegovog nivoa, odnosno pet spratova pod zemljom, on popravi bluzu, na mestu šapku i pođe da dočeka nezvanog gosta.

Lesli Eldridž odlučio je da još jednom iskoristi legitimaciju koju je dobio od pukovnika Skofilda. Nepogrešiv instinkt ninde proradio je istog tre na kad je od Sumiko čuo poslednju vest koju je Pit poslao. Doleteo je vojnim helikopterom sa obližnjeg, bezimenog aerodroma. Još nije imao određen plan, ali želeo je na neki način da spreči »Vod smrti« u njegovim namerama.

Za silos broj II odlučio se

iz prostog razloga što je on bio najprimamljiviji za napad. Malo po stranni, a uz to i najbliži mestu na kome je, leteći helikopterom, ugledao tri vozila koja su neki ljudi upravo zatrpavali granjem i maskirnim mrežama.

— Kapetane, naredite pun stepen spremnosti i opreznosti. Isto naređenje prenesite i ostalim posadama u bazi. Uzbuna traje dok vam ne kažem da je kraj.

Kapetan Vilijams se zaprepasti.

— Manevri? Vežba? Opasnost? — reče na kraju pošto je Lesli na prva dva pitanja odrečno odmahnuo glavom. — Ali, ko do đavola? Ko?

— To za sada ni mi ne znamo. Izdajte potrebna naređenja. Recite mi da li je onaj lift kojim sam došao jedini?

— Zvanično jeste. Postoji još jedan pomoćni, ali u njega može da stane samo jedan čovek. On služi za servisera ili čoveka koji održava postrojenja.

— U redu. Preduzmite sve korake predviđene procedurom!

— Izvinite, kapetane, da li to znači da ključeve lansera treba da predam vama?

— Ne. Vi ste ovde zaduženi za to. Ja ću da pomognem na svoj način. Ionako ne verujem

da će do napada doći pre mraka.

Međutim, Leslie se prevario. Šad Perkins je mahom uspevaao u svojim akcijama baš zato što je povlačio poteze koje niko nije očekivao. Tako je učinio i ovog puta.

Dva vozila je sakrio, a sa trećeg skinuo karoseriju. Uz pomoć samolepivih traka začas ga je išarao pustinjском kamuflažom sa istim šarama kakve su bile na uniformi koju je navukao i on i petorica njegovih ljudi. Pred sam pokret on izvadi jedan paketić kokaina i ubaci ga u nekoliko posuda sa hranom i pićem. Onda su krenuli. Pit je na sve načine insistirao da krene, ali, mu Šad reče da on nastupa pod komandom Toma Geršvina sa rezervnom grupom tačno u deset časova.

Čim su došli blizu kapije baze osvetli ih svetlost snažnih reflektora. Šad zaustavi vozilo na pristojnom rastojanju i identifikova se. Za svaki slučaj dobaci:

— Ako šifra nije u redu, onda ja svakako nisam kriv. Pre polaska dali su mi ovu koju sam rekao.

— Šifra je promenjena pre jednog sata. Stara je u redu. Javiću pretpostavljenom — bio je kratak stražar.

Šad samo pozdravi i siđe iz

vozila. Smestio se sa strane i neprimetno uzeo dogled sa infracrvenim zracima, podešen za noćno osmatranje. Ono što je uskoro video nije ga oduševilo.

— Momci, ovde je nešto izmenjeno — saopšti tihim glasom svojim pratiocima. — Ovi nekog očekuju. Mitrалjesko gnezdo je levo od kapije, a desno, kod vodotoranja, vidim još jedan mitraljez. Tamo kod baraka muva se nekoliko vojnika pod punom opremom. Budite spremni na sve.

Bez reči, ratnici »Voda smrti« pričvrstiše prigušivače na cevi automatskih pušaka i pomogoše jedan drugom da što bolje pričvrste pancir prsluke.

Čim je čuo da su ispred kapije neki vojnici, Leslie krete ka liftu koji je služao za opravke. Čim je skrenuo iza prvog ugla, začas skide uniformu i obuču. Za tren oka niz hodnik više nije išao kapetan Dženkins, već silueta u crnom kostimu.

Ninđa se priljubi uz sam zid u senci čekajući da lift stigne, a potom brzo stisnu dugme za »gore«.

Mrak je već prekrivao dvorište i ninđa lako stiže do zida barake. Lepo je video trojicu vojnika kako hvataju zaklon i nišane napred prema kapiji. Šmugnu pored njih i ubrzo stiže do kapije. Dežurni još

nije stigao, što je nindī dalo vremena da krene dalje. Kao velika zmija, ratnik noći dopuzao je do ispod vozila u koje su Šad i njegovi čekali na dalji tok događaja.

— Poručniče? šta ako nas ne puste? Hoćemo li...?

Iako je pitanje ostalo nedorečeno, Šad odgovori.

— Moraćemo. General ne priznaje nikakve prepreke. Mislim da ćemo lako savladati one u dvorištu. Iskoristićemo šemu »grom«. Javi našima da polako krenu i neka čekaju na moj signal — dodade Šad.

Ninda je jasno čuo isključivanje voki-tokija i poruku koju je momak iz vozila slao ostatku voda.

Posle kraće pauze poručnik Šad se ponovo oglasi.

— Mislim da prvobitni plan tihog ulaska i drogiranja posade otpada. Idemo na naš način. Spremite tromblone — naredi.

Tog momenta dežurni kapetan se pojavi na kapiji. Šad se odazva i krete ka njemu. Brzo je objasnio kako je dobio naređenje da se nađe pri ruci ovde u bazi, a zbog čega nema pojma. Pružio je čak i svoje papire. Kapetan je bio u nedoumici. Prvo onaj oficir iz Unutrašnje bezbednosti u Pentagonu, sad ovaj poručnik sa svojim ljudima. Hitro je razmišljao kako da postupi. Onaj

oficir ga je opomenuo: krajnji oprez i maksimalna uzbuna.

— Poručniče, bojim se da ne mogu da vas pustim. Vratite se u svoju komandu i recite im da nisam dozvolio vaš ulazak. Voljno! — konačno odluči dežurni kapetan i ode.

Šad Perkins je nekoliko trenutaka stajao kao da se predomišlja, pa se vrati do vozila.

— Krećemo — reče, a potom dodade. — Kapetana postavite meni.

Čim je prvi tromblon poleteo ka jednom od mitraljeza, ninda se čvrsto uhvati za zadnji branik vozila. Znao je da će posle drugog tromblona vozilo jurnuti na kapiju.

Oba mitraljeska gnezda bila su precizno pogodena pre nego što su mitraljesci uspeli da ispale i jedan metak. Šad isprazni svoj automat na trojicu vojnika na kapiji, a ostali otvoriše vatru na skrivene vojnike koje su, zahvaljujući specijalnim termonaočarima, lako uočavali. Čim se vozilo zaustavilo, Šad iskoči i potrča prema vratima kroz koja je pre nešto više od jednog minuta nestao dežurni kapetan.

Ovaj je čuo dve detonacije i pojurio ka liftu kako bi što pre blokirao prodor u srce silosa, u sobu u kojoj se nalazila komandna tabla za lansiranje. Učinio je to u poslednji čas.

Ninda je već stajao levo od ulaza zavukavši se pored oluka.

— Naredi našima da daju gas! Potrebni su mi odmah! — naredi momku koji je bio zadužen za vezu. Drugog ratnika pozva i naredi mu da minira vrata.

Samo minut kasnije priguše na detonacija najavi da je prolaz slobodan. Sada je trebalo da krenu u naporno spuštanje niz najlon konopce i to čitavih četrdeset metara. Šad je kao i obično krenuo prvi. Jedan za drugim momci požuriše za vođom. Poslednjoj dvojici to nije uspelo. Jedan za drugim pali su prerezanih vratova sa pitanjem na usnama — 'ta se desilo?

Ninda odjuri do zadnjeg kraja zgrade i uskoči u mali lift. Stigao je otprilike na pola puta kad lift iznenada stade.

Dežurni kapetan zaista je znao svoj posao. Odmah je blokirao i poslednju mogućnost da mu neko upadne u tako važne prostorije kakve je on čuvao.

Sa nekoliko udaraca katanom ninda probi limeni pod a potom uz pomoć vakizašija na čini otvor dovoljno širok da se kroz njega provuče. Kožne rukavice sa klincima, koji su služili i za borbu i za penjanje uz gotovo glatke površine, za-

čas se nadoše na snažnim šakama. Bez promišljanja neustrašivi ratnik noći počeo da se spušta kroz uzani prolaz koristeći se i nogama i rukama. Kada se našao na dva-tri metra iznad dna, ninda skoči. Za trenutak zastade i kad oseti s koje strane struji vazduh pođe na tu stranu.

Uskoro zastade. Pred njim su se nalazili postolja i motori dve velike rakete. Tuda je prolaz bio nemoguć i ninda požuri istim putem kojim je došao. Začas se pope do visine izlaznih vrata lifta i jednostavno ih provali kao što je to učinio i sa liftom.

U hodniku je vladala vidna uznemirenost. Iako obučeni i spremni na sve vojnici, još nisu mogli da poveruju da se neko usudio da napadne bazu. Najčešće reči koje su dopirale do ninde bile su: »Teroristi«, »Arapci«... .

Vešto kao tigar koji se probija kroz šipražje, izbegavajući oštre oči pasa tragača, ninda je klizio hodnikom. Žurio je prema mestu na kome su se nalazila vrata glavnog lifta. Ta da začu glas dežurnog kapetana.

— Podignite lift dva sprata uvis i ukočite ga! Radisto, šalji poruku ostalim silosima... crvena uzbuna... crvena uzbuna...

na. Neka čekaju dalja obaveštenja.

Lesli još jednom morade da prizna da ovaj momak zna svoj posao.

Ali, znao ga je i Šad. Stigavši tri sprata od površine on pokaza svojim ljudima da provala vrata i da izađu iz otvora za lift. Nije se osvrtao da vidi jesu li svi tu. Naučio ih je da kad jednom dobiju naređenje učine sve da ga izvrše, a da pri tom postupaju po nahođenju ako ne mogu da idu u grupi. Tako nije ni primetio da ima dvojicu ljudi manje. Tako njih četvorica nastaviše put. Na spratu na koji su izbili bile su kancelarije i radionica. Dvojica vojnika koji su se tu zadržali padoše pokošeni hicima iz automata, a nisu uspjeli ni da pitaju »ko je«. U jednoj od kancelarija Šad otkri uzana vrata i iste takve stepenice koje su vodile nadole. Opet prvi krete niz metalne stepenice držeći u jednoj ruci automat, a u drugoj bombu.

Za to vreme Tom Geršvin sa Pitom i ostalim momcima upravo je prolazio kroz kapiju. Na sve strane osećao se miris baruta i nagorelog ljudskog mesa.

— Morali su na silu — konstatova Tom i krete prema zgradi. Odmah je prepoznao uniforme dvojice svojih ljudi kao

što je još izdaleka znao da su mrtvi.

— Hej, Tome, naši su... preklani! — raportira.

Tom samo proguta knedlu i naredi da počnu da se spuštaju.

— Pite, pozva on Tabaska kada su ostala samo još njih dvojica. — Obrati pažnju, sve mi se čini da naše momke nije sredio neko iz posade. Vojnici, bar ne raketaši, ne koriste nož, a još manje umeju jednim potezom da skoro odseku nekome glavu. Dobro otvori oči.

Tog trenu Pit gotovo vrisnu od radosti.

»ON je tu. Da, samo on zna tako da barata nožem. Sigurno je dobio poruku i na samo njemu znani način uspeo da zaključa gde se nalazim i kakav zadatak ima ova grupa«.

— Ne brini, Tome, taj momak je moja briga — dodade glasno.

Za to vreme ninda je čekao u delu hodnika koji se nalazio desno od lifta. Katanom je razbio dve neonske cevi i sada je taj deo hodnika bio gotovo sasvim u mraku.

Izenada, haragei ga opomenu.

Brzo se okrenuo i usredsredio na mrak iza svojih leđa. Nije bilo sumnje: sa te strane dolazi neko. Dolazi opasnost.

Ninđa brzinom munje pojuri kroz kratki hodnik i zaustavi se tek pred metalnim zidom.

Sekund kasnije nevidljiva vrata se pomeriše i na njihovom otvoru pojavi se prvo cev automatske puške, a potom i snažna ruka ratnika. Šad brzo proviri, pa se povuče. Učinio je to još jednom i zaključio da je put slobodan. Dade rukom znak svojim da ga slede i brzo krete napred.

Ninđa bešumno izvadi iz pojas dva šurikena. Dva snažna zamaha i dvojica ljudi koji su poslednji izašli popadaše bez glasa pokušavajući u samrtnom ropcu da izvade podmuklo oružje koje im se zarilo odmah ispod potiljka.

Vojnik koji je pratio Šada okrete se ne shvatajući zašto su ona dvojica pala, pa zastade da ih sačeka. Htede da to saopšti i poručniku, ali Šad je već zamakao za ugao.

— Hej... šta se dogodilo? Ustajte! — reče tiho.

I zaista, jedna senka izdiže se sa poda. Samo, to nije bio nijedan od njegovih ortaka. Bila je to neka silueta... sva u crnom. Ličila je na čoveka, ali bez lica.

— Pa ti nisi... — zamuca ratnik i naglo podiže automat. Istog trenu oseti kako vlakna njegovog pancir prsluka prosto ječe pod ostrim sečivom

dok je nevidljiva oštrica išla nagore. U magnovenju ninđa načini isti potez nadole i čovek shvati da gleda u sopstvena creva. Puška mu naglo oteža i on je ispusti dok se lagano rušio uza zid.

Ninđa je već krenuo dalje.

Poručnik Šad Perkins je bez broj puta dokazao da je rođeni ratnik, a iskustvo prikupljeno tokom godina i mnogih okršaja pretvorio ga je u idealnu mašinu za ubijanje. Mašinu koja je, uz to, znala da misli. I to brzo i precizno.

Nekoliko puta automat u njegovim rukama se oglasi gaseci svaki put po jedan život. Kroz dim baruta uspeo je da vidi kako onaj kapetan koji ga nije pustio u bazu zamiče iza jednih vrata.

On krete ravno na tu stranu kad nekih petnaestak metara dalje spazi grupu vojnika koja pokušava da se zakloni i zapuca u njegovom pravcu. Šad brzo izvadi osigurač iz bombe, sačeka tri sekunde, a onda snažno hitnu paklenu napravu. Bomba je eksplodirala u onom trenu kad je uletela među vojnike. Jauci i samrtni krici posvedočiše da je poručnik nepogrešiv.

Prišao je vratima bez kvake i brave.

— Elektronika? U redu — kao da razgovara sam sa so-

bom, pa pozva jednog od svojih.

Kad mu se niko ne odazva, on se trže. Baci kratak pogled iza leđa. Nigde nikog. Nešto se nije slagalo. Nije čuo pucnjavu ni detonaciju. Kako je, onda, moguće da njegovih ljudi nema? Vremena za razmišljanje, međutim, nije bilo. Akcija je u toku i mora se okončati. Zato brzo skide sa kaiša na grudima tri preostale granate. Poređa ih u podnožje vrata i jednu aktivira. Odjurio je do pobijenih vojnika i zavukao se među njihova tela.

Ninđa je dotrčao do kraja hodnika i upravo kad je hteo da se sjuri prema Šadu, snažan haragei ga ukopa u mestu. Istog trenutka kad je odjeknula eksplozija on se baci nazad u mrak i tako izbeže pravi roj gelera koji su doleteli u njegovom pravcu.

Kada je sledeći put provirio ugleda Šada kako kroz načinjeni otvor puca u ljude u prostoriji. Brzo se pridžie i pojuri prema vratima. Stigavši do njih shvati da ih eksplozija nije sasvim izvalila i da se napadač jedva provukao kroz načinjeni prolaz.

Moraće i sam istim putem. Već je krenuo kad iznutra odjeknu još nekoliko pucnjeva. Onda se sve umirilo.

Poručnik Šad priđe kapetanu koga je upravo dokusurio i počeo da mu pretražuje džepove. Brzo je našao ono što je tražio.

Jedan ključ čudnog oblika ležao mu je na dlanu. Ipak, znao je da se rakete lansiraju sa dva ključa koji moraju istovremeno da se okrenu, što je ustanovljeno iz bezbednosnih razloga.

Počeo da pretražuje po džepovima ubijenog kapetana dok se konačno nije setio i posegao iza mrtvačevog vrata. Tamo, na lančiću, našao drugi ključ. Stavi oba ključa na određena mesta. Sada mu je ostalo samo da sačeka da se neko iz druge grupe pojavi i da mu pomogne oko koordinata i oko lansiranja raketa sa nuklearnim glavama.

Samo za trenutak okrenuo je leđa vratima i to je bilo dovoljno nindži da uđe u prostoriju.

Šad se ukoči u mestu. Ne, nije ninđa napravio šum, niti je Šad nešto čuo. Bio je to jednostavno instinkt ratnika.

Šad je osetio da je opasnost prisutna. Naglo se okrete i isprazni ostatak šaržera na automatu.

Kuršumi zadobovaše po nahrenim vratima — ali cilja nije bilo ispred njegove cevi.

Ninđa je već bio na drugoj strani. Kratko siktanje čelika skovanog pre više od jednog veka u trenutku dok je katana izletao iz korica trže Šada. Uspeo je samo da se okrene i vidi kako pokret poput munje jednostavno preseca automat u njegovim rukama. Još jedan potez i oštrica katane preseče mu opasač na kome su visili revolver i nož. On se još nije snašao niti je uspeo da vidi onoga ko je to sve učinio, a ninđa je već stajao pred njim skrštenih ruku na grudima.

Šad Perkins se nikada nije uplašio. Bar nije mogao da se seti takvog trenutka. Ovog puta oseti kako mu hladnoća naglo kreće uz kičmu dok mu ledeni znoj kvasi čelo i kosu na potiljku.

Senka u crnom naglo dobi oči. Dve crne provalije koje nisu pokazivale ništa do put u večiti san... i u pakao.

Nekadašnji poručnik US armije nije ništa pitao. Sve je bilo jasno. Ostalo mu je da se pouzda u sve ono što je naučio, isprobao i koristio ne bi li ostao živ bar dok neko od njegovih ljudi ne uđe.

Napao je prvi. Dva vezana udarca nogom u skoku skrenuše pažnju nindži da pred sobom ima momka koji u velikoj meri poznaje borilačke veštine. Dozvolio je poručniku da na-

padne još jednom pre nego što je i sam uzvratio. Pogođen već pri prvom pokušaju parališući udarcem u butinu, Šad klecnu. Imao je osećaj da mu je butna kost pukla, iako nije bilo tako.

Ninđa je čekao.

Između tog čekanja i sledećeg napada dopreše do njihovih ušiju glasovi novopridošlih ratnika »Voda smrti«.

— Tome, ovamo! — viknu Šad i odmah kidisa na ninđu.

Ovaj napad bio je opasniji od svih predašnjih i ninđa morade da se sasvim okrene obračunu.

Pod njegovim naletom Šad odlete u drugi kraj prostorije. Ipak, uspeo je da ostane svestan, pa zato i povika momku koji se upravo provukao kroz otvor na vratima.

— Tome... ključevi! Brzo, još jednog momka! OVOG prepustite meni! — naredi i krene u nov napad.

Tom je oklevao taman toliko koliko je Pitu bilo potrebno da uđe. Odmah je video da je njegov prijatelj tu, ali se uzdrža da to pokaže pred ostalima.

Pođe za Tomom da mu »pomogne« oko lansirane table. Treći ratnik koji je ušao počeo da petlja sa kompjuterom određujući koordinate Pentagona.

Ninđa zadade dva udarca nogama, a zatim strahovitim udarcem gotovo polomi vrat nekadašnjem poručniku. Momak se strese i jedva se podiže s poda.

— Poručniče, pomeri se da ga počistim — povika, Tom, ali ga Šad Perkins samo preseče pogledom.

— Da se nisi usudio. Lansiraj rakete — naredi.

Ninđa izgovori samo jednu reč.

— Pite!

Istog trena Tabasko Pit izvadi ključ iz table i podiže automat.

— Žao mi je, momci. Stvarno ste mi se dopali, ali onaj tamo, pa njega znam već čitavu večnost — reče kao da se pravda.

— Ti... kopile! Ja sam te doveo. Ja ću te i smaknuti! zavrta Tom koga je ovaj preokret sasvim izbacio iz koloseka.

Podiže pušku, ali ga Pit sa nekoliko hitaca pogodi u obe ruke.

— Tome, ne teraj me na najgore! Ovde ionako nemate šanse. Protiv njega nikakve — reče pokazujući na ninđu.

Onaj momak koji je baratao oko kompjutera pokuša da iskoristi trenutak i osu vatru na Pita. Bio je u nezgodnom položaju i zato je promašio. Dok se namestio da bolje nanišani,

Pit okrete cev puške i sa nekoliko hitaca zauvek ga umiri.

Sada je Tom pokušao da iskoristi gužvu, ali vojni kolt snabdeven prigušivačem bio je pretežak za njegove izranavljene ruke. Uspeo je nekako da ga repetira i s teškom mukom počeo da ispravlja cev.

— Tome... nemoj... molim te... T O M E!!!

Poslednju reč Pit proprati dugim rafalom i krikom. Telo Toma Geršvina počeo da se tresse pod udarcima roja kuršuma...

Šad Perkins shvati da mu je najbolji momak mrtav, pa uz krik nabijen besom i željom za ubijanjem krete poslednjom snagom.

Ninđa ga sačeka i jednostavnim aikido zahvatom unutrašnjim delom podlaktice zahvati ga ispod grla i baci na pod. Odmah potom ninđa mu sede na grudi.

Tabasko Pit stade kod samih vrata i osu paljbu na one u hodniku. U međuvremenu, posada silosa se konsolidovala, pa i vojnici počeoše organizovano da napadaju.

— Poručniče, stigao si na kraj puta. Reci pod čijom komandom si izveo akciju. Dužan si da kažeš ime, broj, jedinicu i ime komandanta. Hajde, to je tvoja obaveza, vojni-

će — poče da ponavlja sugestivnim glasom.

Šad zatrepata nekoliko puta. Teško je disao i ninda popusti stisak.

— Hajde, vojniče... to je tvoja dužnost... tvoja dužnost... reci ime... broj... jedinicu...

Nindin glas sve dublje je prodirao u mozak teško povređenog poručnika. Posle dužeg ponavljanja ninda uspe da ga slomi.

— Moje ime... Šad Perkins... serijski broj 001367233... pripadam drugoj brigadi treća četa specijalne jedinice... čin poručnik... komandant major Džes Vilbur...

— Lesli, taj major... poginuo je u Vijetnamu. Znao sam ga lično — javi se Pit koji je slušao ispitivanje.

— Poručniče... ko ti je sada komandant? Seti se... ti si vojnik, a ja sam... tvoj pretpostavljeni... dužan si da raportiraš.

Šad je bio ubeđen da »vidi« ono što mu glas govori. Za to je bio siguran da gleda u čoveka sa epoletama na kojima su se svetlele generalske zvezdice.

— Ser... moj sadašnji komandant... je general Dikon...

Bio je to kraj.

Ninda je saznao ko stoji iza ovog napada, a najverovatnije i iza napada na one baze.

— Lesli, šta ćeš sa njim? — upita Tabasko Pit dok je Šad polako dolazio sebi.

— To će on sam da odluči — uzvрати ninda i pruži poručniku pištolj sa samo jednim metkom.

Šad ga pogleda sa nekom vrstom zahvalnosti.

— Nisam... uspeo... ali reci... svima da sam izgubio od boljeg. Bar umirem onako kako sam želeo.

Lesli i Pit napustiše prostoriju. Ninda je smakao kapuljaču i sada je na gornjem delu kostima nosio zakačenu kartu na ime kapetana Dženkin-sa.

Obračun u hodniku bio je okončan.

Preživeli članovi posade silosa proveravali su među palima ima li živih i pružali su pomoć ranjenima, bez obzira u kojoj su uniformi bili.

Lesli pozva vojnika sa najvišim rangom i kada mu rekoše da je to trenutno potporučnik, on mu naredi:

— Obavestite ostale silose da je napad okončan, a ja ću da javim gde treba. Jasno?

Petnaestak minuta kasnije, pošto su osposobili lift, vojnici iznesoše ubijene i ranjene u dvorište. Ranjene brzo otpre-

miše u ambulantu, a mrtve spakovaše u plastične vreće i poredaše ih pored barake.

U društvu potporučnika i »zarobljenog« Tabasko Pita, kapetan Dženkins lako uspostavi vezu sa Pentagonom. Zatraži da ga hitno spoje sa pukovnikom Skofildom, a kad ađutant poče da vrda pravdajući se kako je to nemoguće jer je pukovnik na važnom sastanku, on dreknu kao pravi oficir:

— Slušaj, kapetane! Ako u roku od dvadeset sekundi ne dobijem pukovnika slobodno razmišljaj o tome šta bi mogao da radiš kao civil. Jasno?!

I zaista posle samo petnaestak sekundi Leslie začu uzbuđeni glas pukovnika Pola Skofilda.

— Momče... ti si! Samo si ti mogao da isprepadaš jadnog Filipsa. Slušam.

— Pukovniče, posao je skoro obavljen. Akcija je osuđena. Stižem kod vas kroz dvadeset četiri sata. Javiću se — reče Leslie i bez pozdrava prekide vezu.

Njegov nastup, pa razgovor sa pukovnikom i to pukovnikom na položaju u Pentagonu, ubi svaku volju potporučnika da ga bilo šta pita i u vezi zarobljenika i u vezi naglog odlaska iz baze.

Nije se usudio čak ni da krene za njim na površinu.

Napolju je bila vedra noć. Hladan pustinjski vetar bio je pravo osveženje posle podzemnih prostorija i vazduha iz ventilacionih cevi.

— Kako putujemo? — upita Pita kad su napustili kapiju na kojoj trenutno nije bilo ni žive duše.

— Vozilom kojim si ti došao, teroristo — uzvрати Leslie i pljesnu prijatelja po leđima.

— Znači, i to si video. I ja svašta pitam. Nego, da požurimo.

— Znam, video sam i njih. U pravu si. Sada nije vreme da kapetan Dženkins skuplja aplauze i pohvale. A ko zna, možda bi me primorali da im ostavim zarobljenike — reče i potrča.

Pit je jedva uspevao da održi korak. Posle stotinak metara nađoše jedno od vozila. Pit sede za volan i »čiroki« uz škripu guma pojuri neravnim putem.

— Hej, ortak, nemoj sada da se polomimo, posle svega onog što smo preturili preko glave, — opomenu ga Leslie.

Na prvoj pumpi, koja je imala i dragstor, kupiše novu odeću i obuću — i obavezni karton piva koje je uglavnom potamnio Pit.

— Sada znaš sve. Hoćeš li da kažeš tvom prijatelju u Pen tagonu za generala Dikona ili...?

Lesli je neko vreme ćutao pre nego što reče.

— Taj general Dikon je bio neko u armiji. Heroj dva rata, cenjeni strateg. Penzionisali su ga naprasno. Ako ga sad prepustimo administraciji... znaš i sam. Bez obzira šta je uradio i šta je hteo da učini, zaslužuje da umre kao ratnik. Slažeš se?

Pit samo sleže ramenima.

*
* *

General Čarls Dikon je uzalud pogledao na telefon na das ci bara. Čitav dan i dobar deo noći očekivao je da mu se javi poručnik Šad.

— Hajde, prokletniče, zazvoni! Šade, momče, nisi me valjda izneverio? Javi se... M O - L I M T E !

Telefon je uporno ćutao.

General dohvati flašu i na teže. Nije je ispuštao iz šake sve dok nije iskapio i poslednjih nekoliko kapi. Uzdahnu teško i svali se u duboku fotelju.

Pre nego što ga je ophrvao san, počeo da ga obuzimaju crne misli.

Nešto je krenulo naopako. Šad se ne javlja. Šad nije uspeo... nije uspeo... nije uspeo.

Pritisnut tim mislima general zaječa kao bolesno dete i sklopča se u fotelju.

Kada se posle ko zna koliko vremena probudio, shvati da nije sam u kući. Htede da skoči i dohvati »kolt 45«, koji je držao pod jastukom na obližnjem kauču, ali ga mirni glas neznanca u senci zadrža.

— Ne vredi, generale. Iona ko ne biste stigli.

— Ko si ti?

— Šad nije uspeo. Silos je ostao pod komandom US armije. Pukovnik Daglas Herd je mrtav. Infarkt. Kapetan Bart i njegova ekipa eliminisani... intendant u bazi specijalaca iz vršio je samoubistvo...

— Ko si ti, do đavola?! — dreknu general osećajući kako naglo nema vazduha.

— Ja sam čovek koji je sve to uradio.

General je pokušavao da razazna crte lica čoveka iz senke. Na žalost, nije uspevao.

— Ti... ti nisi vojnik? Mislim nisi iz armije?

— Ne, nisam pripadnik armije.

— Tako sam i mislio. Današnji vojnici i oficiri sve manje liče na nas veterane... zato su me i oterali oni dupeglavci.

Nisam se uklapao, suviše sam otvoren, grub sam, vređam...

Lesli je ćutao. Na neki način bilo mu je žao starog ratnika, ali ono što je počinio nije moglo ničim da se opravda.

— Dakle nisi NJIHOV. To je utešno. Da li te je neko unajmio da me pronađeš i središ?

— Možda, ali ni to nije bitno. Kad-tad bih vas i sam našao.

Čovek u senci ustade. General se zagleda u atletski građenu figuru, a nešto kasnije i u otvoreno lice i kao čelik plave oči.

Bio je to momak po njegovom ukusu.

— Bio bi pravi ratnik... pod mojom komandom — promuca. Onda mu oči sinuše.

— Znači, odlučio si šta ćeš sa mnom? Čim si dozvolio da ti vidim lice, zar ne?

Lesli priđe još korak bliže.

— Nisam odlučio, generale. Odlučićete vi... u stvari siguran sam da ste to odlučili čim ste shvatili da poručnik Šad Perkins neće da vam se javi. Zbogom, generale.

Lesli okrete leđa naglo ostarelom generalu i krete u senku.

— Čekaj... stani! Molim te, reci mi ko si?

Glas je bio molećiv. Bila je to poslednja želja čoveka pred

kojim su se polako otvarala vrata pakla.

— Ninđa.

— Molim?

— Ja sam ninđa... ratnik noći.

Dok je Lesli napuštao sobu, general je, kao u transu, ponavljao samo jednu reč: Ninđa... ninđa... ninđa...

Lesli izađe na ulicu i krete ka automobilu koji je parkirao stotinak metara niže niz pustu ulicu. U trenutku kad je dohvatio kvaku na vratima iz kuće generala Dikona odjeknu snažna eksplozija. Jedna, pa još jedna, pa još jedna. Čitava zgrada nestade u plamenu i dimu. Komadi greda i zidova leteli su na sve strane.

General Dikon izgleda da je davno pripremio odlazak na drugi svet. Odlazak u stilu života kojim je živio.



Narednog jutra, bila je nedelja, u bašti vile pukovnika Skofilda Lesli je sedeo obučen u uniformu ratnog vazduhoplovstva sa oznakama kapetana.

Pol Skofild gledao ga je s neskrivenim divljenjem i očinskom ljubavlju.

— Ne znam šta da kažem sine... Lesli. Ono što si ti učinio, to je... to je...

Lesli podiže ruku i prekide ga.

— Pukovniče, zar prijatelji pominju usluge koje čine jedni drugima? Nego, šta je sa Tomom? Koliko se sećam, on je negde u Evropi? Frankfurt, ako se dobro sećam...

Lesli tako skrete temu na ono o čemu je pukovnik najviše voleo da priča.

— Nisam ti ni rekao, momče. Pre dva dana postao sam deda. Da dobro si čuo. Deda! Imam unuka... i unuku. Ha, šta kažeš! Moj mali Tom ni pet ni šest nego dvojke. Bližance...

Sve do ručka njih dvojica pričali su o Tomu Skofildu i

njegovoj tek rođenoj deci. Bio je to jedan od retkih trenutaka kada su oni, ljudi od oružja, mogli da se prepuste lepim stvarima.

— Ponekad mi se čini da je linija između pakla u kome mahom živimo do ovakvih, lepih stvari koji su pravi snovi, tanka, čak veoma tanka — reče na kraju pukovnik Skofild.

Ninda je to, međutim, sasvim dobro znao. Čitav njegov život bio je smešten između sna i pakla.

Sna o svetu bez nepotrebnog nasilja i pakla nasilja u kome se svakodnevno kretao.

Ali, on je bio ninda.

On je izabrao svoj PUT.

— K R A J —



SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borišne veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Uf. Petra Kočica 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAČ

Devizni cenovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

Važno obaveštenje kupcima knjige ŠAMPIONSKI KARATE

Knjiga *ŠAMPIONSKI KARATE* je rasprodata. Nemamo više ni jedan jedini primerek. Zbog toga više nećemo objavljivati oglase za ovu knjigu. Ukoliko ekonomska situacija bude bolja možda ćemo objaviti novo izdanje knjige *ŠAMPIONSKI KARATE* tokom 1993. godine. O tome ćete na vreme biti obavješteni u vašem omiljenom *NINJA-romanu* i u drugim časopisima.

NOVOGODIŠNJI HITOVI !!!

BRUCE LEE ZAUVEK



HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE NUNCHAKU". Objavljena je povelom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi Kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li, sada možete i vi!

SUPER POKLON: Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "NINJA - DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLONI: Svaki kupac knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu NINJA ili MALI ZMAJ.



SVAKOM KUPCU: "ZLATNI" POKLONI !!!

POPUNITE ČITKO - ŠTAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim **NEOPOZIVO** naručujem sledeće džepne knjige:
(zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete)

1. BRUCE LEE ZAUVEK 6.000 din.

2. NINJA-DUH BESMRTNOSTI 5.500 din.

Navedene cene (plus oko 200. din za otkupninu koliko uzima pošta, platite po poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu (u iznosu od oko 2000. din) plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj _____ mesto _____

Ova narudžbenica važi
do 1. februara 1993.

Našu adresu ne ispisujte rukom
već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS



Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 N. BEOGRAD 27

Најновије
ЕУРЕКИНО
издање

ОСМОСМЕРКА 92

Сваког другог петка на свим киосцима

Цена популарна - квалитет врхунски

Теме разноврсне - за све укусе и све узрасте

ОСМОСМЕРКА Вас одмара, обнавља Ваше знање
и оштри Ваше запажање

Први број ОСМОСМЕРКЕ већ у петак, 27. новембра 1992.
потражите од свог продавца новина!



DALMATINSKA PANČETA

STREM SLD

